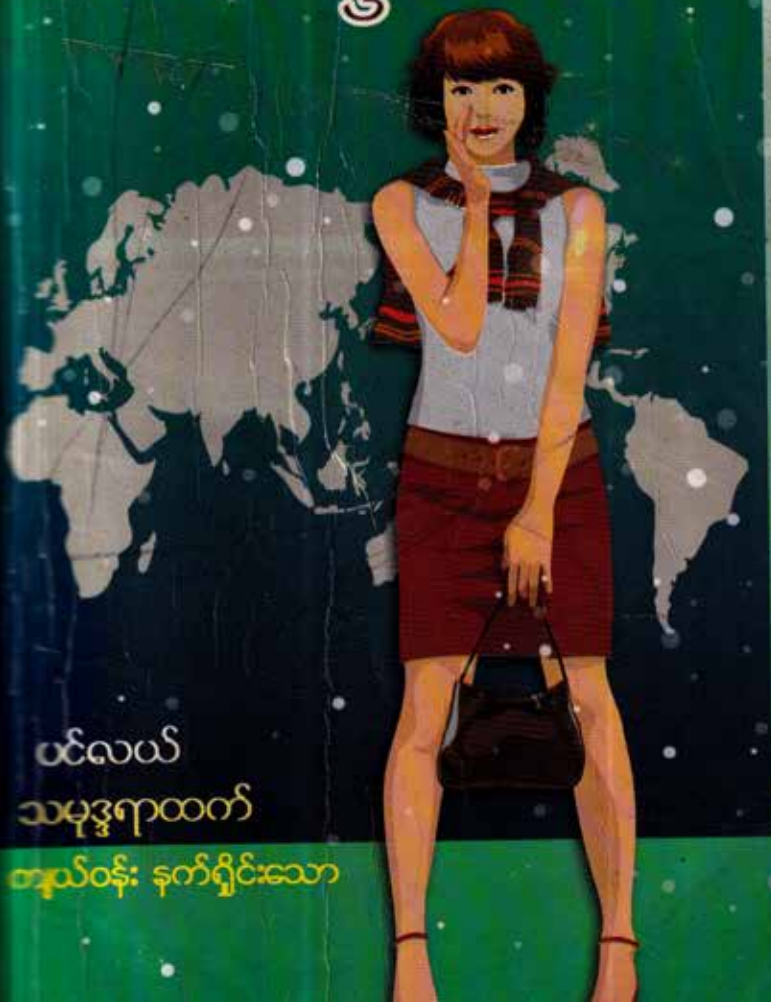

စတူဒီယိုသီတာစေ

မမသဒ္ဓါဗောင်

ပင်လယ်
သမုဒ္ဒရာထက်

တနင်္သာရီ: နက်ရှိုင်းသော

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၇၁၀၁၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၁၉၀၄၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၉၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၄၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅. ၈၃

သဒ္ဒါမောင် ၊ မမ
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထက်ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော / မမသဒ္ဒါမောင် ၊
- ရန်ကုန် ၊
ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၀၉။
၂၉၀ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထက်ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော

အခန်း (၁)

ကားကို တစ်ညလုံး ဂရုတစိုက်မောင်းလာခဲ့ရသည်မို့ လူက နုံးချိနေပြီ။ ညောင်းလိုက်တာလည်း မပြောပါနှင့်တော့။ မထွက် မဖြစ်ထွက်ခဲ့ရသည်ခရီးမို့ အပင်ပန်းခံပြီးထွက်လာခဲ့ရတာ။ သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခြံစောင့်လုပ်ခဲ့သည့်အဘကျော်ရဲ့ဇာတိက ဒီ လောက်တောင်မှ ဝေးလံခေါင်ခိုက်လှချည်လား။

သွားလေသူရဲ့ ဆန္ဒအရ 'ရွှေခဲမ'ဆိုတဲ့အဘကျော်ရဲ့မြေးမ လေးကို အပြီးမွေးစားဖို့ခေါ်ခဲ့ရမှာလေ။ ကလေးမလေးက ရွာမှာ စာအတော်ဆုံးဆိုပဲ။ စကားတတ်လွန်းလို့ နာမည်ရင်းပျောက်ပြီး ရွှေခဲမလို့တွင်လာခဲ့တာ သူမတစ်သက်။ နာမည်ရင်းတောင် ဘယ်

သူ... ကျွတ်... မေ့သွားပြန်ပါပြီ။

လမ်းမှာဘာမှမစားမသောက်ဘဲ ခြေထောက်တော်တော်နဲ့ တစ်ဘက်တစ်ဘက် ဝယ်သောက်လာခဲ့တာမို့ အစာမရှိသဖြင့် ဝမ်းက ဟာလွန်းလှပြီ။ ရွာရောက်ရင် ထမင်းကျော့စားရလိမ့်မယ်ထင်တာ ပါပဲ။

အဘကျော်ဆွဲပေးလိုက်သည့် လမ်းညွှန်မြေပုံအတိုင်း ရွာထဲ ကိုဝင်ခဲ့တော့ ရွာလမ်းမကြီးက သူ့ကားကြောင့် ဖုန်တွေတထောင်း ထောင်း။ ရွာစပ်မြက်ခင်းမှာ နွားကျောင်းနေသည့်ကလေးတစ်အုပ် ကပြေးဆင်းလာသဖြင့် သူ့ကားကို ခဏရပ်လိုက်၏။

“ဟေ့! ချာတိတ်၊ ရွှေခဲမတို့အိမ်ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရွာစွန်မှာဗျ... အရှည်ကြီးဝင်သွားရဦးမှာ”

“ဦးကိုလိုက်ပြန်မလား”

ကလေးသုံးယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့်ကားကြီးကို စီးချင်ကြတာ လည်းအမြိုင်မို့ ဝေခွဲမရမှန်းသိသဖြင့် ကတုံးကောင်လေးကို သူ့ခေါ် လိုက်လေသည်။

“မင်းလိုက်ခဲ့ကွာ”

ကောင်လေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်နေသဖြင့် ကားတံခါးကို

ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ချက်စူ”

“ကဲ... ချက်စူတတ်လေ”

ကောင်လေးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက် သော်လည်း ကျန်နှစ်ယောက်က မကျေမနပ်ကြည့်နေကြလေ၏။

“မင်းတို့လည်းစီးရမှာပေါ့ကွာ၊ ရွာထဲရောက်မှစီးပေါ့။ ဦး က သုံးရက်လောက်နေပြီးမှပြန်မှာ”

“တကယ်နော်... ဟေ့”

သူ့ကားကိုဆက်မောင်းခဲ့တော့ ချက်စူကလက်ညှိုးတညွှန် ညွှန်ဖြင့်လမ်းပြလေ၏။ ရွာထဲမှကလေးတွေပေါ်၊ ခွေးတွေပါထွက် ကြည့်နေကြသဖြင့် သူ့ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းသာဆက်မောင်းလာ ခဲ့သည်။

“ရောက်ပြီ... ရောက်ပြီ၊ ဒါရွှေခဲမအဖေအိမ်လေ။ ဒေါ် လေးသိန်းရေ... ရွှေခဲမရေ... ဒီမှာ မြို့ကဧည့်သည်ပါလာတယ် ဗျ”

“ဟေ့... ရွှေခဲမ ငါးသွားဖမ်းနေတယ်ဟဲ့ချက်စူရဲ့”
သူ့ကားပေါ်မှဆင်းကာ ချက်စူကိုတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့

ချက်စုက ရွှေခဲမကိုခေါ်ရန်အပြေးထွက်သွားလေ၏။ တဲသာသာ အိမ်လေးထဲမှ ခပ်တုတ်တုတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်ကြိုလေသည်။

“လာပါရှင်”

“ကျွန်တော်က အဘကျော်ရဲ့အလုပ်ရှင်ပါ”

“ဪ... သူဌေးလေးနေဇင်နောင်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တတ်ပါရှင်... ထိုင်ပါ”

ထန်းကြောဖျားလေးခင်းထားသည့်ပေါ်မှာ သူ့အသာဝင် ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ရွှေခဲမအပေါ်က ရေခွေးပန်းကိုသယ်ကာ လာချ ပေးလေသည်။

“အဖန်ရေလေးသောက်ပါဦး။ ကျွန်မက ရွှေခဲမရဲ့အပေါ် ပါ။ ရွှေခဲမမှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘကျော်ပြောပါတယ်”

“ကိစ္စက...”

“ဟိုလေ... အဘကျော်က လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လကပဲ လူကြီး ရောဂါနဲ့ဆုံးသွားပါပြီခင်ဗျ။ အဲဒါ သူ့မြေးကို ကျောင်းဆက်ထား ချင်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားပါပြောခဲ့လို့ လာခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒီမှာ အဘရေးခဲပေးတဲ့စာပါ”

“ဪ... ဦးလေးတောင်ဆုံးသွားပြီကိုး။ သနားပါတယ်။ ဦးလေးမှာ ဒီမြေးတစ်ယောက်ကိုပဲအချစ်ပိုတာလေ။ သူ့မြေးကို ရှိစုမဲ့စုလစာလေး လူကြုံပါးပြီး ကျောင်းထားတာပဲကြည့်။ ရွှေခဲမ ကလည်း စာတော်တယ်သူဌေးလေးရဲ့။ ကျောင်းမှာ သူ့အတန်းထဲ သူပဲအမြဲပထမရတာ။ ရွာကကျောင်းက လေးတန်းအထိပဲရှိတော့ ခြောက်တန်းကို ဟိုဘက်ရွာမှာသွားတက်ရရှာတာ။ ဒါလည်းနှစ် ချင်းပေါက်အောင်တာပဲ။ ဒီနှစ်တော့ ဦးလေးမကျန်းမာလို့ သူ့ ကျောင်းမနေရတော့ဘူးဆိုပြီး ငိုလို့ချည်းနေတာ။ ပိုက်ဆံစုပြီးတက် မယ်ဆိုပြီးတော့ ရွာထဲမှာ ရရာနိုင်ရာတွေအလုပ်တွေမှန်သမျှ လိုက် လုပ်နေတော့တာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီနှစ် သူ့ခုနစ်တန်းတက်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့လည်း သားသမီးတွေများတော့ သူ့ကိုကျွေးရုံပဲတတ်နိုင်တယ်လေ။ အိမ်မှာက ကလေးငယ်တွေပဲရှိ တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ကျုံးရှာနေရတာပါပဲ။ သူလည်း ပင်ပန်းရှာပါတယ်လေ”

“ဒါဆို ရွှေခဲမအသက် အခုဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၂ နှစ်ပေါ့”

“ဪ”

“ဟော... ဟိုမှာလာနေပါပြီ”

“ဒေါ်လေးရေ... အဘကအခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်ဆို”

ထဘီက တိုနဲ့နဲ့... လူက,ဝဝလုံးလုံးနှင့် ကလေးမလေး တစ်ဦးက ဝါးခင်းထားသည့်တံပေါ် တရွှမ်းရွှမ်းအပြေးတက်လာ သဖြင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

ဆံရစ်ဝိုင်းခွေထားသည့်ဆံပင်တွေက နက်ချင်သော်လည်း ဆီမလူးသဖြင့်နီကြောင်ကြောင်၊ မျက်နှာမှာပေနေသည့်နှပ်ကြောင်း ကိုမြင်၍ သူတုန်သွားမိ၏။ ခြေထောက်မှာ ရွံ့ကလက်တစ်သစ်။ အမယ်လေး... ဒါ သူမပွေးစားရမည့်ရွှေခဲမတဲ့လား။

အဘကျော်ရေ... ကျိတ်လိုက်ဗျ။

“ဟဲ့... ခြေလက်ဆေး၊ မျက်နှာအရင်သွားသစ်လိုက်ဦး

လေ ရွှေခဲမရဲ့”

“အင်းအင်း... ”

“အပူရှုပ်ဦးမယ်”

“အမယ်လေး... ပူမနေပါနဲ့သူဌေးလေးရယ်။ ဒီရွာက ကလေးတွေ ဒီလောက်တော့အပျော့ပါပဲ”

ရွှေခဲမက အိမ်ပေါ်မှတုန်တုန်းပြေးဆင်း၍ ခြံ ထောင့်စဉ်အိုးမှာ မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးကာ ပြန်ပြေးတက်

လာလေသည်။

“ဟဲ့... ခြေထောက်မှာ သွေးထွက်လို့ပါလား”

“ငါးကျည်းစူးသွားတာဒေါ်လေးရဲ့”

“သွေးတိတ်အောင်လုပ်ဦးလေ”

ရွှေခဲမက ထဘီအောက်နားစကို ငြိခနဲဆွဲဖြလိုက်သဖြင့် သူမျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ ဟာ... ဒီဖုတ်တွေသဲတွေပေနေတဲ့ ပိတ်စနဲ့ပတ်တီးစည်းတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ မေးခိုင်ပိုးတွေဘာတွေ ဝင်ကုန်မှဖြင့်။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို အသာထုတ် လိုက်၏။

“ရော... ဒါနဲ့စည်းလေ”

“ရပါတယ်ရှင်”

“ယူလိုက်ပါ... တော်ကြာ မေးခိုင်ပိုးဝင်ကုန်မှာစိုးလို့”

ရွှေခဲမက မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကိုလှမ်းယူကာ ခြေထောက်မှာစည်းလိုက်၏။ ပြီး နောက် စီးကျလာသည့်နှာရည်ကို လက်ခုံဖြင့်တယောဆွဲသလိုသုတ် လိုက်လေတော့သည်။ အမယ်လေးနော်... သူက ရွံ့တတ်ပုံနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ။

“လာ... ဒီမှာထိုင်”

ရွှေခဲမက သူ့ရှေ့နား ဝါးခင်းမှာပင် ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

“အဘရော”

“အေး... နင့်အဘသေပြီတဲ့ ရွှေခဲမရဲ့။”

“ဟင်... အဘသေပြီဆိုတော့ ရွှေခဲမကိုဘယ်သူကျောင်း ဆက်ထားပေးတော့မှာလဲဒေါ်လေးရဲ့... အီးဟီးဟီး”

“ဟဲ့... ဩော်... ဒီမှာ နင့်အဘရဲ့သူဌေးလေးက နင့် ကိုမွေးစားဖို့လာခေါ်နေပြီပဲ။ မငိုနဲ့လေ...”

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်ဆင်းလာရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည့်မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ရင် ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားမိ၏။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်အပြစ် ကင်းစင်လိုက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေပါလဲ။

“ဦးလေးက ကျောင်းထားပေးမှာလားဟင်”

“ထားပေးမှာပေါ့ ရွှေခဲ... ရွှေခဲမရဲ့။ ဦးက, သမီးကို ရန်ကုန်လိုက်နေဖို့ လာခေါ်တာလေ”

“ကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ရွှေခဲမ လိုက်ပါမယ်။ ဟိုမှာ ဘာပဲလုပ်ပေးရလုပ်ပေးရပါ။ ရွှေခဲမ အကုန်လုပ်တတ်ပါ တယ်ဦးလေးရဲ့။ ဦးလေးမိန်းမရဲ့တဘီပဲလျှော်ရလျှော်ရပါ”

“ဟဲ့”

“ဦးက မိန်းမ,မယူသေးပါဘူးရွှေခဲမရဲ့။ နောက်နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်မှမင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မှာပါ”

“အားနာလိုက်တာသူဌေးလေးရယ်။ သူက ဒီလိုပဲတုတ်ထိုး အိုးပေါက်ပြောတတ်လို့ပါ”

“ရပါတယ်အစ်မ”

“ရန်ကုန်ကဆိုတော့ အစောကြီးထွက်လာရမှာ။ ဆာရော ပေါ့။ ခဏနော်... ကျွန်မချက်ပြုတ်လိုက်ဦးမယ်”

“ချက်နေကျဟင်းတွေပဲချက်ပါဗျာ။ တကူးတကမလုပ်ပါ နဲ့”

“ဟဲ့... ရွှေခဲမ, လာ...”

နောက်ဖေးဘက်မှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ဘာတွေမှာနေ သည်မသိ။ ရွှေခဲမက သူ့ကိုခေါင်းအုံးတစ်လုံးယူလာပေးသဖြင့် သူ လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ခေါင်းအုံးစွပ်စွပ်ထားသဖြင့် ခေါင်းအုံးက ချေးအထပ်ထပ်။ သူ့သက်ပြင်းမေးကိုချလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် မှာ ဂျာကင်ကိုချွတ်၍တင်လျက် လှဲလိုက်မိ၏။

“ကတော်... ကတော်... တော့”

ဟိုက်... ကြက်ရိုက်ပြီထင်တယ်။ ဘုရား... ဘုရား...

ဧည့်သည်ဖို့ဆိုပြီး ကြက်သားချက်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့မျက်လုံး ပြူး၍ ရင်ဘတ်ကိုအသာဖိထားလိုက်မိ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါတော့ ငရဲ ရပြီထင်ပါရဲ့။

တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ခုတ်သံထစ်သံ၊ ထုသံထောင်းသံ တွေကြားအပြီးမှာ အိမ်ထောင့်စဉ့်အိုးထဲ ရေဖြည့်သံကြားလိုက်ရ သဖြင့် ပြတင်းဝမှလှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ လားလား... ဒီကလေးမ ရေပုံးကြီးနှစ်ပုံးကို ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်းနေတော့တာပါလား။

ခဏအကြာမှာ လှေကားဝမှ သူ့လှဲနေသည့်နေရာကိုလာ ချောင်းလေ၏။

“ဦးလေးအိပ်နေလား”

“မအိပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရေချိုးတော့လေ။ ပြီးရင်ထမင်းစားမယ်တဲ့”

“အေးအေး”

ကားပေါ်မှအဝတ်အစားအိတ်ကိုယူ၍ အကိုချွတ်ကာ သူ ရေချိုးလိုက်ပါ၏။ ကလေးခပ်ပေးသည့်ရေမို့ ချိုးရတာအားနာနေ မိသည်။ ရေကတော့ တော်တော်ကြည်တာပါပဲလား။ မနက်စာ၊ ညစာပေါင်းစားချိန်က ည ၇ နာရီရှိနေလေပြီ။

ထမင်းဝိုင်းမှာ ရေနံဆီမီးခွက်ရှည်ကြီးထွန်းပေးကာ ဖွယ်

ဒွယ်ရာရာလေးချက်ကျွေးတာမို့ ဆာဆာဖြင့် သူ့အတော်စားလို့ ကောင်းလှသည်။ ကြက်သားနှင့်ဘူးသီးကာလသားချက်၊ ခရမ်းချဉ် သီးငါးပိချက်၊ ငါးဟင်း၊ ငါးပိရည်ဖျော်နှင့်တို့စရာစုံလင်လှပေ၏။

ဪ... သူတို့ခမျာ မရှိရတဲ့ကြားက ကြံဖန်ရှာကျွေးရှာ တာပါလား။

သူ့စားပြီးသည်နှင့် နောက်ဖေးဝိုင်းမှာ လူစားနေကြသည့် ဝန်းကန်သံတွေကခပ်ကျယ်ကျယ်။ ညဘက်ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သူ့ဖို့ ခြင်ထောင်လာထောင်ပေးသော်လည်း သူ့မယူရက်ပါချေ။ ဒါ... မေသိန်းတို့လင်မယား၏ခြင်ထောင်မဟုတ်လား။

“ရတယ်အစ်မ၊ နေပါစေ”

“ညကျခြင်ကိုက်တယ် သူ့ဌေးလေးရဲ့”

“နေပါစေအစ်မရယ်။ ကလေးတွေတောင် ဒီတိုင်းအိပ်ကြ တာပဲ”

“သူတို့က ဒုပေဒါပေတွေပါ သူ့ဌေးလေးရဲ့”

“ရပါတယ်”

သူ့အခါခါငြိုင်းတော့မှသာ ပြန်ယူသွားသဖြင့် ခေါင်းအုံး ပေါ် မှီလှဲချလိုက်၏။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် ရွှေခဲမက နံရံဘက် ထောင့်မှာ ဖျာစုတ်ကလေးခင်းကာ လူအိပ်ကြလေသည်။ ခြင်တွေ

ကိုက်လွန်းသဖြင့် သူ့အိပ်မပျော်၍ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထထိုင်နေမိ၏။ ဂျွတ်ခနဲအသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေခဲမက အိပ်ပျော်နေရာမှလိုမ့်ရင်း သူ့အိပ်ရာခြေရင်းနားရောက်နေလေပြီ။

သူ့ပြုံးလိုက်မိပြီး သူ့ခြုံဖို့ပေးထားသည့် စောင်ပါးလေးကို ရွှေခဲမပေါ်မှာ လွှမ်းပေးလိုက်မိ၏။ အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် ကလေးမက တရှူးရှူးဖြင့်အိပ်မောကျလို့။

အခန်း (၂)

“ရေပိုးချိုး... အဝတ်အစားထည့်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေခဲမက ခြံထောင့်စဉ်အိုးမှာ ရေချိုးလိုက်ပြီးနောက် တဲနောက်ဘက်ကိုဝင်သွားလေ၏။ သူက အိတ်ထဲမှငွေငါးသောင်းကို ထုတ်၍ မမသိန်းနှင့်ကိုမြအေးတို့ကို တရိတသေပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့... ဒါကိုလက်ခံပေးပါ။ ကျွန်တော်၊ အဘကျော်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ရွှေခဲမကိုအမွေစားအမွေခံမွေးစားမှာပါ။ တစ်နှစ်တစ်ခါတော့... ပြန်လာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အတန်းကြီးလာတော့ စာတွေပိုခက်လာလို့ နွေကျူရှင်ကြိုထားရ

မှာမို့လေ။ တတ်နိုင်သရွေ့... လူကြုံနဲ့တော့ ကြုံရင်ကြုံသလို ကျွန်တော်ထောက်ပံ့ပါမယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဗုန်းနံပါတ်။ ရွာကလူကြုံရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ကို ရောက်ရင် ကျွန်တော့်အိမ်ကိုဝင်ပါ”

“ရွှေခဲမကိုမွေးစားရုံနဲ့တင် ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီသူဌေးလေးရယ်။ ဒီငွေတွေကိုတော့မယူပါရစေနဲ့”

“ယူလိုက်ပါအစ်ကိုရယ်။ အိမ်ပြင်ဖို့ဘာဖို့တွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ရွှေခဲမအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်အစအဆုံး တာဝန်ယူပါတယ်”

“သိပါတယ်... သူဌေးလေးစိတ်ထားကောင်းတာကို ဦးလေးက အမြဲပြောတယ်လေ။ ဘုန်းကြီးလို့သက်ရှည်ပါစေဗျာ”

“ဟဲ့... ရွှေခဲမ၊ မပြီးသေးဘူးလား”

“ဒေါ်လေး... ရွှေခဲမဝတ်ဖို့လုံ့လုံ့ချည်မရှိဘူး။ အဲဒါ...”

“ဪ... ငါ့သေတ္တာထဲက ပါတိတ်လုံ့ချည်ဝတ်သွားလေ”

“အာ... အဲဒါဒေါ်လေးပွဲလမ်းသွားရင်ဝတ်တဲ့တစ်ထည်လေးကို”

သူ့မသက်မသာပြုံးလိုက်မိပြီး အိတ်ထဲမှပုဆိုးတစ်ထည်

နှင့် စပို့ရှပ်တစ်ထည်ကိုထုတ်လိုက်ပါ၏။

“သူ့ကို ဒါတွေဝတ်ခိုင်းလိုက်ပါအစ်မ”

“ဟယ်... အသစ်ကြီးတွေကို သူဌေးလေးရယ်”

“ဝတ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ မြို့ထဲဝင်ရင် လူလူသူသူဝတ်မှဖြစ်မှာ။ သူ့ကိုဘာမှထည့်ခိုင်းမနေနဲ့တော့။ ဟိုမှာလိုတာအားလုံးဝယ်လို့ရပါတယ်”

ပုဆိုးက ကွင်းကျယ်သည်မို့ တစ်ပတ်ကြီးပတ်ကာ စပို့ရှပ်က ခါးရှည်ဖုံးပြီးသားဖြစ်နေ၏။ ဆံရစ်ဝိုင်းနှင့်မို့ ရွှေခဲမပုံစံကိုကြည့်၍ သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကလေးမလေးက သန့်သွားသားပဲ။

“ရွှေခဲမ... နင့်ဦးလေးစကားကိုနားထောင်နော်။ ရွာမှာလို ပက်ခနဲပြန်ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ကိုဖျောက်။ နင်မလိမ္မာရင် ခွာကိုပြန်လာရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်လေးရ”

“ကဲ... ရွှေခဲမ၊ ဦးကြီးနဲ့ဒေါ်လေးကိုကန်တော့။ ပြီးရင် သွားဖို့”

ရွှေခဲမကန်တော့တော့ အစ်ကိုနှင့်အစ်မ မျက်ရည်တွေ နေလေသည်။ အင်းပေါ့လေ... ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတို့ရဲ့

လက်ထဲကြီးလာခဲ့တဲ့ကလေးဆိုတော့ ဘယ်ခွဲချင်ရှာပါမလဲ။

“လိမ္မာနော်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး”

အိမ်ပေါ်မှဆင်းစဉ် ဖိနပ်မဝတ်ဘဲလိုက်လာသည့် ရွှေခဲမကို သူလှည့်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဖိနပ်ကော”

“မရှိဘူး”

“ဟင်... မင်းကျောင်းသွားတော့ ဘာနဲ့သွားလဲ”

“ဒီလိုပဲ ခြေလှမ်းပေါ့ဦးလေးရဲ့”

“ကောင်းရော”

သူတစ်ချက်ရယ်လိုက်မိပြီး ရွှေခဲမကို နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးကာ တက်စေလိုက်၏။ ဆွဲတံခါးမို့ မှန်လုံသဖြင့် ဖုန်တွေမဝင်နိုင်ပါချေ။ ရွှေခဲမက ရွာကလူတွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်လျက် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေလေ၏။ သူ ကားစက်ကိုနှိုး၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မြေဝါလမ်းမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် ဖြတ်သန်းလာပြီး ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်စဉ် နောက်ခန်းမှအသံကြားသဖြင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ရွှေခဲမက ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့်အုပ်

၍ သူ့ကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်နေလေသည်။ အင်း... ကားမူးပြီထင်ပါရဲ့။ သူကားရပ်ပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ရွှေခဲမက ကားပေါ်မှဆင်းပြေး၍ တဝေါ့ဝေါ့အန်လေတော့သည်။ ရေသန့်ဘူးမှရေဖြင့် ပါးလုပ်ကျင်းစေကာ နေရသက်သာမှသာ ရွှေခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ရှေ့မှာပဲထိုင်တော့။ လာ...”

မှန်ကိုချ၍ လေတဟူးဟူးဝင်ထွက်စေမှသာ အမူးသက်သာသွားလေသည်။ အလာတုန်းကလိုပင် ကားကိုမနားဘဲမောင်းခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်သို့နေ့လယ်မှာဝင်ခဲ့၏။ အိမ်ကိုရောက်တော့ မောင်မြင့်က ခြံတံခါးကိုအပြေးဖွင့်ပေးလေသည်။ ရွှေခဲမက နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးကိုမော့ငေး၍ တအံ့တဩဖြစ်နေလေ၏။ သူက ရှေ့မှဝင်လာပြီး သူမကိုလှည့်ခေါ်ရန်မေ့ကာ လှေကားကိုတက်လိုက်သည်။

“ကျွတ်... ရွှေခဲမ... ဟေ့”

“ရှုန့်... ဦးလေး”

“ဟာ! ဘယ်နှယ်ရှုန့်လဲ... ရှင်လို့ထူးစမ်းပါ”

“ရွှေခဲမက ရွာမှာအဲဒီလိုပဲထူးနေကျဦးလေးရဲ့”

“မရဘူး... ပြင်မှပေါ့။ ဒေါ်လုံးရေ...”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ဒီမှာ... ရွှေခဲမကို အခန်းကိုလိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦး။ ခရီးပန်းလာလို့နားပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုလေး။ လာ... သမီး”

ရွှေခဲမက လက်မကိုကိုက်၍ ဒေါ်လုံးခေါ်ရာနောက်ပါသွားမှ သူ့ လှေကားကိုဆက်တက်ခဲ့သည်။ အင်း... အဝတ်အစားရော၊ ဖိနပ်ပါဝယ်ပေးဦးမှပါပဲ။ ကျောင်းတွေစအပ်နေပြီမို့ တက်လို့တော့မိမှာပါ။ ဟိုဘက်ခြံက မမကြိုင်ကို အကူအညီတောင်းဦးမှ။

သူ့ တအောင့်နား၍ လသာဆောင်ဘက်ထွက်လာစဉ် မမကြိုင်ကို (ဘုရားခန်းထဲ၌) လှမ်းမြင်လိုက်ပါ၏။

“မမကြိုင်”

“ဟဲ့... ဩော်... ခရီးကပြန်လာပြီလားနေဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေးပါလာပြီလား”

“အဲဒါပြောမလို့ပဲ။ မမအားရင် ခဏလောက်လာပါလား”

“အေးအေး... လာခဲ့မယ်... ခဏစောင့်နော်”

သူ့အိမ်အောက်ပြန်ဆင်းလာခဲ့စဉ် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာသည့် ရွှေခဲမကိုမြင်လိုက်ရ၏။

“ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“အိမ်... အိမ်သာ”

“ဟာ... အခန်းထဲမှာရှိပြီးသားလေ။ အဲဒါအလုပ်သမားအိမ်သာ ရွှေခဲမရဲ့... ခက်တာပဲ”

“ရွှေခဲမ၊ မတက်၊ တတ်ဘူးဦးလေးရဲ့”

“ကျွတ်... လာလာ... ငါလိုက်ပြမယ်။ ခက်တော့တာပဲ။ ဒေါ်လုံးက သင်မပြဘဲတာလုပ်နေပါလိမ့်”

သူ့အိမ်ခန်းထဲမှ အိမ်သာသုံးပုံသုံးနည်း။ ရေဆွဲပုံတွေကို သေချာပြတော့ ရွှေခဲမက ခေါင်းလေးကုတ်၍ ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“နေဇင်ရေ”

“လာပြီမမရေ... လာ၊ ရွှေခဲမ”

သူနှင့်အတူထွက်လာသည့် ရွှေခဲမကိုမြင်တော့ မမကြိုင်က မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“ဟယ်! သူလေးလား”

“အဲဒါပဲမမရေ... ကြည့်ပြီးပြင်ပေးပါဦး။ တောသူစရိုက်ကို မနည်းဖျောက်ရမှာ”

“ငါက လေးငါးနှစ်အရွယ်လေးမှတ်နေတာ နေဇင်ရဲ့။ ကလေးက အပျိုပေါက်ပဲဖြစ်နေပြီ။ နင့်ဟန်နီနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား”

“မတတ်နိုင်ဘူး...။ ဟန်နီက သူ့ဟာသူ ဟိုမှာပျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေ့နေတာ”

“ဟင်း... မလွယ်ပါဘူးနော်။ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ သမီး”

“ရွှေခဲမပါ ဒေါ်လေး”

“အမယ်လေး”

မမကြိုင်တုန်းသွားတော့ သူတဟားဟားအော်ရယ်လိုက်မိ၏။ ခေါ်ပုံကိုက ဦးလေးတွေ၊ ဒေါ်လေးတွေဆိုတော့ မမကြိုင်တုန်းသွားတာလည်းမပြောပါနှင့်။

“ဒေါ်လေးလို့မခေါ်ရဘူးလေ၊ အန်တီလို့ခေါ်။ နင့်ဦးကို ရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဦးလေးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ဦးလို့ပဲခေါ်ရမယ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွှေခဲမဆိုတာ အိမ်နာမည်မဟုတ်လား။ ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုနာမည်လဲ”

“သက်လုံးပုံပါ”

“ဟော... လှလိုက်တဲ့နာမည်ပါလား။ ဘယ်သူပေးတာ

လဲ”

“ဒေါ်လေးပြောတာတော့ အမေပေးခဲ့တာတဲ့”

“တော်တော်ကိုပြင်ယူရမှာမမရေ...။ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှသင်မပေးတတ်ဘူး”

“အေးပါ... ရပါတယ်။ ငါနားလည်ပါတယ်ဟယ်”

“ဖိနပ်ကစပြီး ဆင်ရမှာ”

“လာ... ဒီမှာထိုင်ဦး။ အဝတ်အစားက သိပ်အများကြီး ဆင်လို့မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်။ ကလေးက ထွားလာဦးမှာ။ အဖြူအစိမ်းနဲ့ အပြင်သွားဝတ်စုံလေးငါးစုံလောက်ပဲဝယ်ပေးဦး။ ဖိနပ်က... ဟဲ့... ခြေထောက်က အပြားကြီးလှချည်လား”

“မကြီးပဲရှိမလား... ခြေဗလာနဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက် သွားနေတာ”

မမကြိုင်က ပေကြိုးပါ တစ်ခါတည်းယူလာတာမို့ သူမကို ကိုယ်တိုင်းထွာလိုက်သည်။ မျက်လုံးလေးပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် သူနှင့်မမကြိုင်ကိုတစ်လှည့်စီကြည့်နေသည့်ရွှေခဲမကို မမကြိုင်က သဘောကျနေလေ၏။

“ဆံပင်ကြီးက အံ့ထူလိုက်တာ ညှပ်မှဖြစ်မယ်”

“ဟင့်အင်း... မညှပ်ချင်ဘူးဒေါ်လေး၊ အဲ... အန်တီ”

အဖေကပြောထားတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဆံပင်ရှည်မှ ဘုန်းရှိတာတဲ့”

“နင်ပြောမှ ငါက ဘုန်းမရှိသလိုဖြစ်နေပါရောလား”

“ဟင်... ရွှေခဲမက အဲဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“နေပါဦး ရွှေခဲမ... ရွှေခဲမနဲ့ နားကလောလိုက်တာ။ တကတည်း... ပုံပုံကလို့ပြောကျင့်စမ်း”

သူမ၊နာခေါင်းလေးရှုံ့သွားသဖြင့် သူပြုံးလိုက်မိ၏။ လူကြီးတွေကိုတော့ကြောက်ပုံရသားပဲ။

“ပြောကြည့်လေ”

“ပြောတတ်ဘူး”

“ပြောစကားနားထောင်မှပေါ့ သက်လုံးပုံ။ နားမထောင်ရင် ဦးတဒဏ်ပေးမှာနော်”

သူမ၊နားရွက်လေးကိုကုတ်လိုက်သဖြင့် မမကြိုင်က ရယ်လိုက်လေ၏။ အဖြစ်ကင်းသည့်ဟန်လေးကိုက သူမ၏ရိုးသားမှုလေးကိုဖော်ပြနေသည်ကိုး။

“ပုံပုံ”

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့။ ကဲ... ငါသွားမယ်နေဇင်။ နင့်ဟာလေးကိုခေါင်းလျှော်ပေးမှပဲ။ ဆိုင်ကိုခေါ်သွားလို့လည်း ဒီပုံပုံ

နဲ့မဖြစ်ဘူး။ ငါပါအထင်သေးခံရမှာ”

“ရွှေ... အဲ... ပုံပုံဟာပုံပုံလျှော်ပါမယ်အန်တီရဲ့”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီးစောင့်နေ။ အန်တီ နာရီဝက်အတွင်းပြန်ရောက်မယ်ဟုတ်ပြီလား။ နေဦး... ရေချိုးကာနီးလုပ်ရမယ့်လေ့ကျင့်ခန်းက၊စကြတာပေါ့... လာ”

သူ့တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိပြီး မမကြိုင်ပစ္စည်းတွေဝယ်ရန်အတွက် ငွေတက်ယူလိုက်၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူမကို ခြေဖျားထောက်ထိုင်ထလေ့ကျင့်ခန်းကို မမကြိုင်သင်ပေးနေလောက်ပြီ။ သူပြန်ဆင်းလာတော့ မမကြိုင်က ငွေယူ၍ထွက်သွားလေသည်။ သူမ၊ ရေချိုးပြီးထွက်လာတော့ ခေါင်းတစ်ခုလုံးရွဲရွဲစိုနေလေ၏။

“ခေါင်းကိုခြောက်အောင်သုတ်လေ”

“ဟို... နေပူလှန်းမလို့”

“နေလှန်းစရာလား... ဒေါ်လုံးရေ”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ကျွန်တော့်ဗီရိုထဲက Towel အကြီးတစ်ထည် သွားထုတ်လာခဲ့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်... ပုံပုံ... ဆံပင်ကိုနေမလှန်းကောင်းဘူး။ အဲဒါ

မှတ်။ နေဦး... လမ်းကိုဖြည်းဖြည်းလျှောက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်
စမ်း။ ဘယ်နှယ်... တဖုန်းဖုန်းနဲ့ဆင်နင်းသလိုမသွားစမ်းနဲ့။ သမံ
တလင်းမို့သာပေါ့။ အပေါ်ထပ်ဆိုရင်သွားရောပဲ။ ဆံပင်တွေ ဒီ
လောက်အံ့ထူတာ နည်းနည်းလောက်ညှပ်ပစ်လိုက်ပါလား။”

“မညှပ်ချင်ဘူးဦးရဲ့။”

“နောက်ဆို အတန်းကြီးလာရင် စာပိုပိလာမှာလေ။ အဲဒီ
အခါ သမီးဆံပင်တွေကိုတယ်သိမ်းနိုင်မှာလဲ”

“ညှပ်ချင်ဘူး”

“ကဲကဲ... ပြီးရော”

သူက ဂေါ်လုံးယူလာပေးသည့် Towel ဖြင့် သူမဆံပင်
တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်ခြောက်အောင်သုတ်ပေးနေစဉ် မမ
ကြိုင်ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“အေး... နေဇင်တော့ သမီးတစ်ယောက်ရမှပဲ မလုပ်ဖူး
တာတွေလုပ်နေရပြီ”

“ဒီမှာ ဆံပင်ကိုမဖြတ်ဘူးတဲ့”

“အေးဟယ်... သူ နှမြောလည်းနှမြောချင်စရာပဲကိုး။
ဆံပင်တွေက တင်ပါးတောင်ကျော်နေပြီ။ ကဲ... အခန်းထဲလိုက်
နဲ့”

အခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာတော့ Ready made blouse
အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကိုဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ရှည်တွေကို ကျစ်ဆံပြီးနှစ်
ဖက်ကျစ်ထားသည့်ကောင်မလေးကို သူပြုံးကြည့်နေမိသည်။ ရုပ်
ကလေးက တော်တော်ကိုသန့်သွားတာပါလား။

“ကလေးက သိပ်အပြစ်ကင်းတယ် နေဇင်။ နင်ပုပန်ဖို့ကို
တော့ ငါကြိုမြင်ပါရဲ့။ မျက်လုံးတော်တော်လှတဲ့ကလေးမ။ မျက်
သားပြာပြာမှာ မျက်ဆံလေးက နက်နေတာပဲ”

“ဆံပင်တွေကို အုန်းဆီသေချာလူးပေးဦးမှပါပဲ”

“ငါလိမ်းပေးပါ့မယ်။ အခုနည်းနည်းပဲလူးပေးထားတာ။
ကဲ... ပုံပုံ... မနက်ဖြန်ကစပြီး သမီး၊ အန်တီအိမ်ကိုလာရမယ်
သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... လိမ္မာတယ်။ ငါပြန်ဦးမယ်နေဇင်။ ပိတ်စတွေ
ဝယ်လာတာ ချုပ်ပေးရဦးမယ်။ ဖိနပ်က ကတ္တီပါရယ်။ ကွင်းထိုး
ဖိနပ်ရယ်။ ညှပ်ဖိနပ်နှစ်ရံရယ်... တော်လောက်ပါပြီ”

မမကြိုင်ပြန်သွားတော့ သူမက သူ့ကိုမျက်လုံးလေးပုတ်
ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့်ကြည့်လေ၏။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဗိုက်ဆာပြီဦးရဲ့”

ဟုတ်သားပဲ။ တစ်မနက်လုံး ဘာမှစားလာခဲ့ရတာမဟုတ်။
ဆာရောပေါ့...။ ဒေါ်လုံးကို ထမင်းပြင်ကျွေးခိုင်းလိုက်ပြီး အပေါ်
ထပ်တက်ကာ သူ့ရေခဲချိုးလိုက်၏။

အပေါ်မှပြန်ဆင်းလာတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သူ့မကို
မတွေ့ရ၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဟာ... ဒါဘယ်လိုစားနေတာလဲ”

“ပြောမရလို့အစ်ကိုလေးရယ်။ ဒီလိုပဲစားမယ်ဆိုပြီး စား
နေတာ”

“ကျွတ်... ခက်တာပဲ... ပုံပုံ... ဒါမြို့လေ။ ညည်း
စားချင်သလိုစားလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြစမ်း... ကျွတ်... ထမင်းစား
ရင် လက်ဝါးမပေရဘူးကွ။ ထ... ထ... လက်ဆေး... ဦးနဲ့
အတူတူလာစား။ ဒေါ်လုံး... အဲဒီလေ့ကိုသွန်ပစ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်... ပုံပုံစားလို့မဝသေးဘူး”

“ထမင်းစားခန်းမှာလိုက်စားလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ပုံပုံ ငါးပိကြိုက်လို့ပါ”

“ကျွတ်... ခက်တာပဲ... ငါးပိနဲ့စားရမယ်။ လာ...”

သူ့သူ့မလက်ကိုဆွဲ၍ ထမင်းစားခန်းထဲခေါ်ကာ ထိုင်ခိုင်း
လိုက်၏။ ဇွန်းခက်ရင်းစားတတ်အောင် သေချာသင်ပေးရလေ
သည်။

“တွေ့လား... ဒီလိုခပ်ပြီးဒီလိုစား။ ဇွန်းတစ်ခုလုံး ပါးစပ်
ထဲအတင်းထိုးမသွင်းရဘူး။ ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စားတော့”

သူ့မမစားတတ်စားတတ်ဖြင့် စားသည်မို့ ထမင်းသိပ်မဝင်
တော့ချေ။ ညရောက်တော့ အန်တီဝယ်လာပေးသည့် Night dress
ကိုဝတ်ပြီးသဘောကျနေ၏။ အသားလေးကအိနေတာကိုး။ အိပ်ရာ
ပေါ်ထိုင်လိုက်စဉ် ငြိမ်ခနဲအိဆင်းသွားသဖြင့် လန့်အော်မိသေး
သည်။ အား... အသည်းကိုတုန်သွားလိုက်တာနော်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ အိပ်ပျော်မည်ကြံကာရှိသေး။ တနှံ့နှံ့
နှင့်ငိုသံက ညဉ့်ယံမှာပေါ်လာသဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့
သည်။ ဒါ အောက်ထပ်ကပဲ။ သူ့မအခန်းတံခါးကို သူ့ခေါက်လိုက်
ပါ၏။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

တံခါးကစေ့ရုံစေ့ထားသဖြင့် သူ့အသာတွန်းကြည့်လိုက်

တော့ ကလေးမက ခုတင်ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လျက်ငိုနေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲပုံပုံ၊ ရွာကိုသတိရလို့လား”

ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလိုက်သည်မို့ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။ ခုမှကလေးအရွယ်လေးကိုး။

“ပုံပုံပဲစာသင်ချင်တယ်ဆို၊ ဒီမှာဆို ကျောင်းကလမ်းမကြီး တင်ရှိတာ၊ နီးနီးလေး... လမ်းလျှောက်ရင် ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာတာလေ။ တိတ်တိတ်... နောက်လူကြုံတွေ့လာရင် ဒေါ်လေး တို့ဆီကိုစာရေးပေါ့။ ဟုတ်လား...”

ခေါင်းကိုညှိတ်ပြန်၏။ သူ့သက်ပြင်းချ၍ တံခါးကိုပြန်စေ့လိုက်တော့ ငိုသံက ပြခနဲထွက်လာပြန်သည်။ ဟော... ခက်တော့တာပါပဲ။

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဦး... ပုံပုံတစ်ယောက်တည်းမအိပ်ရဲဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သရဲကြောက်တယ်”

“ဟာ... ဘာသရဲမှမရှိပါဘူး။ ပေါက်ကရဲတွေ”

“ဟင့်အင်း... ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီပေါ်ကပူတယ်။”

ပုံပုံ... ဖျာနဲ့အိပ်ချင်တယ်”

“ကျွတ်... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံးရေအိပ်ပြီလား”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ဒီမှာ ပုံပုံနဲ့အတူလာအိပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ။ တစ်ညနှစ်ညပေါ့။ ရောက်ခါမမို့ ကြောက်နေလေရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

သူ အပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့၏။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အောက်ထပ်မှ ဝုန်းခနဲအသံကြောင့် လန့်နိုးသွားရသည်။

ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ...

သူ အမြန်ပြေးဆင်း၍ သူမအခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်တော့ ဒေါ်လုံးကလာဖွင့်ပေးလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ပုံပုံလေ... ခုတင်ပေါ်ကပြုတ်ကျတာ”

“ဟောဗျာ”

“ဦး... ကြီးကြီးလုံးနဲ့ဖျာပေါ်မှာပဲအိပ်တော့မယ်နော်”

သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိတော့၏။

သူမကတော့ ဒေါ်လုံးဘေးမှာ ခေါင်းအုံးလေးချလျက် ခွေ
ခွေလေးအိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

ဪ... အပူအပင်ကင်းမဲ့တဲ့ အရွယ်ကလေးဆိုတော့
ခေါင်းချလိုက်တာနှင့်အိပ်ပျော်သွားတာပါပဲလား။

အခန်း (၃)

မနက်စောစောစီးစီး တဖုန်းဖုန်းအသံကြောင့် အိပ်ပျော်
နေရာမှ သူလန့်နိုးသွားရ၏။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်
ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားသည့်သူမကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွတ်...
ဒီလိုလမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ သူတော့ခေါင်းကျိန်းရတော့မှာပဲ။

“ပဲ့ပဲ့”

“ရှန်... အား”

“ခွမ်း!”

ဘုရားသောက်တော်ရေပန်းကန်က သူမလက်ထဲမှ လျှော
နေပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ဟင်းနော်... ရှုပ်ပြာမကတော့ မိုးလင်း

တာနဲ့ စလာပြီ။

“ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံး”

“ရှင်... လာပါပြီအစ်ကိုလေး”

“ဒီမှာ သူ့ကိုဒါတွေတာလို့ခိုင်းတာလဲ”

“သူပဲဆွမ်းတော်တင်ချင်လို့လူသွားမယ်ဆိုပြီး တက်သွားတာအစ်ကိုလေးရဲ့”

“ကျွတ်... ခက်တာပဲ။ ဒီမှာအကွဲအရှုတွေရှင်းဦး။ ဝီရိယထဲကဖန်ခွက်အသစ်တွေထုတ်။ သူ့ဘာမှကျွမ်းကျင်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ လာစမ်းပုံပုံ... ညည်းအပြစ်ညည်းသိတယ်နော်”

မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် သူ့နောက်မှ အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းရှိရာဆီပါလာသည့်သူမကို သူ့ခါးထောက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“လမ်းကိုဖြည်းဖြည်းလျှောက်၊ ခြေသံမထွက်ပါစေနဲ့ပြောလည်းမရဘူး။ အဲဒါက တစ်ပြစ်။ ဘုရားသောက်တော်ရေခွက်တွေကွဲအောင်လုပ်ကာက တစ်ပြစ်။ ပေါင်းနှစ်ပြစ်... ထိုင်ထအခါလေးဆယ်လုပ်”

“ဟင်! ”

“လုပ်လေ... ဒါဒဏ်ပေးတာပဲ။ နောက်ဆို ပြောစကား

နားမထောင်ရင် ဒီလိုပဲလုပ်ရမယ်။ နားရွက်ဆွဲ မဟုတ်ဘူး။ လက်ကို ကြက်ခြေခတ်ဆွဲ။ အေး... စလုပ်။ ပါးစပ်က၊ရေလေ”

“တစ်... နှစ်... သုံး... လေး... ”

သူ ဆက်တီပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ခက်တာပဲ... ကုမ္ပဏီသွားဖို့တောင်မှ စိတ်ဖြောင့်ပါ့မလားမသိ။ မမကြိုင်လက်ထဲသို့သာ ဝကွက်အပ်ရတော့မှာပါပဲ။

“လေးဆယ်”

ထိုင်ထလုပ်တာရပ်သွားသဖြင့် သူ့မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမက နားရွက်ဆွဲထားသည်ကို မဖြုတ်သေးဘဲ သူ့ကိုကြည့်နေသဖြင့် သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

“ကဲ... သွားသွား... နောက်ကို ဦးမကြိုက်တာမလုပ်ရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘုရားရှိခိုးမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... ပြီးရင်အဆာပြေစားဖို့ဆင်းလာခဲ”

သူ့မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရေချိုးကာ အဝတ်အစားလဲ၍ပြန်ဆင်းလာတော့ မီးဖိုခန်းဝမှာ ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေသည့်

သူမကို နောက်ကျောမှမြင်လိုက်ရ၏။

“ပုံပုံ... ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ”

“ဟိုလေ... ထမင်း... ထမင်းကြမ်း”

“ထမင်းကြမ်းစားလို့မရဘူး ဒီမှာ breakfast... ကျွတ်!

မနက်စာ ကော်ဖီနှင့်မုန့်စားတာကိုကျင့်”

“ဟင်... ပုံပုံမစားတတ်ဘူး။ ဝလည်းဝမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဆာပြေလေ... အဆာပြေရုံပဲစားရမှာ။ ၁၀ နာရီ

ကျော်ကျော်လောက် ထမင်းစားရမှာပေါ့။ မဝရင် ဒီမှာသစ်သီးတွေ

ရိုတယ်... ယူစား”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်စားသော်လည်း သူမ မတင်းတိမ်မှန်း သူ

သိသဖြင့် ဒေါ်လုံးကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပွဲပြင်ခိုင်းကာ ကျွေးလိုက်

ရလေ၏။

“ကဲ... ပြီးရင် နင့်အန်တီဆီကိုသွား။ ခြံဘေးပေါက်က

ကျပ်နာ။ ဟိုမှာသင်ပြပေးတာကို သေချာနားထောင်။ ကြီးမြိုင်း

စား... ညည်းဘွားဘွားမြိုင် မျက်စိနောက်အောင်မနေနဲ့။ ကြား

လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟို... ဦးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဦးက အလုပ်သွားမှာ။ ညမှောင်ချင်မှောင်မယ်။ ဗိုက်ဆာ

ရင် ဒေါ်လုံးကိုပြင်ကျွေးခိုင်း။ ငါ့ကွယ်ရာဆိုပြီး ညည်းစားချင်သလို
ဖြစ်တတ်ဆန်းမစားရဘူးနော်။ ငါပြန်မေးလို့သိရင် ထိုင်ထဲပဲ
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားရင် ရေချိုးပြီးမှသွား... နောက်ဆို ညဝတ်အင်္ကျီ
ကို မိုးလင်းတာနဲ့ချွတ်... မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမှာစရာရှိတာကိုမှာပြီး ကုမ္ပဏီသို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။
အင်း... သမီးတစ်ကောင်နွားတစ်ထောင်တဲ့။ သူ့မှာတော့ နွား
တစ်ထောင်မထိန်းရသေးဘူး။ အိမ်က လူငယ်တစ်ယောက်ကို လျှာထွက်
အောင်သင်ပေးစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပါလား။

သူမ ရေချိုးကာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးလူး၍ ဆံပင်
ရှည်တွေကို အန်တီသင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ဖက်
ကျစ်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်ခြံသို့ကူးလာစဉ် အိမ်ရှေ့ရောက်သည်
အထိ မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရပေ။ အိမ်ဝမှာရပ်၍ အထဲကိုလှမ်းကြည့်
စဉ် အိမ်ထဲမှဘွားဘွားကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာကာ မြင်လိုက်ရ
၏။

“ဟဲ့... အိမ်ရှေ့က ဆံပင်သွတ်”

“ပုံပုံပါဘွား... အန်တီရိုလားဟင်”

“ဘယ်ကပုံပုံလဲ... ကြိုင်ရေ”

“ရှင်... လာပြီမေမေ”

“ဒီမှာပုံပုံတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ နေရင့်မွေးစားသမီးလေ”

“ဟဲ့... ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီအရွယ်ကိုမှ မွေးစားစရာလား၊

အသက်ကွာလှ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်”

“မမွေးမဖြစ်လို့မွေးစားလိုက်ရတာမေမေရေ၊ လာ... ”

ပုံပုံ”

သူမဖိနပ်လေးချွတ်၍ အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်တော့ ဘွားဘွား မြိုင်က သူမကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့... အချောလေးပါလား”

“ဟင်းဟင်း... ဒါတော့ အပျိုမဖြစ်သေးဘူးမေမေရဲ့၊ အပျိုများဖြစ်လာလို့ကတော့ ဒီထက်ပိုချောမှာ။ မေမေတူ ခေါင်း ကျိန်းရပြီမှတ်”

“ဟဲ့... သူ့ဟာလေးနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား”

“နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးတဲ့ မေမေရေ၊ ဟဲ့... ဪ... ဘယ်နယ်ခြံကို ဘဲသွားကြီးသွားနေရတာလဲပုံပုံ၊ ကျွတ်... မဖြစ်

သေးပါဘူး။ ဒီမှာကြည့်... အနုလို့ခြေထောက်ကိုကြည့်။ ဒီမှာ ကော်ဇောစပ်မျဉ်းဖြောင့်ကို ခြေလှမ်းရုံလေးဖြောင့်ဖြောင့်လျှောက်။ ခြေလှမ်းအကျကြီးမလျှောက်ရဘူး။ တွေ့လား... လာ... ထ လျှောက်။ ခြေကို ခြေဖဝါးသုံးခုစာပဲလှမ်းလေ။ ကျွတ်... ဟဲ့”

“ဒုန်း!”

ကိုယ့်ခြေထောက်အချင်းချင်းပြန်တိုက်မိရင်း ပစ်လဲကျ သွားသည့်သူမကိုကြည့်၍ ဘွားဘွားရောအန်တီပါ ရယ်မောလိုက် ကြလေ၏။

“ပုံပုံ မလျှောက်တတ်ဘူးအန်တီရဲ့”

“မလျှောက်တတ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ဒုအောင်လျှောက်။ ပြောမရရင် နင့်ဦးနဲ့ငါပြန်တိုင်မှာနော်”

“ဟင်... မတိုင်ပါနဲ့၊ လျှောက်ပါ့မယ်”

“ဟင်း... သူဦးကျတော့ကြောက်လိုက်တာ”

“မနက်ကပဲ ပြောစကားနားမထောင်လို့ဆိုပြီး ထိုင်ထ အခါလေးဆယ်လုပ်လိုက်ရတယ်အန်တီရဲ့”

“ကောင်းတယ်... ဒါမှညည်းကိုယ်လုံးလှလာမှာ”

“ဟင်းဟင်း... ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးပဲသမီး ရဲ့”

“ကဲ... ထလျှောက်ဦး... ဖြည်းဖြည်းလျှောက်။ ခေါင်းကြီးပုံကြည့်မနေနဲ့လေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထား။ လက်ပြင်တော့ ကုန်းတော့မှာပဲ”

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်လျှောက်အပြီးမှာ သူမ လျှာထွက်သွားတော့သည်။ အမယ်လေးနော်... မြို့မှာနေရဖို့အရေး အစစအရာရာလိုက်ပြင်နေရတာပါလား။

“သမီးက ငယ်သေးတော့ အချက်အပြုတ်သင်စရာမလိုသေးဘူး။ အိမ်ဝေယျာဝစ္စလုပ်တတ်အောင်တော့ သင်ရမယ်။ ဒီမှာ သမီးဝတ်ဖို့ အကျီနဲ့လှုံချည်တွေနော်။ ဒါအိမ်နေဝတ်ရမှာ။ ညအိပ်ဝတ်စုံကို နှစ်ရက်ဝတ်ပြီးရင်လျှော်။ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော်တတ်အောင်ကျင့်။ နောက်ဆို ဦးအဝတ်အစားကိုပါလျှော်ပေးရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေတော့ ကြိုမြင်နေမိတယ်သမီးရယ်။ မိဟန်နီနဲ့ ဒီကလေးမနဲ့တော့မဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုက အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လျှပ်ပေါ်လော်လီ။ ဒီက ရိုးရိုးအာကလေးမ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မေမေရယ်။ အဲဒါ နေဇင့်အလုပ်၊ နေဇင့်ကြည့်လုပ်လိမ့်မယ်။ မေမေပူမနေနဲ့။ ကဲ... ထမင်းစားကြစို့။ လာ... ပုံပုံ”

“ဟို... ပုံပုံ အိမ်မှာပဲပြန်စားပါ့မယ်အန်တီ”

“ဪ... ဒီအိမ်ရောက်နေတာ ဒီမှာပဲစားသွားပေါ့ဟယ်”

“ဦးဆူမှာစိုးလို့...။ တော်ကြာ ကြီးကြီးလုံးပြန်တိုင်ရင် ပုံပုံထိုင်ထလုပ်ရပါဦးမယ်”

“မလုပ်ရပါဘူး... အန်တီပြောလိုက်ပါ့မယ်။ လာပါ”

ထမင်းစားတော့ ဇွန်းခက်ရင်းကို အဆင်ပြေပြေကိုင်တတ်နေသဖြင့် သင်းသင်းကြိုင် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ကလေးမလေးက ဉာဏ်ကောင်းပြီး အတတ်မြန်မှာပါလေ။

“ပုံပုံ တောမှာနေတုန်းက ဘာလုပ်ရလဲ”

“ရေထမ်း၊ ထင်းခွေ ငါးဖမ်း၊ မျှစ်တူး၊ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်း... အစုံပဲလုပ်ရတာပေါ့အန်တီရဲ့”

“ဟယ်... ရေထမ်းရတယ်”

“အင်း... ဦးကြီးက အားမှမအားတာကိုးအန်တီရဲ့”

“အင်းလို့မပြောရဘူးလေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာတော့ အဲဒီလိုပင်ပန်းတာတွေ သမီးမလုပ်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်အလုပ်တွေတော့ ကူလုပ်ပေးပေါ့။ ကျောင်းပိတ်ရက်

တွေ့မှာ အန်တီချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေ့သင်ဖေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့မြေးက ဘယ်နှုတ်တန်းတက်မှာလဲ”

“ခုနှစ်တန်းပါဘွား”

“ဟဲ့. . . အတန်းကြီးသားပဲ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ မေမေရဲ့။ နေ့ခင်းခေါင်းကျိန်းရပါတော့မယ်လို့”

“အေး. . . ဟုတ်သား။ ငါ့မြေးက အဆက်အပေါက်တော်တော်လှတာ။ ဆံပင်က အခုကတည်းက လှလိုက်တာအေး။ မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးတဲ့မြေးရဲ့။ ကျက်သရေသိပ်ရှိတာပဲ”

ညနေစောင်းတော့ ရေချိုးသနပ်ခါးလူးကာ အန်တီချုပ်ပေးထားသည့် အင်္ကျီအပြာကွက်လေးနှင့် ဖြောင်လုံချည်နက်ပြာလေးကိုဝတ်ကာ အိမ်ရှေ့သံဇကောတံခါးမှာရပ်၍ ဦးပြန်အလာကို မျှော်နေမိသည်။

ညခုနှစ်နာရီလောက်မှ ဦးကားကြီး ခြံထဲဝင်လာလေ၏။

“ဒေါ်လုံးရော”

“ဟင်းချိုဖိုးနွေးနေတယ်ဦး”

“ရော. . . လာဝိုင်းသယ်ဦး”

သူမဦးလက်ထဲမှစာအုပ်တွေကိုသယ်၍ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့၏။ အရင်ရောက်ခါစလို ခြေသံမပြင်းတော့တာကို သူ့သတိထားမိသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်လာပုံက သိသာနေ၏။

“ဒီမှာ ညည်းစာသင်ဖို့ စာအုပ်တွေပါလာတယ်။ မနက်ပြန် ကျောင်းစတင်ရမှာ။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟပေါ်ထပ်ကို တစ်ခါတည်းသယ်သွား. . . ဧည့်ခန်းက တေးပွဲမှာတင်ထားလိုက်။ ညည်း၊ ဦးအခန်းဘေးခန်းမှာ ပြောင်းနေရမယ်။ ဘယ်နှယ်. . . ညတိုင်း ငါ အောက်ကိုခဏခဏဆင်းရရင် ကြာတာနဲ့အမျှ သေဖွယ်ရာပဲရှိတော့တယ်။ ခုတင်နဲ့အိပ်တတ်အောင်လည်းကျင့်မှပေါ့။ မွေ့ရာထူထူမအိပ်တတ်ရင် အပါးစားလေးခင်းပေးမယ်။ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“အေး. . . ဦးရေချိုးပြီးရင်စားစို့”

သူက အိမ်နောက်ဖေးမှာ သစ်သီးထုပ်ကိုဝင်ထားလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့၏။

အင်း. . . ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားမှပဲ ဘယ်သွားသွားဘာလုပ်လုပ် ကလေးအဖေလိုပဲဖြစ်နေပါရော။ သင်း၊ဘာလိုလဲ

အမြဲတွေးနေမိတော့တာကိုး။

ထမင်းစားခန်းမှာ ထမင်းစားတော့ ကြက်သားတုံးကိုမဖဲ့ တတ်သဖြင့် သူသင်ပေးရပြန်၏။ လက်သည်းခြေသည်းတွေတိတိ ခိုခိုညှပ်ထားကာ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေတာကိုမြင်လိုက်ရသည်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းစတင်ရမယ်နော်ပုံပုံ။ ကြို ပြောထားပါရဲ့... ကျောင်းမှာ ဘာညာဘာညာဘာမှမကြားချင် ဘူး”

သူမထမင်းလုပ်ငံထားလျက် သူပြောတာကိုနားမလည် ပုံဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွတ်... ဘာညာဘာညာဆိုတာ ပြဿနာတွေမှန်သမျှ အားလုံးကိုပြောတာ။ နားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... စာမကြိုးစားဘဲ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လုပ်လို့က တော့ ရွာပြန်အပို့ပဲ။ ညည်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါခေါင်းကျိန်းမခဲ နိုင်ဘူး။ ငါက နဂိုကတည်းက ခပ်အေးအေးပဲနေတတ်တာ။ ရှုပ် ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေဆို စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့။ အင်း... ပြောလည်းနား လည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ စား... စားပြီးရင် စာအုပ်တွေနဲ့ရမယ်။ လုပ်...”

ထမင်းစားပြီးသွားတော့ အပေါ်ထပ်ညွှန်ခန်းမှာ အဖုံး အုပ်လာပြီးသော ပုံနှိပ်တွေကတစ်ထပ်။ ဗလာစာအုပ်က အပါး နှစ်ဒါလင်၊ အထူတစ်ဒါလင်၊ ဘောပင်ကတစ်ကတ်၊ ခဲဆံဘောပင်နှင့် ခဲဆံဘူး၊ ရိုးရိုးခဲတံက တစ်ဒါလင်၊ ခဲဖျက်ကတစ်တုံး၊ ဘရိတ်စား တစ်ချောင်း၊ ချွန်စက်တစ်ခု၊ ပေတံကအရှည်တစ်ချောင်း၊ အတို တစ်ချောင်း၊ M ကွန်ပါဘူးတစ်ဘူးနှင့် ရိုးရိုးကွန်ပါဘူးတစ်ဘူး၊ ဆွယ်အိတ်အပြာလေးတစ်လုံးနှင့် စစ်ရောင်ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး ကို သူထုတ်လိုက်ပါ၏။

“ဒီမှာလာကြည့်... ဗလာစာအုပ်ကိုအဖုံးဖုံးပြီးမှရေး။

ဒါမှ အနားထောင့်တွေ မခေါက်မှာသိလား။ သေချာကြည့်”

သူက နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းအဟောင်းနှစ်အုပ်ကိုယူ၍ဖြုတ် ကာ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို အဖုံးသေချာအုပ်ပေးလိုက်၏။ စာ အုပ်မှာနာမည်ရေးရန် ကုမ္ပဏီမှစာရေးမလေးကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လိုက်သည့်စာရွက်တွေကို ကတ်ကြေးဖြင့် သေချာညှပ်ကာ ကော်သုတ်၍ အဖုံးမှာကပ်လိုက်ပါ၏။

“ကဲ... ရော့... နောက်စာအုပ်တွေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်

ညှပ်”

သူမက သူသင်ပြသည့်အတိုင်း သေသေချာချာလုပ်ပြ

လိုက်သဖြင့် သူ့ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ အတတ်မြန်တဲ့ကလေးမပါလား။

“မနက်ရှုန်နာရီခွဲ အိမ်ကထွက်မှာနော်။ အိမ်ရာစောစောထ၊ လွယ်အိတ်ပြင်ထား။ ဒေါ်လုံး... ညည်းကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လုံးလာပို့သွားသောကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ သူ့ Satellite ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် သူမ၊စာအုပ်ဖုံးသည့်အလုပ်ကပြီးလေပြီ။

“အခန်းထဲမှာ ဝီရိလည်းရှိတယ်၊ စာအုပ်စင်လည်းရှိတယ်။ သေချာစနစ်တကျထည့်။ ခဲတံတွေဘောပင်တွေ ဘူးနဲ့ထည့်နော်။ ဒီမှာ... ဒါ ဘောပင်ခဲတံလို့ခေါ်တယ်။ ဒီလိုနှိပ်ရင် ခဲဆံထွက်လာရော... တွေ့လား။ အရမ်းဖိရေးရင်ကျိုးမယ်။ မသုံးတတ်ရင်သိမ်းထားလိုက်။ အတန်းကြီးတော့လိုမှာ။ သွား... ပစ္စည်းတွေသွားထည့်ပြီးမှ TV လာကြည့်။ ကြည့်ဖူးလား...”

“ဟင့်အင်း... ရွာမှာ ဇာတ်ပွဲဝင်မှပဲကြည့်ဖူးတယ်”

“အေး... ပြီးရင်လာကြည့်”

သူ Stage Show ကြည့်နေရာမှ ကော်ဇောပေါ်မှာ သူမ၊ လာထိုင်တော့ ကာတွန်းကားကို လှည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကလေး

ဆိုတော့ ကလေးအကြိုက်ပဲကြည့်ချင်ရှာမှာပေါ့လေ။

သူ့အခန်းထဲဝင်၍ စာရင်းစစ်ရပည့် File တွေကိုစစ်ပြီး ချိန်မှာ ညဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။

ဟိုကလေးမ အခန်းထဲဝင်အိပ်ပြီလားသတိရသွားသဖြင့် ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ TV ရှေ့မှာ ခွေခွေလေးအိပ်ပျော်နေပါရောလား။

သူ TV ကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူမကိုငုံကြည့်လိုက်၏။

“ပုံပုံ... ပုံပုံ... ဟိတ်”

“ဟင်”

“ထ... ထ... အခန်းထဲဝင်အိပ်”

မျက်လုံးကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်၍ထလျှောက်ရာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် လှေကားထိပ်ဘေးနားမှာချထားသည့်ခွေးခြေခုံလေးကို ဝင်တိုက်မိလေတော့သည်။

“ဒုန်း!”

“အ”

“ကဲ... ဖြစ်ရမယ်... နာပြီလား... မှန်း”

ညိုဘကျည်းနား၊ ညိုသွားသဖြင့် သူပရုတ်ဆီလူးပေးပြီးမှ သူမအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွဲ၍ တရားရှူးအိပ်ပျော်သွားလေသဖြင့်
အခန်းပြတန်းပေါက်တွေကို သူပဲပိတ်ကာ ညကြည့်မီးသီးလေးထွန်း
၍ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီးမှထွက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း (၄)

ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကိုသေချာထည့်၍ သူ့အောက်
ထပ်ကိုဆင်းလာတော့ ထမင်းစားခန်းမှာ သူ့ကိုထိုင်စောင့်နေသည့်
သူမကိုတွေ့ရလေ၏။ ရင်ဖုံးအဖြူနှင့်လုံချည်စိမ်းကြောင့် သူမခန္ဓာ
ကိုယ်က တော်တော်တုတ်ခိုင်နေလေသည်။

အင်း... ဒီတစ်နှစ်နှစ်အတွင်း ပိုထွားလာဦးမည်ထင်
ပါရဲ့။ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ထား၍သာ နုငယ်သည့်မျက်နှာလေး
ကိုသိသာစေလေ၏။

“ကျောင်းမှာ ဆရာ၊ဆရာမတွေစကားကိုနားထောင်နော်
ပုံပုံ။ ကျောင်းသူအသစ်မို့ သူငယ်ချင်းအသစ်တွေနဲ့တည့်အောင်

ပေါင်း။ ရန်ဖြစ်တာတွေတိုင်တာဘာညာ... ဦးမကြားချင်ဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... လာ... ဒေါ်လုံး... သူထမင်းချိုင်ထဲမှာ ဇွန်း
ပါရဲ့လား။ ဘာဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်သလဲ။ တော်ကြာမစား
တတ်ပဲဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဇွန်းပါတယ်အစ်ကိုလေး။ ပန်းပွင့်နဲ့ ဘဲဥရောကြော်တာ
ရယ်၊ ငါးဥကြော်ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ရယ် ထည့်ပေးထား
ပါတယ်”

“ပြီးရော... လာခဲ့ပုံပုံ”

မမကြိုင်က လသာဆောင်ပေါ်မှ လက်လှမ်းပြ၍ နှုတ်
ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟော... ကျောင်းသူသစ်ကြီး၊ ကျောင်းစတင်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“တိုးတိုးပြောလေ... ဘယ်သူမှနားမလေးဘူး။ အာပြ
လျာပြန်နဲ့။ ဒါ၊ တောများထင်နေလား”

သူမချက်ချင်းပါးစပ်ပိတ်သွားပြီး သူတံခါးဖွင့်ပေးသည့်
ရှေ့ခန်း၌တက်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

“အပြန်ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကြည့်ပြန်နော်။ လမ်းမှားစရာ

အကြောင်းမရှိဘူး။ တည့်တည့်ကြီးချိုးချလိုက်ရုံပဲ။ ဦးက ပြန်ချိန်
မမှန်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျောင်းကိုရောက်တော့ ကျောင်းဖွင့်တာတစ်ပတ်ကျော်
နေပြီမို့ သူ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့်အရင်ဝင်တွေ့ကာ သူမကို
ကျောင်းအပ်ရလေသည်။

“ဟယ်! သမီးလေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ ညီမလေး
လားမောင်နေဇင်”

“ဟို... တူမပါဆရာမကြီး”

“ဪ... ချစ်စရာလေး။ A ခန်းမှာပဲထားလိုက်နော်။
ကလေးက ဉာဏ်ထက်ပုံရပါတယ်။ အမှတ်တွေလည်းကောင်းသား
ပဲ”

သူ၊ ခုနစ်တန်း A ခန်းဝထိလိုက်ပို့ပေးပြီး ကုမ္ပဏီသို့ထွက်
လာခဲ့၏။ လမ်းပေါ်ရောက်မှ သူမကို မုန့်ဖိုးမပေးလိုက်မိတာကို
သတိရသွားသည်။ ကျွတ်... မေ့ပြန်ပြီ။ ကုမ္ပဏီကိုရောက်ပြီး ရုံး
ခန်းထဲထိုင်လိုက်စဉ် လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ တစ်ထပ်ကြီးပုံကျလာ
၏။ အား... နယ်လေးသုံးရက်လောက်သွားမိပါတယ်။ အလုပ်တွေ
က အကြွေးတွေတင်နေပါရောလား။ ခက်တာပဲ စိတ်ထဲမှညည်း

ညူနေမိစဉ် အခန်းထဲသို့ မင်းသူဝင်လာလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကလေးအဖေ။ ကလေးကိုကြိုပို့လုပ်ရလို့ ပင်ပန်းနေပြီလား”

“မပင်ပန်းပါဘူးကွာ။ အလာပဲ လမ်းကြိုလို့ခေါ်တင်လာ တာ။ အပြန် သူ့ဟာသူပြန်လိမ့်မယ်”

“ဟာ... ကားတွေဘာတွေနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီလောက်တော့ သူကူးတတ်မှာပါကွာ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးနေဇင်ရာ... ပီစီလေးကို”

“ဘယ်ကပီစီလေးရမှာလဲ။ ၁၂ နှစ်ကျော်နေပြီ”

“ဟေ... မင်းပြောတော့ လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိမှာဆို”

“အေးလေ... ငါလည်း အဘကျော်ပြောတုန်းက မြေးမ လေး... မြေးမလေးဆိုလို့ သေးသေးလေးမှတ်နေတာ”

“အေး... ငါတော့မြင်နေပြီနေဇင်ရေ။ မိုးကျော်တို့အုပ်စု မင်းကိုယောက္ခမခေါ်ကြတော့မှာ။ ဟား... ဟား... ဟား...”

သူ့နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ ဟုတ်ပါ့... ဒီကောင်တွေက နိုင်တ မဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ထောင်ကျ သမီးရသည်နှင့် ယောက္ခမတန်းခေါ်ကြတာလေ။ သူက အိမ်ထောင်မကျသေးခင်

သမီးတစ်ယောက်ရနေပြီကိုး။ နာပြီထင်ပါရဲ့။

“ကလေးမလေးက၊ ချောလား”

“ဘာစကားကြီးလဲကွာ”

“ဟ... ငါက ရိုးရိုးသားသားမေးတာလေကွာ။ မင်းက လည်း မွေးစားသမီးပေမို့ပဲ။ တွန့်တိုလိုက်တာ”

“ကလေးပဲရှိပါသေးတယ်ကွာ။ မင်း၊ ပုဂံက စာရင်းတွေ စစ်ပြီးပြီလား”

“အေး... မိခင်ကွန်ပျူတာနဲ့စီနေပြီ။ ခဏနေရင်ရမယ်”

“ဒီနေ့လည်း မိုးချုပ်ဦးမယ်ထင်တယ်။ စစ်စရာစာရင်း တွေ ကြွေးနဲ့ပီနေပြီ”

“အိမ်ပြန်သယ်ပြီးလုပ်ပေါ့”

“အိမ်မှာစစ်ရင် ပြီးကော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုလမ်းတောမ ကိုပြောနေရတာ၊ ပါးစပ်ကိုမပိတ်ရဘူး”

“တော်တော်မှသင်ပေးရလား”

“သင်ရတာပေါ့... မမကြိုင်ရှိနေလို့တော်သေးတယ်။ နို့ မို့မလွယ်ဘူး။ ခေါ်လိုက်ရင်ထူးပုံကိုက ‘ရှန်’တဲ့။ လမ်းကိုဖြည်းဖြည်း မလျှောက်ဘူး။ ဟစ်တလာလက်ထက်က စစ်သားဝင်စားသလား မှတ်ရတယ်။ ခြေသံက တဒုန်းဒုန်း... လုပ်လိုက်ရင် လျှပ်ပြာလျှပ်

ပြာနဲ့ကျကွဲ။ ဒီကြားထဲ... ညအိပ်ရင် ခုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျသေး၊
သရဲကလည်း ကြောက်လိုက်တာ သူ့အပြင်နှစ်ယောက်မရှိ”

မင်းသူက သူပြောသမျှ တဟားဟားနှင့်ရယ်နေတော့၏။
သူပါစိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လိုက်ရယ်မိ တာ့၏။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ ဒါမှ မင်းအိမ်က စိုစို
ပြည်ပြည်လေးဖြစ်မှာ။ နို့ဖို့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လို့”

“မင်းဘကြီးစိုပြည်မှာ... မျက်စိလည်းနောက် အာလည်း
ပေါက်။ နာမည်ကလည်း ရွာရွာဖွေဖွေပေးတတ်တယ် ရွှေခဲမတဲ့။
နည်းနည်းလောက်ပြရင် ကြိုပြီးအထွန့်ကောက်ရော။ မဟုတ်တဲ့
နေရာမှာပြောတာ။ ပြောစကားမနာခံရင်... ရွာပြန်ပို့လိုက်မယ်
ခြောက်ထားလို့သာ ငြိမ်နေတာ။ စာတော့ အတော့ကိုလိုချင်ရှာ
သား။ သူ့ဘိုးအဆုံးမှန်းလည်းသိရော ကျောင်းမနေရတော့ဘူး
ဆိုပြီး အော်ငိုလိုက်တာ ပြခနဲပဲ။ အာကလည်းကျယ်သေး။ ငိုလိုက်
ရင် မျက်ရည်က အသီးလိုက်ပေါက်ခနဲကျတာ”

“ဪ... နေရင်... နေရင်... တစ်နေ့နေလို့ စကား
လေးလုံးကွဲအောင်မပြောတဲ့ရေခဲတုံးက ခုတော့ပေါက်ပေါက်ဖောက်
နေသလိုပါပဲလား”

“ပြောလည်းခံရမှာပဲ မင်းသူရာ။ သမီးတစ်ကေ

တစ်ထောင်တဲ့။ ငါက သူ့ကိုနွားထိန်းသလိုထိန်းနေရတော့ ပိုဆိုး
တာပေါ့”

“နောက်တော့လည်း နေသားကျသွားမှာပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့
ဒီကိစ္စ ဟန်နီသိပြီလား”

“မသိဘူး... ပြောစရာလည်းမလိုဘူး။ ဒါ ငါ့ကိစ္စပဲ”

“ဟာ... ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့မပြောနဲ့လေ။ ဟန်နီ မင်းအိမ်
လာရင် ဒီကလေးမနဲ့ဆုံမှာပေါ့။ ဟန်နီကြည့်မရလို့ကတော့ မင်း
သမီး ရွာပြန်ကိန်းဆိုက်သွားမှာ”

“သူ့ကို ဆယ်တန်းအောင်ဘွဲ့ရထိကျောင်းထားချင်ပါတယ်
က...) ကျောင်းဆရာမ သိပ်ဖြစ်ချင်တာကွ။ B. Ed ကျောင်း
သုံးနှစ်ထားပြီးရင် ရွာမှာဆရာမပြန်လုပ်ပါစေ”

“ဪ... အဖေ... အဖေ၊ အနစ်နာခံဖို့ ခုကတည်းက
အစီအစဉ်တွေဆွဲနေပါရောလား”

“ဟာ... သူ့ကိုခေါ်လာကတည်းက ကျောင်းထားပေးဖို့
ဒါကလေ”

“အေးပါ... ငါက ဘာပြောနေလို့သဲ”

“မသိဘူးလေ... မင်းပြောနေပုံက ကျောင်းထားပြီ သူ
ကိ ငါက ခိုင်းစားမယ်ထင်နေတာကိုး”

“သူ့ကိုသေချာမေးဦးမှပေါ့။ ရန်ကုန်မှာနေပြီး ကုမ္ပဏီ လုပ်ချင်လား။ ရန်ကုန်သားနဲ့အိမ်ထောင်ပြုချင်လား။ ဒါတွေရှိသေး တယ်”

“မင်းကြီးဒေါ်ကြီးပဲအိမ်ထောင်ပြု။ ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲကွ”

“ဟ... မင်းသမီးက အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာမှာ လေ။ ဒီအရွယ်နဲ့ရပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့ မင်းဆီမှာ သမီး တောင်းတဲ့သူတွေရောက်လာမှာ”

“ကျွတ်... တောင်းချင်ရင် သူ့ရွာက အဒေါ်ဆီမှာ သွား တောင်းပါစေပေါ့ကွ”

“မင်းက ရွှေခဲမရဲ့မွေးစားအဖေလေကွာ”

“ဟာ... ရွှေခဲမလို့မခေါ်ပါနဲ့ကွ။ ကျောင်းနာမည်ရှိပါ တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သက်လုံးပုံတဲ့”

“အံ့မာ... နာမည်က အပျံ့စားပါလား”

“သူပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်မိတော့၏။ ဩော်... သမီးတစ် ဘယ့်အဖေက အခုဆို အသက် ၂၄ နှစ်ရှိနေပြီကိုး။”

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ လွယ်အိတ်ကိုပိုက်၍ ကျောင်း ဝင်းပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အတန်းထဲမှ ကောင်လေးတွေက မကြားတကြားစနောက်နေသဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းကိုစုထားလိုက်မိ သည်။

“သက်လုံးပုံ... လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“မလိုဘူး... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန်ရဲတယ်”

“ငါတို့က စေတနာနဲ့လိုက်ပို့ပေးမလို့ပါ”

“ငါ့ဦးနဲ့တိုင်ပြောမှာနော်”

ကောင်လေးအုပ်စု တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ရယ်မောလိုက်လေ ၏။ သူမ လမ်းမကြီးကိုချိုးချ၍ လမ်းကြားထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ဟွန်း! လူကိုများ တောသူဆိုပြီး ဝိုင်းစချင်နေကြတာ။ ရွှေခဲမအကြောင်း တစ်နေ့ကောင်းကောင်းသိသွားစေရမယ်။

“တိ”

“အမေ”

နံဘေးမှဖြတ်သွားသည့်ကားဟွန်းသံကြောင့် သူမလန့်ဖျပ် အော်ကာ ချော်လဲလေ၏။ ကားက ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားပြီး မှ နောက်ကိုအသာပြန်ဆုတ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်သွားလဲချာတိတ်”

“ဟင့်အင်း”

“ထလို့ရလား”

သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထလိုက်မိရာ ခြေမျက်စိနေရာမှ ဆစ်ခနဲနာသွားသဖြင့် အော်လိုက်မိပြန်၏။

“အား”

“ကဲကဲ... ကိုယ်တွဲခေါ်မယ်... ထ”

ကားပေါ်ကလူက သူမလက်မောင်းကိုထုလိုက်သဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ အား... တော်တော်နာတာပဲ။ ညတုန်းကပဲ ဒီခြေထောက်ညှို့သကျည်း နာပြီးပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။

“လာ... ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ။ ဒီလောက်ခြေထောင့်နင်းဖြစ်နေတာကို လာ... တက်”

ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် သူမ အသာတက်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ကားလေးက အသာအယာမောင်းထွက်လာလေသည်။

“ပြော... ဘယ်မှာနေတာလဲ။ ဘယ်မှာရပ်ပေးရမလဲ”

“ဟို... ဦးအိမ်မှာ”

“ဘယ်ကဦးလဲ”

“ဦးလေ... နာမည်မမှတ်မိဘူး”

“ဟောဗျာ... မင်းနဲ့ဘာတော်လဲ”

“မွေးစားအဖေ... အဲ... ဦးလေး... အာ... မသိတော့ဘူး”

စကားတွေ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်နေရှာသည် ကောင်မလေးကြောင့် သီဟကို ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ကြည့်ပါဦး... သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားက ညနေထိ ဒီအတိုင်းပဲရှိနေတုန်းပါလား။ ဆံပင်တွေကလည်း အုံ့ကောင်းပြီး နက်မှောင်လို့။ မျက်နှာလေးနုနယ်နေ၍သာ ကလေးမှန်းသိရတာ။ မသိရင် အပျိုကြီးဖားဖား အရွယ်လို့ထင်မှားချင်စရာ။

“မင်းဦးက ဘယ်လိုပုံလဲ”

“ဆံပင်တိုတို၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ညာဘက်ပါးမှာ ပါးချိုင့်လေးပါတယ်။ ပုံပုံဦးက,ချောတယ်”

“ဪ... ဒါဆို ကိုဇင်ပဲဖြစ်မယ်ဟုတ်လား။ မင်းဦး နာမည် နေဇင်နောင်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဟီး... ပုံပုံမေ့သွား

လို့”

ကိုယ့်ဦးလေးနာမည်ကို မေ့နေသည့် ကလေးမလေးကို

သီဟကို မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့။ သူမကို ခြံရှေ့မှာကားရပ်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူ့ခြံဘက်ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ပုံပုံတဲ့... ဘယ်လို ချာတိတ်မလေးမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး။

ကြီးကြီးလုံးဆေးလုံးပေးတာကို အော်ဟစ်ရင်းငိုရသေးသည်။ ဦးပြန်လာရင် စာဆိုရမည်မို့ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စာကျက်နေရ၏။ ကြီးကြီးလုံးက ဦးကို သူမထမင်းစားစောင့်မှန်းသိသဖြင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ် အရင်ကျွေးထားလေသည်။ ခြေထောက်က နာလွန်းသည်မို့ ပရုတ်ဆီအရှိန်ဖြင့် စာကြည့်စားပွဲထက်မှာ ခေါင်းတင်၍ သူမမှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိ၏။

“ပုံပုံ... ပုံပုံ... ဟေ့”

“ဟင်... အင်”

“ထထ... ညနေစောင်း မအိပ်ရဘူးလေ။ နေမကောင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဝှာ... ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုင်ခုံမှထစဉ် ခြေထောက်နာနေသောကြောင့် လူကယိုင်ထိုးသွားသဖြင့် သူအံ့ဩသွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချော်လဲလို့”

“ဘယ်မှာလဲတာလဲ”

“လမ်းမမှာ”

“မှန်းစမ်း... ဖြစ်လိုက်ရင်နမောနမဲ့ချည်းပဲ။ မိန်းကလေး

ဆိုတာ ဣန္ဒြေရရသွားလာတတ်ရတယ်။ ညည်းအန်တီကိုအတုလူနုပေါ့။ အကြောတင်သွားတာဖြစ်မယ်။ ဆေးခန်းသွားမှပါပဲ”

“အီး... ဆေးထိုးမှာပေါ့ဦးရဲ့”

“မထိုးပါဘူး... ဆေးစည်းရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... သွားချင်ဘူး”

“ကျွတ်... ကဲ... ပြန်ထိုင်စမ်း”

သူမထိုင်ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက ခြေထောက်ကို မှီ၍ သေချာလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“အားဟားဟား... နာတယ်”

“ခဏလေး... ခဏလေး... အောင့်ထား... ကဲ”

ကလောက်ခနဲအသံနှင့်အတူ သူမအော်သံက စူးခနဲ။ ဒေါ်ဆုံးက အပြေးအလွှား အပေါ်ကိုတက်လာလေသည်။

“ထလျှောက်ကြည့်စမ်း”

သူမခြေကိုထောက်လိုက်စဉ် ယိုင်သွား၍ သူ့ကိုလှမ်းဆွဲမိတ်လေ၏။ သူမက သူမလက်မောင်းဖောင်းဖောင်းလေးကို ပြန်

ဆုပ်ကိုင်၍ ခြေထောက်ကိုငုံကြည့်လိုက်သည်။

“ခြေဆစ်လွဲတာပါ... ထောက်လို့ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... လ... ”

ပွင့်နေသည့် ဂမ္ဘာခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် ဂေါ်လုံးကို မြင်လိုက်

ရသဖြင့် သူလှမ်းမေးလိုက်ပါ၏။

“ဘာလဲ ဂေါ်လုံး”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေး။ ပုံပုံအော်သံကြားလိုက်ရလို့ပါ”

“ကဲ... နင့်ကြီးကြီးလုံးကို တွဲပြီး ဆင်းလာခဲ့”

ထမင်းစားလို့ပြီး သွားတော့ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ သူ့အလုပ်လုပ်ရန် ထိုင်လိုက်စဉ် သူ့မက လွယ်အိတ်ပိုက်လျက် ရောက်လာလေ၏။

“ဘာလဲ ပုံပုံ”

“ဦးဆီမှာ စာအံ့မလို့”

“ဒီနေ့ဘာတွေ သင်လိုက်လဲ”

“အများကြီးပဲ”

“သမီးက ဘာအားနည်းလဲ”

“အင်္ဂလိပ်”

“အေးအေး... ကျူရှင်တက်မလား”

“ဟင့်အင်း... မတက်ချင်ပါဘူး”

“နားမလည်တာရှိရင် ဦးကိုမေးပေါ့။ ကဲကဲ... ဆို... ”

ဘာအရင်ဆိုမှလဲ”

“သိပုံ”

နေ့စွဲလေးတပ်၍ အစီအရီရေးထားသည့် လက်ရေးလေးတွေက ပုံနှိပ်စာလုံးတမျှ ဝိုင်းစက်လှချည်လား။ စာတွေကိုမသစ်မငေါ့ဆိုနိုင်သဖြင့် သူ့ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေရ၏။

“ကဲ... စာမေးပွဲဖြေလို့ အဆင့် ၁ ကနေ ၅ ဝင်ရင်

ညည်းကို ဦးဆုချမယ်။ လိုချင်တာပြော... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူပြုံးမိပြန်၏။ ဘာသာရေးတော့ အတော့်ကိုကိုင်းရှိုင်းသား။ အင်း... ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ဘုရားစုံလိုက်ပို့ပေးဦးမှပါပဲ။

အန်း (၅)

အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ နေပြင်မှ သူအိပ်ရာနိုး၏။ မနက်လင်း
တတည်းက ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် သူမနိုးသေးရဲ့လားတွေးရင်း
တစ်ဖက်ခန်းရှိတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

တွေ့ပါပြီ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းကာ မှောက်
လျက်လှဲလျက် ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေရေးနေသည်မသိ။ ခြေ
ခံချောင်းက အချင်းချင်းယှက်လျက် မိုးပေါ်ထောင်လျက်သား။
အောက်ကို တံတွေးဆွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ရေးလိုက်လုပ်နေသဖြင့် သူ
အန်းထဲ အသာလေးခြေဖွင့်ဝင်လာခဲ့၏။

ဒေါ်လေးနဲ့ဦးကြီး

ရွှေခဲမ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးတို့မိသားစု နေကောင်းကြရဲ့လား။ ရွှေခဲမတော့ နေကောင်းပါတယ်။ ဦးလည်း နေကောင်းတယ်။ အခု ရွှေခဲမ ကျောင်းစတင်နေပြီ။ ဒီမှာနေရတာပျော်တယ်။ ဦးကလည်း သဘောကောင်းတယ်...

“အမယ်... ဘာများရေးနေလဲမှတ်တယ်။ ရွာကို စာလူကြုံပို့မလို့လားပုံပုံ”

“အား... လန့်လိုက်တာဦးရာ... ကလူ... ကလူ... တီး တီး... ဦးပဲ လူကြုံနဲ့ပေးပေးမယ်ဆိုလို့လေ”

“အေးပါ... ရေးထားပေါ့။ နေဦး... ရယ်ရင် အဲဒီလို တဟီးဟီးနဲ့မရယ်ရဘူးလေ... ခက်တာပဲ”

“ဒီလိုပဲရယ်တတ်တယ်”

“မိန်းကလေးက အဲဒီလိုမရယ်ရဘူးကွ”

“အစ်ကိုလေးရေ အောက်မှာ မောင်မိုးကျော်တို့ရောက်နေတယ်”

“ဟာ... ကျွတ်... ပုံပုံ ဒီမှာပဲနေနော်။ ဦးမခေါ်ဘဲနဲ့”

အောက်ကိုဆင်းမလာနဲ့၊ ကြားလား... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့လှေကားမှဆင်းခဲ့တော့ မိုးကျော်တို့အုပ်စုက အောက်ထပ်ကအခန်းတွေကို လိုက်ဖွင့်ကြည့်နေ၏။ သူ့နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေသည်။

“ဟာ... ယောက္ခမကြီး... ဘယ်မှာလဲ မင်းရဲ့သမီး”

“စာကျက်နေတယ်”

“ခေါ်ပြဦးလေ”

“ဘာလို့ပြရမှာလဲ၊ ကလေးကို မျောက်များမှတ်နေလား”

“တွေ့လား... မင်းသူ့ပြောလိုက်တာနဲ့ကွက်တိပဲ။ ဒါတောင် မွေးစားသမီးမို့၊ သမီးရင်းသာဆို ငါဘို့ကို ခြံထဲတောင် ပေးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ်”

“အေးလေ... ငါတို့က မြင်ဖူးချင်လို့မေးတာပဲ တိုစရာလား”

သူ့ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး အကျပ်ရိုက်သွားရသည်။

ဒီကောင်တွေက ပြောသလိုလုပ်တဲ့လူစားမို့ တော်ရုံနဲ့ပြန်

မှာမဟုတ်။ တော်ကြာ... အပေါ်ထပ်တက်ပြီး အခန်းတံခါးတွေ လျှောက်ဖွင့်မှတော့။ ပုံပုံက တံခါးကို Lock ချတာမဟုတ်။

“ဒေါ်လုံး... ဒေါ်လုံး”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

“ပုံပုံကိုသွားခေါ်ချည်... ခဏလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှေကားမှဆင်းလာသည့်သူမက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေကြ သည့် ဦးအရွယ်လူကြီးသုံးယောက်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ခြေလှမ်းတုံ့ သွားရ၏။

“လာလေပုံပုံ... ဒါ... ဒါ... ဦးသူငယ်ချင်းတွေပဲ။ မှတ်ထား ပေါ့။ ဒါက ဦးကျော်၊ ဒါက ဦးနိုင်၊ ဒါက ဦးဇော်... ဟုတ်ပြီလား”

သူမက ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြလိုက်၏။ ဦးကျော်ဆိုသူက သူမခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်လေသည်။

“ညည်းဦးကိုချစ်လား”

သူမ နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ဦးနောက်မှာကွယ် ရပ်ရင်း ဦးအကျီကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟာ... ငါကကိုက်စားမှာမို့ ကြောက်နေတာလား”

“ပြောလို့ရမလား။ ကလေးကိုပြုံးပြဲကြည့်နေပြီးတော့”

ဧည့်ခန်းထဲမှာရယ်သံတွေ အုန်းခနဲမြည်သွားလေ၏။ အိမ် ပေါက်ငှောပေါ်လာသည့်အန်တီကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ ဦးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သွားလေ”

သူမခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လေးလျှောက်၍ အန်တီဆီ အမပြေးရောက်သွား၏။ အန်တီက သူမကိုယ်လုံးလေးကိုအသာဖက် လိုက်လေသည်။

“ညနေမှပြန်ပို့ပေးမယ်နော် နေဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြိုင်”

“မမကြိုင်... ဘယ်တော့စားရမလဲ”

“မကြာတော့ဘူးမိုးကျော်ရေ... သိပ်ငတ်မနေနဲ့”

“ဟာ... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဒီနေ့ ငါချည်းနှိပ်ကွပ်ခဲနေ ရပါလား... ပြဿဒါးပဲ”

“မင်းရဲ့သမီးက မင်းကိုတော့ တော်တော်ချစ်ပုံရသားပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြည့်ပါလား... သူစိမ်းမြင်တာနဲ့ မင်းနောက်မှာကပ် လို့”

“စိမ်းသေးလို့ပါကွာ”

“ကလေးက ထွားလာမှာနော်။ ဟန်နီနဲ့ဖြစ်ရဲ့လား။ သူ သိပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး။ သူမှဖုန်းမဆက်တာ”

“မင်းတို့ဇာတ်လမ်းကြီးကလည်းကွာ၊ မရေရာဇာတ်မျော ကြီး...။ ဟန်နီက သူမိဘနဲ့ ဟိုမှာလိုက်နေမှာလား၊ ဒီမှာပဲနေမှာ လား”

“ငါနဲ့ယူပြီးရင် ဒီမှာပဲနေမှာပေါ့”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး... တော်ကြာယူပြီးမှ ဟိုကိုလိုက်ခဲ့ ဆို မင်းပြဿနာတက်မှာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ငါမသွားပါဘူး။ အခုဆိုပိုဆိုး၊ ပုံပုံရို နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟေ... မင်းနော်... ပြောတော့ဖြင့် အာပေါက်အောင် ပြောရတယ်တဲ့။ နှုတ်ဖျားကတော့ ပုံပုံဆိုတာမချတော့ဘူး။ လာ ကွာ... အပျင်းပြေဘီယာလေးဘာလေးသွားမော့ကြစို့”

“ငါမလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“ကလေးရှေ့ မူးယစ်သောက်စားလို့ဘယ်ကောင်းမလဲကွ၊ ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့”

“ဟာ... နေရင်တော့ တကယ်ကလေးအဖေဖြစ်နေပါ ရောလား။ အံ့ရောကွာ... ဟန်နီတောင်မတားတဲ့အလုပ်ကို သူ သမီးကြောင့်ဖျက်တယ်တဲ့။ မင်းဘာကောင်လဲကွာ”

“ပုံပုံက ငါ့မျက်နှာကြည့်ပြီး ဒီအိမ်မှာနေရတာလေကွာ။ ရိုသေတာကရိုသေတာပဲ။ တော်ကြာ ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ဟန်နီရောက်လာရင် သာတောင်ဆိုးသေး။ ဟန်နီက နဂိုကမှကလေးဆန်ဆန်နဲ့”

“သူတို့မတည်ကြရင် မင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ကြုံပြီးစိတ်မညစ်ချင်ဘူး။ နောက်ကိစ္စ နောက်မှရှင်းပဲ”

“မင်းဆီလာတာ ခါတိုင်းလိုလည်းမပျော်ရပါလားကွာ။ ဒါ တော့မမိုက်ဘူး”

“အေး... မင်းတို့က သင်္ဘောနားတုန်း အလေလိုက်လို့ ရတာ။ ငါက နေ့တိုင်းအားတာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောပုံတိုက အဘိုးကြီးလေသံနဲ့”

“ငါနောက်တော့ တစ်ရက် Date ပေးပါမယ်ကွာ။ သူငယ် ချင်းအားလုံးစုပြီးလုပ်ပါမယ်”

“မင်းခြံထဲမှာပဲလား”

“No . . . မင်းသူအိမ်”

“ဟာ... မင်းခြံထဲမှာပဲ နှစ်တိုင်းလုပ်နေကျကို”

“သူ့သမီးရှိလို့ဟေ့ မိုးကျော်ရေး... အလိုက်သိ”

ရဲနိုင်အော်သံကြောင့် သူ့မျက်နှာကိုရှုံ့လိုက်မိ၏။ ခွေးနာ
တွေ... အသက်တွေပဲ အစိတ်ရှိနေပြီ။ ကလေးစိတ်က မကုန်နိုင်
သေးဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေကို ခြံအထိလိုက်ပို့ပေးပြီး ခြံတံခါး
ပိတ်လိုက်စဉ် ခြံစည်းရိုးနံရံပေါ်မှ ခေါင်းတစ်လုံးပေါ်လာလေ၏
“ကိုဇင်”

“ဟော... သီဟ။ ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်... ကျွန်တော် ဒီမှာ လေးနှစ်ဆက်တက်ရမှာလေ။
ချာတိတ်ရော...”

“ဘယ်ကချာတိတ်လဲ”

“မနေ့ကခြေခေါက်လဲတဲ့ ကိုဇင်သမီးလေး”

“ဪ... ရှိတယ်။ မမကြိုင်ခေါ်သွားလို့ ဟိုဘက်အိမ်
မှာ”

“ကိုဇင်က ရှာရှာဖွေဖွေမွေးစားတတ်တယ်။ ဘယ်ကနေ
ဘယ်လိုမွေးဖြစ်တာလဲ။ မမဟန်နီနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား။ တိုင်ရောတိုင်
ပင်ရဲ့လား”

“ဟန်နီဖုန်းဆက်မှပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ ပုံပုံက အဘ
တော်ရဲ့မြေးပါ သီဟရ”

“ပုံပုံဆိုတော့ နာမည်အရှည်ကဘာလဲ ကိုဇင်ရ”

“သက်လုံးပုံ”

“အား... အယုံစားပါလား။ ပေးလည်းပေးတတ်ပါရဲ့။
ကိုဇင်တော့ သမီးအတွက်နဲ့ တော်တော်မျက်နှာပွင့်မှာ။ ကိုဇင်သမီး
က ခုကတည်းက ယဉ်သကိုဗျ”

သူ့ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်လာတာမို့ သီဟကိုက ခပ်တိုးတိုးရယ်၍
နှုတ်ဆက်ပြီးပျောက်သွားတော့သည်။ ကြည့်စမ်း... ရောက်တာ
ပြင် တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး။ ဟိုဘက်ခြံက ဆေးကျောင်းသားလေး
နဲ့ရင်းနှီးနေပါရောလား။

ဒီဂျမ်းတောမတော့ တွေ့ဦးမယ်။

ညနေစောင်းတော့ လက်ထဲမှာမုန့်တွေကိုင်လျက် ပလုပ်
ပလောင်းစားကာ ပြန်ရောက်လာသည့်သူ့မကို သူ အပေါ်ထပ်ညှို့
ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေမိ၏။

“မိပုံ”

“ရှင်... ဦး”

“လာစမ်း... မြန်မြန်”

“ဟုတ်”

“ဒုန်း!”

“အား”

“လုပ်လာပြန်ပြီ ကပျက်ကချော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဒူးကိုပွတ်၍ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့်သူမကို ခါးထောက်
ကြည့်နေတာမို့ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်တုတ်လေးက အလိုလိုမတ်သွားရ
၏။

“ငါဘာပြောထားလဲ”

“ရှင်”

“လမ်းလျှောက်ရင် အသံမမြည်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်
လေ”

“ဟို... ဦးခေါ်လို့ အမြန်ရောက်ချင်ဇောနဲ့”

“တော်... လျှာမရှည်နဲ့။ နားရွက်ဆွဲ... လုပ်... ထိုင်
ထ အခါငါးဆယ်”

“ဟင်... ငါးဆယ်တောင်”

“အေး... နောက်သုံးဆယ်က ဟိုဘက်ခြံက သီဟကိုနဲ့
သွားရောလို့လုပ်ခိုင်းတာ။ သူ့စိမ်းတစ်ရံနဲ့ ရင်းနှီးစရာလား...။
ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး။ ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာများမှတ်

နေလဲ”

မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် ဘာမှနားမလည်သည့်
ကလေးမကို သူ ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ လက်ညှိုးကိုအပေါ်
မြှောက်၍ အောက်ကိုပြန်ချလိုက်၏။

စလုပ်ပေတော့ ထိုင်ထ...။

အခန်း (၆)

ဇက်ကြောတွေတက်နေတာမို့ ဇက်ကို ဟိုဒီစောင်းလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ဆန့်လိုက်သည်။ စာရင်းစာအုပ်တွေကို ပိတ်လိုက်စဉ် အနောက်နားမှာရပ်နေသည့်သူမကို တွေ့လိုက်ရလေ ခ်။

“ဘာလဲ”

သီဟကိုနှင့်ပတ်သက်၍ ချုပ်ငြိမ်းကတည်းက သူ စကား ကောင်းကောင်းမပြောဘဲ မျက်နှာကြီးတည်နေသဖြင့် သူမအလိုလို လန့်နေမိသည်။ လက်ထဲမှ Plastic File ကို သူထံကမ်းပေးလိုက် ပါ၏။

“Report Card လား”

“ဟုတ်”

“အံ့မယ်... အမှတ်တွေက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အဆင့်က
(၁) ပါလား။ ကဲကဲ... ပြော၊ ငါဘာဝယ်ပေးရမလဲ။ ညည်းဘာလို့ ချင်လဲ”

“ဟို... မောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေဖို့အဝတ်အစား
အဟောင်းလေးတွေ ဝယ်ပို့ချင်ပါတယ်ဦး”

“ဟင်”

သူထိုင်နေရာမှ တအံ့တဩဖြင့် သူမကိုမော့ကြည့်လိုက်မိ
၏။ ကြည့်ပါဦး... သူ့စိတ်ထင် ဆံပင်ညှပ်ဖို့ ဆံညှပ်၊ အင်္ကျီအဝတ်
အစား၊ အလှပြင်ပစ္စည်း၊ ဖိနပ်စသည်ဖြင့် တစ်ခုခုပူဆာမည်ထင်
နေတာ။

ခုတော့ သူမအောက်က အငယ်တွေအတွက်တဲ့
ဩတ်... ပုံပုံရယ်။

“ကလေးတွေအတွက်က ဦး၊ လူကြိုနဲ့သတ်သတ်ပို့ပေးမှာ
ပါပုံပုံ။ ညည်းဖို့ပဲညည်းပြော”

“ဟင့်အင်း... ပုံပုံဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ဟိုလေ”
“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန်... ပုံပုံတို့အခန်းမှာ အတန်းချွေထွက်ပြီးစာ
တတ်ပြရမယ်တဲ့။ အဲဒီအခန်းက အသံထွက်ခက်လို့ ပုံပုံသိပ်မရဘူး”

“ဘာစာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်... Healthy, Habbit and Healthy
Living အခန်း”

“သွားယူလာခဲ့... ဦးသင်ပေးမယ်”

သူမမျက်နှာလေးလန်းသွားပြီး အခန်းထဲမှအင်္ဂလိပ်ပုံနှိပ်
စာအုပ်ကိုယူ၍ ပြန်ရောက်လာ၏။ ခလုတ်တိုက်ဖူးသည့်ခုံပုလေး
တို့ယူကာ သူနှင့်ခပ်စောင်းစောင်းမှာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

အရင်ဆုံး တစ်လုံးစီဘာသာပြန်၍ရှင်းပြကာ ခက်ခဲသည့်
ကေးလုံးတွေက အသံထွက်အရင်ဖတ်၍ Spelling ပေါင်းခိုင်း
သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ပိုဒ်စီကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုင်ပေးကာ
ဖတ်စေ၏။ အသံထွက်တော်တော်ပီသသည်မို့ သူခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။ ဒီကလေးဟာ သေချာပုံပိုးရင် ဖြစ်မြောက်နိုင်တဲ့ကလေး
ပဲလား။

“ကဲ... တစ်ပိုဒ်စီ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်ဆိုပြ”
သူမစာအုပ်ကိုကိုင်၍ အသံငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်ဆိုပြလေ၏။ စာ

ဖတ်ပြီးသွားသော်လည်း နေရာမှမထသေးသဖြင့် သူ့သူမကိုခွဲကြည့်လိုက်သည်။

- “ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”
- “ဟိုလေ . . . ဦးကိုမေးချင်လို့”
- “ဘာမေးမလို့လဲ . . . မေး”

“စာထဲမှာ ညအိပ်ရင် အနည်းဆုံးပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ဖွင့်ရတယ်ဆိုပြီး ပုံပုံအိပ်တော့ ဦးကဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးပိတ်ခိုင်းတာလဲဟင်”

“အအေးမိမှာစိုးလို့က တစ်ကြောင်းပေါ့။ နောက်ဆုံးက သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်”

“ပုံပုံကိုပြောပြပါလားဟင်”

“စာထဲမှာပုံပုံသင်ဖူးမှာပါ။ လူတွေက ဘာကိုရှုကြသလဲ”

“အောက်ဆီဂျင်”

“ဘာကိုပြန်ထုတ်သလဲ”

“ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်”

“အေး . . . သစ်ပင်တွေက . . . နေ့အခါမှာ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ကိုရှုပြီး အောက်ဆီဂျင်ကိုပြန်ထုတ်တယ်။ ညအခါမှာ အောက်ဆီဂျင်ကိုရှုပြီး ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ကိုပြန်ထုတ်တယ်။

တော့ ညအခါမှာ လူတွေနဲ့အတူတူ အောက်ဆီဂျင်ကိုလူရှုရတဲ့ အတွက် လူတွေဟာ မိန်းမောပြီးအိပ်ပျော်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ညဘက်အလုပ်ဆင်းတဲ့လူအများစုဟာ ကျန်းမာရေးကို ပိုထိခိုက်တယ်။ နောက်ပြီး . . . တချို့က အိမ်ထဲမှာပဲ ပန်းအိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်တွေစိုက်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါဟာ ကျန်းမာရေးကိုထိခိုက်စေမယ့်နည်းမို့မလုပ်သင့်ဘူး။ ကဲ . . . ဒါဆို ဦးက ဘာကြောင့် ပြတင်းပေါက်ပိတ်ခိုင်းလဲ။ နားလည်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ . . . သွားတော့ . . . စာမှန်မှန်ကျက်။ နားမလည်တာ နှိုင်းရင်လားမေး။ မကြောက်နဲ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

သူ့ရှေ့မှခါးလေးညွတ်၍ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကလေးလေးကိုငေးကြည့်ရင်း သူ ပီတိဖြစ်ကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ မိုးကျော်ရေး . . . ငါ့သမီးက ငါ့ကိုမျက်နှာပွင့်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တာအမှန်ပဲ။ အဆင့်တောင်မှ (၁) ချိတ်တာကွ . . . ။

လသာအောင်ကိုထွက်ရပ်ကြည့်နေစဉ် မောင်မြင့်နားမှာ ရပ်၍ ကံ့ကော်ပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသည့်ကလေးမကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခြံဝမှစက်ဘီးဘဲလ်သံကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် စက်ဘီးသုံးစီးက ခြံရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်နင်းလျက် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ ကြည့်စမ်း... အရွယ်ရောက်မယ်မှမကြသေးဘူး။ လျှောက်ပြန်သံပေးလာလုပ်နေကြပြီ။

“မိပုံ”

“ရှင်... ဦး”

“ခုချက်ချင်း အပေါ်ကိုပြန်တက်စမ်း”

“ဟို... ပုံပုံပန်းပန်းလိုချင်လို့... အဲဒါ”

“အဲဒါ မောင်မြင့်ခူးပြီးလာပို့လိမ့်မယ်။ တက်လာဆို ခုချက်ချင်းတက်မှပေါ့။ ဘယ်နှယ့် ခေါင်းကမာနေရတာလဲ။ ညည်း၊ ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်”

“ဟတ်”

သူမအိမ်ထဲဝင်လာတော့မှ ခြံရှေ့မှချာတိတ်သုံးယောက်လစ်သွားတော့၏။ ဟင်း... သမီးတစ်ကောင်နွားတစ်ထောင်တဲ့ ဒီနွားသုံးကောင်နဲ့တော့ တစ်နေ့တွေ့တော့မှာပါပဲ။

အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်းစားပွဲပေါ်မှ သူ Hand Phone

ပြည်လာသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်၍ ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို... မောင်လား”

“ဟန်နီ... နေနိုင်လိုက်တာကွာ။ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းမဆက်တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“မောင်ကလည်းကွာ... I ဆွစ်ရောက်နေလို့ပါ။ ဖုန်းလေးတစ်လလောက်မခေါ်မိတာနဲ့ ကောက်ချင်နေပြီလား”

“ဟင်း... ဒီကိုဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟန်နီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လောနေတာလဲ You ခဲ့။ I ဖရက်ဒီနောက်ကိုလိုက်သွားဦးမှာ။ ကနေဒါက နေလို့သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ကြားဖူးဘူးလား”

“ဟန်နီအစ်ကိုလင်မယား သူ့ဟာသူပြန်ပါစေလားကွာ။ ပြန်မာပြည်ရော နေလို့ကောင်းမှန်းမမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဟွန်း... ပူကပူနဲ့”

“မွေးရပ်မြေကိုမေ့စရာလား ဟန်နီ”

“You ရေ... မရစ်နဲ့ကွာ။ I က You မွေးနေ့မှာ ဘာလို့ မှတ်လဲလို့သတိတရပေးချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ကိုယ်ဘာမှမလိုချင်ပါဘူးဟန်နီ။ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကိုယ့်

ချစ်သူနဲ့အတူပျော်ချင်တာ တစ်ခုတည်းသိတယ်”

တစ်ဖက်မှရယ်ကေသံသဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရ၏။ ပေါ့တိန်
လှချည်လားဟန်နီရယ်။

“You ကလည်းကွယ်။ တစ်နေ့ကျ You နဲ့ I အတူတူ
ရမှာပဲဟာ။ ဒီအရွယ်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေးလည်ခွင့်ရှိတုန်
လည်ထားရတာကို။ You နဲ့သာနေရင် I ဘယ်မှလည်ရမှာမဟုတ်
ဘူး။ You က အူတိုကတိုနဲ့”

“ဟန်နီခြေထောက်တွေကို ကိုယ်ဖြတ်ပစ်မှပဲ ခရီးစဉ်ထဲ
ရပ်မှာမဟုတ်လား”

“You က ရက်စက်ချင်ပြီပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ခြေဖဝါးမှာဗွေပါလို့ ဟန်နီခြေထောက်
တော်ရှည်နေတာမို့ပါ”

“ဟင်းဟင်း... You... I ကိုချစ်သေးရဲ့လား”

သူ့ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ခရာတာတာနဲ့
ပြုံး ဖုန်းကချတော့မည်မဟုတ်လား။

“ထင်တာပဲ”

“You နော်”

“ကိုယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားထားတယ် ဟန်နီ

အဲဒါ ဟန်နီသိအောင် အသိပေးတာ”

“အလဲ့... ကလေးမယူမှာကို ကြိုသိနေတယ်ပေါ့လေ”

“ကျွတ်... ဟန်နီကလည်းကွာ”

“ပြောပါဦး... ယောက်ျားလေးလား”

“မဟုတ်ဘူး... မိန်းကလေး”

“ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ကျောင်းနေနေပြီ”

“ဪ... သိပ်ကရိကထမများဘူးပေါ့။ ဟော... ဟို
မှာ ဂျိုက်စ်တို့ရောက်နေပြီ။ ဒါပဲနော်မောင်၊ နောက်မှပဲပြန်ဆက်
လိုက်မယ်”

ဖုန်းကကျသွားသော်လည်း သူ၊ ဖုန်းကိုကိုင်၍ ငိုနေမိ
သည်။ လှေကားထိပ်ဆုံးထစ်နားမှာထိုင်၍ သူ့နောက်ကျောကိုငေး
မောနေသည့်ကလေးမလေးကိုတော့ သူ့သတိမထားမိပါချေ။

အခန်း (၇)

တစ်နေ့ကူး၍ တစ်မိုးသို့ပြောင်းလေပြီ။ မမကြိုင်တောင်
စေ့စပ်ပြီး လက်ထပ်ရက်နီးနေပြီမို့ အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ကုမ္ပဏီ
မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ခေါင်းတွေ့ကိုက်နေသည်မို့ အိမ်ကို
စောစောပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းမကြီးမှချိုးကွေ့ချလိုက်စဉ် ကောင်လေးတစ်အုပ်ရှေ့
မှ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်နေသည့်သူမကိုမြင်လိုက်ရ၏။ လွယ်အိတ်ကို
ထုန်းဆွဲ၍ စာခေါက်လေးပစ်ထည့်လိုက်တာကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် သူ
ဒေါသတွေထောင်းခနဲထွက်လာမိသည်။

“တီ! . . . တီ! ”

ကောင်လေးတွေက သူ့ကားကိုမြင်သည်နှင့် အကုန်လမ်း ပြေးကုန်ကြ၏။ သူမက လွယ်အိတ်ကိုပိုက်လျက် ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်နေလေသည်။

“လာ... တက်”

သူ့မျက်နှာနီနီကိုမြင်လိုက်ရသည်မို့ သူမလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာလေပြီ။ အမယ်လေးလေး... ဒီနေ့ကျမှတိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်လာတိုးရတယ်လို့။ အဲဒီရန်နောင်တို့အုပ်စုကို မလိုက်ပါနဲ့ အခါခါပြောလည်းမရ။ ဒီနေ့ လွယ်အိတ်ထဲ စာပါထည့်သဖြင့် သူမ ခေါင်းတစ်ခုလုံးထူပူနေပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ထိုင်ထအခါတစ်ရာသာ လုပ် ရရင်တော့ သေပါပြီ။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်ကာအိမ် ထဲဝင်၍ ဧည့်ခန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်၏။

“လွယ်အိတ်ပေး”

“ဦး”

“မရှည်နဲ့... လွယ်အိတ်ပေးဆိုပေးပေါ့”

သူမလွယ်အိတ်ကိုလှမ်းပေးလိုက်တော့ သူက စားပွဲပေါ် သို့ လွယ်အိတ်ကိုသွန်ချလိုက်၏။ စာအုပ်တွေနှင့် ကွန်ပါဘူး၊ ပေတ ကလွဲ၍ ဘာစာရွက်ခေါက်ကိုမှမတွေ့ရ။ စာအုပ်တွေကြားထဲမှာ

လှန်လှောရှာကြည့်သော်လည်း စာရွက်ခေါက်နှင့်တူတာဆို၍ ဘာမှ မရှိ။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဘာ... ဘာကိုလဲဦးရဲ့”

“ညည်းကိုထည့်ပေးလိုက်တဲ့စာလေ။ ငါမမြင်ဘူးမှတ်နေ လားမိပုံ။ ဘယ်မှာဝှက်လိုက်ပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်မှာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“မရှိ... မရှိဘူး”

“မိပုံ... ညည်း၊ ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်”

“လွင့်... လွင့်ပစ်လိုက်ပြီဦးရဲ့”

“အေး... ညည်းအပြစ်ညည်းသိ။ ကိုယ်က အနေအထိုင် မတတ်လို့ ခုလိုစာပေးခံရတာ။ ငါ့ကြည့်နေတာကြာပြီ။ ခြံရှေ့မှာ ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်စက်ဘီးဘဲလ်သံပေးရတာအမော။ အခုကျောင်း ပြန်ချိန်နဲ့တိုးတော့မှပဲ ညည်းဇာတ်လမ်းရှာနေတာ သိတော့တယ်။ လူကြည့်တော့ဖြင့် အတောင်တောင်မစုံတဲ့နံ့ပြည်စုတ်လောက်လေး ရှိသေးတယ် နန့်ကြောက ထချင်ပြီ။ နားရွက်ဆွဲ... လုပ်စမ်းထိုင် ထ... ၅၀”

“ဦး... ပုံပုံ”

“ဗုန်း!”

“အမေ”

စားပွဲကို စာအုပ်နှင့်ရိုက်လိုက်သဖြင့် သူမ လန့်အော်မိလျက် တောင့်တောင့်လေးဖြစ်သွားလေ၏။ ဦးထံမှခပ်စူးစူးအကြည့်ကြောင့် နားရွက်ဆွဲဖို့ပင်သတိမရဘဲ လက်ကတုန်နေလေပြီ။

“မိပုံ”

“လုပ်ပြီ... လုပ်ပြီဦး... တစ်... နှစ်”

ထိုင်ထ ၅၀ လုပ်အပြီး ပေါင်တွေညောင်းနေသဖြင့် သူမ မတ်မတ်တောင်မရပ်နိုင်တော့။ ဦးက ခုချိန်ထိဒေါသရှိန်မပြေသေးပါလား။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး။ ညည်းကျောင်းနေတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ”

“ပညာ... ပညာတတ်ချင်လို့ပါ”

“အေး... ပညာတတ်ချင်တာကို ကြင်ယာဖက်မရှာချင်နဲ့။ တစ်ခါတည်း တောပြန်ပြီး ရွံ့နှိုက်ရတဲ့ဘဝပြန်ရောက်သွားမယ်။ ငါ့ကို စိတ်ခုအောင်မလုပ်နဲ့နော် မိပုံ။ အချိုးကိုပြင်... နောက်ကို ဒါမျိုးတွေ့ရင် ကျောင်းထုတ်ပြီမှတ်။ သွား... အဝတ်လဲတော့”

“ဟုတ်”

လွယ်အိတ်ကိုမယူ၍ ထွက်သွားသည်မို့ ခါးတိုအင်္ကျီအောက်မှ ခါးဖြူဖြူလေးကပေါ်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း... အင်္ကျီတွေထပ်ချုပ်ပေးဦးမှပါပဲ။ မနှစ်ကချုပ်ထားတဲ့အင်္ကျီတွေက သေးကုန်ပါရောလား။ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်သွယ်၍ အရပ်ထွက်လာသည်ကလေးမက အတော့်ကိုထွားနေလေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း မနှစ်ကထက် ဒီနှစ်မှာပို၍ ကောင်လေးတွေ သူ့ခြေရှေ့မှာ ခြေလာရှုပ်နေကြတာကိုး။ ဟင်း... မလွယ်ပါလားနော်။

ညဘက်စာပြပေးတော့ သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲဘဲ သင်္ချာတွေငဲ့တွက်နေရာ အမှားတွေက သောက်သောက်လဲ။ သူ့စိတ်မရွည်တော့ဘဲ သူမခေါင်းကို ခပ်နာနာလေးခေါက်မိလေတော့၏။

“ကျွတ်... ဒါလေးတောင်မှမရဘူးလား။ ငါ သိပ်စိတ်မရွည်တော့ဘူး။ နင့်ကို ကျူရှင်ဆရာမခေါ်ပေးတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း... မသင်ချင်ပါဘူး”

“မသင်ချင်လို့ရမလား။ မနှစ်ကအတန်းစစ်ဖို့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီနှစ်အစိုးရစစ်မှာ ဂုဏ်ထူးတွေပါမှဖြစ်မှာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်နဲ့သင်္ချာအနည်းဆုံးနှစ်ဘာသာတော့ ယူမှဖြစ်မှာ”

“အင်္ဂလိပ်က ဦးသင်ပေးတာပိုရပါတယ်”

“မရှည်နဲ့ . . . ငါက ဒါဆိုဒါပဲ။ နောက်နှစ်ကိုးတန်းကို နေ့ကျောင်းပိတ်တည်းက စာကြိုသင်ရမှာ။ အပျင်းကြီးဖို့မကြံနဲ့”

“ပုံပုံက ဦးပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကုန်ကုန်ပေါ့ . . . အချိန်ကို ငွေနဲ့လဲသင့်ရင်လဲရတယ်။ အတန်းကြီးလာရင် နင့်ကိုငါစာမစစ်ပေးနိုင်ဘူး။ Guide ပါခေါ်ပေးမယ် . . . ဒါပဲ”

သူမဘာမှအထွန်မတက်ရဲဘဲ ငြိမ်ကုပ်နေ၏။ ဆုပေးပွဲနေ့အတွက် ကျောင်းမှာ အကတိုက်ဖို့တောင် ခွင့်မတောင်းရဲတော့။ ဆရာမကြီးကအစ သူမကိုပြဇာတ်ကစေချင်တာမို့ ဦးကို ဒီနေ့ဖွင့်ပြောမလို့ဟာ၊ ခုတော့ . . .

“စာထဲစိတ်မဝင်စားဘူးလား။ စိတ်တွေက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ မြက်သွားစားနေလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီပုစ္ဆာလေးတောင် မှန်အောင်မတွက်နိုင်ဘူးလား။ ကျောင်းမှာတွက်လာတာဖြင့် ဖြူးလို့၊ ညည်း၊ ဘယ်သူဆီက ကူးခဲ့လာတာလဲမိပုံ”

“ပုံပုံဟာပုံပုံတွက်လာတာပါ”

“အေးလေ . . . ဒါပုံစံတူတွေပဲ . . . မရဘူး။ ညည်း ဒီညကစပြီး ၂၄ လီအထိ အလီကျက်ရမယ်။ အိပ်ဖို့စိတ်မကူးနဲ့။ ကျွတ် . . . ကျွတ်”

“ဦးဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ငါ့ဟာငါဘာဖြစ်ဖြစ် ညည်းအပူမဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီ ဆိမ်းတော့။ ဒီနေ့စာတွေအကုန်ရရင် အလီစကျက် . . . ဒါပဲ”

သူ့ထိုင်ခုံမှထလာပြီး ဆေးသောက်၍ အိပ်ရာထဲမိန်းနေ၏။ ဩော် . . . နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လို့တောင်မှ ပြုစုပေးမည့် ချစ်သူက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပျော်လို့ပါလားလေ။

ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းမို့ တရင်းတနှီးနေခဲ့ရာမှ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ဟန်နီကို သူချစ်ပါသည်။ ကပြားသွေးစပ်သူ မို့ ခိုလ်ဆန်ဆန်နေတတ်ပေမယ့် ဟန်နီက ချစ်စရာကိုကောင်းလွန်းပါ၏။ သူငယ်ချင်း တစ်ဖုတ်စုထဲကမှ သူ့အပေါ်အကြင်နာပိုခဲ့သည့် ဟန်နီချစ်ခြင်းတွေကို သူသာလျှင် အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ပြတင်းပေါက်ပိတ်မိလားဘာလားမတွေးမိဘဲ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အာခေါင်တွေခြောက်ကပ်၍ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သည့်ဒဏ်ကို သူ့လှိမ့်နေအောင်ခံနေရသည်။ သေချာပါဏယ်။ သူ့အဖျားတက်နေပြီပဲ။ နဖူးပေါ်မှာ အေးစက်စက်အရာ

တစ်ခုတင်လိုက်တာကို သိလိုက်ပါသည်။ ရေသောက်ချင်စိတ်က ထိန်းမရ။

“ရေ”

တီးတိုးထွက်သွားသည့်အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ဇွန်းဖြင့်ခပ်တိုက်သည့်ရေကို အာသာပြေရုံလေးသောက်လိုက်ရ၏။ ညဉ့်နက်နေပြီမှန်းသိသော်လည်း သူ့အခန်းထဲ ဘယ်သူရောက်နေတာမှန်းမသိနိုင်သေး။

မျက်လုံးကိုအားယူဖွင့်လိုက်ချိန် မှုန်ဝါးဝါးအမြင်၌ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်းကိုသာ တွေ့လိုက်၏။

ပုံပုံထင်ပါရဲ့။ သနပ်ခါးနံ့သင်းသင်းကို ရှုရှိုက်လိုက်ရပြီ။ နောက် နီးတစ်ဝက်အိပ်မက်တွေကို ကယောင်ချောက်ချားမက်နေမိသေးသည်။

အန်တီက သူမခေါင်းကိုအသာပုတ်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကျောင်းဝတ်စုံကိုလဲခိုင်း၍ ပြန်လဲပြီးထွက်လာတော့ အန်တီကပြန်သွားလေပြီ။ ဦးဆူရင်တော့ဒုက္ခပဲ။ အခုမှ ၁၀ နာရီခွဲပဲရှိသေးတာ

မဟုတ်လား။ အခန်းထဲမှ ဦးမနိုးသေးတာကိုသိသဖြင့် ခြေဖျားလေးထောက်ကာ တံခါးဟ၍ ချောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။ စောင့်က ကိုယ်တစ်ဝက်သာခြုံထားပြီး တရူးရှူးနှင့်အိပ်မောကျနေတုန်းပါလား။

ညတုန်းကတော့ ဦးအတွက်စိတ်ပူပြီး တတ်သလောက်မှတ်သလောက်ပြုစုပေးခဲ့တာ။ ခုတော့ မထိရဲတော့။ ရင်ထဲမှာ ကြောက်သလိုလိုလန့်သလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလေပြီ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ။ လှေကားရင်းမှ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လျက် ဦးအိပ်ရာမှနိုးအလာကိုသာ ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ ဦး၊ အဖျားမြန်မြန်ပျောက်ပါစေလေ။

“မိပဲ့... ညည်းကျောင်းမသွားဘူးလား”

“အမယ်လေး”

နောက်မှကပ်အော်လိုက်တာကြောင့် သူမ အမြန်ထရပ်လိုက်ရင်း လှေကားလက်ရန်းကိုကျောမှီထားလိုက်မိ၏။ သူက ခါးထောက်၍ ဒေါသမျက်နှာဖြင့်မေးနေလေပြီ။

“ငါမေးနေတယ်လေ”

“သွား... သွားတယ်ဦး”

“သွားတယ်ဆိုပြီး ခု ဆယ်နာရီပဲခွဲသေးတယ်။ ဘာကိစ္စအိမ်မှာရှိနေရတာလဲ”

“ဟို...ဟို”

“သာစမ်း...ညည်းကျောင်းပြေးတတ်နေပြီပေါ့လေ”

“အား...ဦး...မဟုတ်ပါဘူး”

နားရွက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းရှိရာခေါ်ခဲ့သဖြင့် သူမ နာလွန်း၍ ပါလာလေ၏။

“အလှကျကြိုက်တတ်တယ်။ ဘဝအတွက် စာတော့မကြီးစားချင်ဘူး။ ကျောင်းတစ်ရက်ပျက်ရင် စာတွေ့ဘယ်လောက်များသလဲ ညည်းမစဉ်းစားမိဘူးလား...ဟင်...မိပုံ”

“ဦး...ဟိုဥစ္စာ”

“ဘာဥစ္စာလဲ...ညည်း ဘာဆင်ခြေပေးဦးမလို့လဲမိပုံ။ ဝါဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးတယ်မှတ်လဲ။ ပြောတော့ဖြင့် လေကြီးမိုးကြီးနဲ့ပညာတတ်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီအရေးကြီးတဲ့အတန်းမှ ကျောင်းပြေးချင်...ဆွဲစမ်း...နားရွက်”

“ဦး...ဟို”

“မရှည်နဲ့...လုပ်...ထိုင်ထအခါတစ်ရာ”

သူမမျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းဝဲတက်လာ၏။ ဒုက္ခရေ... အခါတစ်ရာတောင်မှပါလား။ နှစ်ဆယ်လောက်လုပ်အပြီးမှာ အိမ်ထဲသို့ အန်တီဝင်လာလေ၏။

“ဟဲ့...ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ...ကျောင်းမတက်ချင်ဘဲ ကျောင်းပြေးလို့ ဆိုင်ထဲလုပ်ခိုင်းတာ”

“ကျွတ်...မဟုတ်သေးပါဘူး။ သမီးပုံပုံမလုပ်နဲ့တော့”

“မမကြိုင်...ကလေးကို အကျင့်ပျက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“”

“နေဇင်ရယ်...ခက်တော့တာပဲ။ နင်ဘာမှမသိဘဲနဲ့။ နင့်သမီးကို ငါကိုယ်တိုင် ကျောင်းကဆရာမဖုန်းဆက်ပြီး လာခေါ်ပြောလို့ သွားခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ငါပြောလိုက်ရမကောင်းတော့ဘူး။ နင့်သမီးအပျိုဖြစ်လို့တော့။ ကဲ...ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ တစ်ဆိတ်ရှိ ကလေးကိုဒီထိုင်ထဲပဲကျပ်ကျပ်လုပ်ခိုင်း။ နင်ဒဏ်ပေးတာက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုလှနေစေပြီ”

“ဟာဗျာ”

သူမမျက်နှာရဲရဲနီလျက် မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာလေတော့သည်။ ရှက်လိုက်တာနော်။ ဦးမျက်နှာကို ဘယ်လို ဤည့်ရမယ်မှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး။

“အဲဒါစောစောစီးစီးမပြောဘဲ နှုတ်ကပိတ်နေ”

“ဟဲ့... ကလေးက ဘယ်လိုပြောရဲမှာလဲ။ နင်တော့နော် သွားသမီး... အခန်းထဲသွားနားချေ။ ခြေထောက်တွေအအေးမခံ နဲ့ဦး။ ဒီလေးငါးရက်အတွင်း ခေါင်းမလျှော်ရဘူးနော်။ ကြားလား”
“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

သူမ၊ သူ့ရှေ့မှအမြန်ဆုံးပြေးတက်သွားလေ၏။ သူ့သက် ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဩော်... သက်လုံးဝ လေးတောင်မှ အရွယ်ရောက်လာပါရောလား။ မမကြိုင်က အသစ် ချုပ်လာပေးသည့်ကျောင်းအင်္ကျီတို့ကို သူ့လက်ထဲထည့်ပေး၍ ပြန် သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၈)

လက်ထဲသို့လာထည့်သည့်စာအိတ်ရှည်ကြောင့် သူ့မျက် မှောင်ကြုတ်သွားမိ၏။

“ဒါကဘာလဲ”

“ဆုပေးပွဲဖိတ်စာ”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဦးတက်ရမှာပေါ့”

“ဟာ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်... ဘာကိစ္စတက်ရမှာလဲ။

ဒါမှာအလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ မသွားနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် လူကြီးမပါဘဲ ပုံပုံကဆုတက်ယူရမှာလားဦးရဲ့”

“ဟင်... ညည်း၊ ဆုတက်လူရမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အဲဒီလိုရှင်းရှင်းပြောမှပေါ့။ စနေနေ့ဆိုတော့ ဟာ! ဒီနေ့ပါလားမိပုံ။ ညည်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“မနေ့ကတည်းက ပေးမလို့ပဲ။ ဦးက ညဉ့်နက်မှပြန်ရောလဲ လာတာကိုး”

“တော်တော်ခွကျတာပဲ။ ငါ့အဝတ်အစားတွေလည်း မီးမထိုးရသေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ပုံပုံထိုးပေးထားပါတယ်ဦးရဲ့။ ပွဲတက်ဖို့ဝတ်စုံကိုတော့ သေချာထိုးပေးထားတာပါ”

“အမယ်... ညည်းက ရွေးတတ်တာကျနေတာပဲ”

“ရွေးတတ်တာပေါ့ဦးရဲ့။ တိုက်ပုံအင်္ကျီရယ်၊ လည်ကပ်ရယ်၊ အဖြူလက်ရှည်ရယ်၊ ယောပုဆိုးအနက်ကွက်လေးရယ်၊ ကတ္တီဖိနပ်တောင်မှ ဖုန်သုတ်ပြီးတိုက်ပြီးပြီ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား... တားပါတော့... ညည်းက ဝတ်မှာလဲ။ ကြိုပြောရင် အဝတ်အစားအသစ်လေးဘာလေးခု ပေးမှာပေါ့”

“အန်တီ ဟိုနေ့ကချုပ်ပေးထားတာရှိတယ်လေဦးရဲ့။ အဲ

တစ်စုံဝတ်မှာပေါ့”

“ဟွန်း... သိပ်တက်ကြွနေတာပါလား။ ကဲကဲ... ရေချိုးတော့”

သူလည်းရေချိုးခန်းဝင်ကာ ရေချိုးပြီး သူမမီးပူတိုက်ပေးထားသည့်အဝတ်တွေကိုကြည့်လိုက်တော့ အချိုးတကျ။ အင်း... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ မမကြိုင်လက်ထွက်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့လေ။ သူ့အခန်းထဲမှထွက်လာတော့ ပုံပုံက အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဒီကလေးမတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဆုတက်လူဖို့အရေး မျက်နှာက အတော့ကိုရွှင်ပြနေပါလား။

ကျောင်းကိုရောက်တော့ Hall ထဲမှာ လူစုံတက်စုံရောက်နေလေ၏။ ပုံပုံအတန်းပိုင်ဆရာမက သူ့ကိုခရီးဦးကြိုပြု၍ နေရာပေးလေသည်။ ကလေးတွေက ရှေ့ဆုံးမှခုံတွေမှာ ထိုင်နေကြသည် မို့ ထောင့်ဆုံးခုံမှာထိုင်နေသည့်ပုံပုံကို နောက်ကျောမှလှမ်းမြင်နေရ၏။ အခမ်းအနားစတင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပုံပုံကိုဆရာမတစ်ယောက်က လာခေါ်သွားလေသည်။ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။

ဆရာမကြီးမိန့်ခွန်းပြော... မိဘဆရာအသင်း ကျောင်းဝင်ကြေးတစ်နှစ်စာ၊ စာရင်းရှင်းတမ်းဖတ်ပြအပြီးမှာ ကလေးအချို့ကဗျာရွတ်ပြိုင်ကြ၏။ အင်္ဂလိပ်လိုပီပီသသရွတ်ပြကြတာကြောင့်

မိဘတွေလက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေသည်။ ခဏအကြာမှာ တေးသရုပ်ဖော်ပြိုင်ပွဲစလေ၏။ ခေတ်အမျိုးမျိုးသီချင်းသုံးလေးပုဒ်ကို စုံတွဲလေးတွေဖျော်ဖြေအပြီးမှာ နောက်ဆုံးပိတ် မြန်မာဆန်ဆန် သီချင်းခေါင်းစဉ်ကိုကြေညာလိုက်လေသည်။

သူငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ဆံရစ်ဝိုင်းမှာ စံပယ်ကုံးတွေဖွေးနေအောင် သီပန်ထားလျက် သနပ်ခါးပါးတွက်ကျားနှင့် နှုတ်ခမ်းနီပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးဆိုးထားသည့်မိန်းကလေးတစ်ဦး စတိတ်ပေါ်တက်လာ၏။ အပေါ်အောက်အတွက်ကျဲကျဲ ခါးတိုအင်္ကျီ၊ လုံချည်နှင့်ရေအိုးကို ခါးထစ်ချီထားပုံက အသက်ဝင်လွန်းလှသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေထံမှ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေရော၊ လက်ခုပ်သံတွေပါ ဆူညံကုန်၏။

လားလား... ဒါ... ဒါ... ပုံပုံဖြစ်နေပါရောလား။ သူငယ်မက မရွက်မကြောက်ဟန် အပြည့်ဖြင့် စင်ထောင့်မှာရပ်နေရာမှ ရှေ့နည်းနည်းတက်လာစဉ် တောင်းဘိရည်၊ ဘိုကေကျော့ကျော့စတိုင်အပြည့်ဖြင့် ကောင်လေးတစ်ဦးပါ တက်လာလေသည်။ သီချင်းကဖွင့်လေပြီ...။

“တို့ဖျားတော့ရွာမှာကွယ်...။ ချိန်ညနေစောင်းအလှဝယ်...။ အပေါင်းအသင်းတစ်သိုက် ရေခပ်လားတယ်...။ ထုံးစံပါ ရွာမှာကွယ်...။”

ဟိုရှေ့ကခင်ပျိုရယ်...။ ရုပ်အဆင်းကချောလှတယ်...။ တောအရပ်မှာ မနေနဲ့ကွယ်...။ မြို့ကိုသာ မောင်ခေါ်မယ်...။

သမီးရည်းစားစကားလာမပြောနဲ့...။ တောသူပတာထင်တယ်...။ သေစွာလင့်ဝတ္တရားကို အဖျားကြီးသိတတ်တယ်...။

ဒေါသိပ်မဖောင်းနဲ့ မောင်တောင်းပန်ပယ်...။ခင်ခင်ရယ် ဘယ်ရွာမှာ နေတာကို သိချင်စမ်းပါတယ်...။

ကြည့်စမ်း...။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဇာတ်တိုက်ထားလဲသေးသိ။ အမူအရာကိုက ကြာမျိုးရှစ်ဆယ်အပြည့်၊ ကောင်လေးကို မျက်စပစ်၍ကြည့်လိုက်ပုံကိုက အသည်းတုန်ချင်စရာ။ နှုတ်ခမ်းထက်မှ မခိုတရို့အပြုံးလေးကိုက စွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသဖြင့် ပရိသတ်တငြိမ်သက်လျက်ကြည့်နေကြလေ၏။

ဟော... ဒါ... ပုံပုံနောက်ကိုလိုက်လိုက်နေတဲ့ကောင်လေးပဲ။ အမယ်လေးလေး... ဒီကောင်လေးကို ညည်းဒီလိုအကြည့်တွေနဲ့ကြည့်တတ်မှတော့ ဟိုငနာလေးက ပစ်မကျဘဲနေပါတော့လားမိပုံရယ်။

သူ ဒေါသတွေ ကျိတ်ထွက်လာပြီး မျက်နှာကြီးနီနေစဉ် သီချင်းက အဆုံးသတ်သွားတော့သည်။ လက်ခုပ်သံတွေက ဆူညံစေ။ ခဏအကြာမှာ ကဗျာရတ်ပြိုင်ပွဲ၌ ဆုရသူတွေကိုကြေညာပြီး

တေးသရုပ်ဖော်ပြိုင်ပွဲကိုကြေညာတော့ ပုံပုံနှင့်ဟိုကောင်လေးနှင့်
က ပထမဆုချိတ်ရုံတင်မက ပရိတ်သတ်ထဲမှ ချီးမြှင့်ငွေတွေပါ
သွားလေသည်။ အတန်းလိုက် ဆုရသူစာရင်းကြေညာတော့ သဏ္ဍာ
တန်း A မှ ဆုရသူနှစ်ယောက်ရှိပြီး သူမက ပထမ၊ ကောင်လေး
ဒုတိယရလေ၏။

အခမ်းအနားပြီးသည်အထိ သူဒေါသတွေကိုချုပ်ထိန်း
ရသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်ကားပေါ်သို့ ကုပ်ချောင်းချော
တက်ထိုင်လိုက်သည့်ကလေးမကို သူတစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ အိမ်
သာ ကားကိုဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့၏။

ပညာဖြင့်မစုံသေးဘူး။ ထင်ရာက ခိုင်းလေပြီ။ လုပ်ချင်
လုပ်ရအောင် သူ့ကိုအုပ်ထိန်းသူအရာမှာ သူမမထားတာကို
ခံပြင်းမိသည်။ စိတ်ရှိုလက်ရှိုသာရိုက်လိုက်မိရင် ခြေတွေလက်တွေ
တော့ ကျိုးကုန်တော့မှာပဲ။

အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်သည်နှင့် အနောက်မှလိုက်ဝင်လာသူ
သူမထံမှ အသံတီးတိုးထွက်လာလေ၏။

“ဦး... ပုံပုံက ငြင်းပါသေးတယ်။ ဆရာမကြီးကအစ...
ကို ကစေချင်တာနဲ့”

“တောက်... နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား။ ငါဘာမှထပ်မကြား

ချင်ဘူး။ နင်လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ခုမှအပိုတွေ လာ
ပြောမနေနဲ့။ လူဖြစ်မယ်မှမကြံသေးဘူး။ ငါ့ကိုခြေစုံကန်ချင်နေပြီ။
ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်သူကမြှောက်ပေးလို့ ဒီအတတ်ပညာတွေတတ်
နေရတာလဲ။ လူက နို့နဲ့တောင်မစင်သေးဘူး။ အပျိုလုပ်ချင်နေပြီ။
နင် ဒီလိုခရာတာတာမူနဲ့နဲ့မြူပြုမှတော့ နင့်နောက်မှာအကောင်
တွေ မလိုက်ဘဲနေမလား။ ကလေးကကလေးလိုပဲနေမှပေါ့။ ငါက
တော့ ငါ့သမီးလေးစာတော်တယ်ဟဲ့ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူနေမိတာ။ အား
လုံးအလကားပဲ။ နင်ဖြစ်ချင်တာနင်လုပ်ချင်တာတွေအားလုံး ဆယ်
တန်းအောင်ပြီးရင်ငါခွင့်ပြုမယ်။ ဒီအရွယ်မှာ ဘာမှမလုပ်သင့်ဘူး။
ငါ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်ကနေ ဒီလိုလုပ်ဝံ့တဲ့အဖြစ်ကို ငါ့တစ်သက်
မမေ့ဘူး သက်လုံးပုံ။ ငါက စေတနာတွေပလပွထားနေပါလျက်နဲ့
ငါ့ကိုအရာမသွင်းတာလောက် အခံရခက်တာမရှိတော့ဘူး။ အခု
နင်စိတ်ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား... ပြီးတာပဲ”

သူက ပြောလိုပြီးသွားသည်နှင့် အပေါ်ထပ်တက်ကာ
အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်လေ၏။ သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ
ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလေတော့သည်။ ဦးရယ်... ဦးထင်သလို
မျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။ ပုံပုံမလွဲသာမရှောင်သာမို့ လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ ပုံပုံ
မှာအပြစ်ရှိမှန်း ပုံပုံသိပါတယ်။ အရင်လို ထိုင်ထတွေလုပ်ခိုင်းပါ

ဦးလား။ ဦးခက်ပေးတာကို ပုံပုံခဲယူဖို့အသင့်ပါ။

မနက်က အဆာပြေစားထားပြီး တစ်နေ့လုံးထမင်းမစား
ဖြစ်။ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရပြင် ခေါ်သတွေ့ပွက်ပွက်ဆူဝေရင်း 'တောက်'
တွေ့သာ ထပ်ခါတလဲလဲခေါက်နေမိသည်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်း
ကနေရေဖွင့်ကာ လောင်းချိုးလိုက်မိ၏။ အဝတ်အစားလဲနေရင်း
နာရီကိုကြည့်မိတော့ ည ခြောက်နာရီ။

ဟင်း... သင်းနဲ့အပြိုင်စိတ်ကောက်နေလို့လည်း မဖြစ်
သေးပါဘူး။ သူများတွေ့သိသွားရင် အလှောင်ခံရမှာ။ ဝိုက်ထဲမှ
အချက်ပေးသံကြောင့် ညနေစာစားသင့်ပြီမှန်းသိသဖြင့် အခန်းပြင်
ထွက်ရန် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။

"ဟင်! "

အခန်းပြင်မှာ ခူးထောက်၍ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးက
ယခုတိုင် အဖြူအစိမ်းမလဲရသေး။ မျက်ရည်တွေတပေါက်ပေါက်
စီးကျနေလျက် သူ့ကိုမြင်တော့ လက်အုပ်လေးကိုချီလိုက်လေ၏။

"ပုံပုံ"

"ဦး... ပုံပုံတောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ကိုဦးမကြိုက်တာ
မှန်သမျှ ပုံပုံမလုပ်တော့ပါဘူး။ ပုံပုံကတိပေးပါတယ်... ပုံပုံမှာ
အပြစ်ရှိပါတယ်။ ပုံပုံ... ပုံပုံထိုင်ထလုပ်ပါ့မယ်"

ပြောရင်းဖြင့် နားရွက်ဆွဲလျက် ထိုင်ထလုပ်နေရှာသည့်
ကလေးမလေးကို မှင်တက်စွာငေးနေမိရင်း သူ့သတိဝင်သွားပါ၏။
တုတ်သေးဘူး... မတုတ်သေးပါဘူးကလေးရယ်။ လူငယ်ဆိုတာ
ဆိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်လေးတော့ ရှိသင့်တာပဲ။

ပုံပုံလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်က ဘယ်လောက်များအပြစ်ကြီးလေး
ဆိုလဲ။ ဆရာမတွေရဲ့ရှေ့မျက်စိအောက်မှာ သင်ပေးတဲ့အတိုင်း
ဆုပ်ခဲ့တာကိုသိလျက်နဲ့ သူ့ပစ်ပစ်ခါခါကြီးပြောလိုက်မိလို့ ကလေး
မလေးဝမ်းနည်းနေပြီကိုး။ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲခဲစားလိုက်ရပြီး သူ
မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာတော့သည်။

"ပုံပုံ... သမီး"

သူမကပြန်မထူးဘဲ ထိုင်ထကိုသာဆက်လုပ်နေသဖြင့် သူ
ဆွံ့ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်ပါ၏။

"တော်တော့... မလုပ်နဲ့တော့လေပုံပုံ"

သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကိုမှီ၍ ချော့မရအောင်ပင် တရှုံ့ရှုံ့
ကြွေးနေမိလေ၏။ သံယောဇဉ်တဲ့လား။ အဖြတ်ရအခက်ဆုံး။
အခိုင်မြဲဆုံးကြိုးတစ်ချောင်းကဖြင့် သူနှင့်ပုံပုံကြားမှာ ချည်မိလေ
ပြီကော။

ကလေးရယ်... ဦးကြောင့် ကလေးကိုဘယ်တော့မှမျက်

ရည်မကျစေရတော့ပါဘူး။ ကလေးကို ဒဏ်ပေးလေ့ပေးထရှိတဲ့ အကျင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး အပြီးအပိုင် ဦးရပ်သိမ်းလိုက်ပါပြီကွယ်။

“တိတ်တိတ်... ဦးလည်း ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပုံပုံကိုဖြော့ လိုက်မိတာပါ။ သမီးပညာမစုံသေးခင် အဖျက်တွေဝင်လာမှာဗို့ လို့လေ။ ဦးက သမီးကို ပညာတစ်ခုကလွဲလို့ ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စား စေချင်ဘူး။ သမီးပညာစုံတဲ့တစ်နေ့ သမီးဖြစ်ချင်တာလုပ်ချင်တာ ကို ဦးခွင့်ပြုမှာပါ။ ဦးပြောတာ နားလည်လားပုံပုံ”

သူမက ဖျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ခေါင်းကိုအသာညိတ်ပြလိုက် လေ၏။ ပါးပြင်ထက်မှဖျက်ရည်တွေကို လက်ဖြင့် သူ့အသာအယူ သုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ကဲ... ရေချိုးတော့လေ။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစား ရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ပြီးရင်ထမင်းစားကြစို့”

“ဟုတ်”

သူမအခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ သူ့လှေကားမှဆင်းလာ ချီး၏။ ရင်ထဲမှာလုံးဝမကောင်း။

အခန်း (၉)

ကြီးကြီးလုံးနှင့်အတူ ဈေးသို့အဖော်လိုက်ခဲ့စဉ် ဟိုဘက်ခြံ ဆေးကျောင်းသားကိုကိုသီဟကိုက အနောက်မှလိုက်လာ၏။ ကြီးကြီးလုံးက ဈေးဝယ်တတ်အောင်သင်ပေးနေတာကို နားထောင် စားစားထဲမှာတော်တော်များများဝယ်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

“ချာတိတ်... ကိုဇင်ရော”

“အိမ်မှာရှိတာပေါ့... ဒီနေ့အလုပ်ပိတ်ရက်ပဲဟာ”

“ကိုယ် ဝိုင်းသယ်ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ။ ပုံပုံနိုင်ပါတယ်”

“ပေးပါ... ဒီလောက်ခြင်းတောင်းအလေးကြီးကို ဟိုမှာ

ဒေါ်ကြီးလုံးဆီက အိတ်တစ်လုံးကူသယ်ပေးလိုက်”

သုံးယောက်သားစကားတပြောပြောဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ပင် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ကြပါ၏။ ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် အပြင်မှာရပ်နေ
ရာမှ သူ့အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို... သက်လုံးပုံတို့အိမ်ကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပြု၍ သက်လုံးပုံရဲ့အုပ်ထိန်းသူနဲ့ ခဏလော
စကားပြောပါရစေဗျာ”

“ဪ... ပြောပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့ဦးလေးပါ”

“ဟာ... အတော်ပဲ... ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်က သ
လုံးပုံတို့ကျောင်းမှာ ဒဿမတန်း A က မောင်ငြိမ်းအောင်ရဲ့ဖ
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာတွေပြောမည်မှန်းမသိသဖြင့် သူ့ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရသ
စောစောစီးစီးဘာတွေလာပြောနေပါလိမ့်။

“ဒီလိုပါ... မနေ့က ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားကို ကျွန်
လည်းတက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သက်လုံးပုံလေး တေးသရုပ်ဖော်

တာကို မြင်လိုက်ရလို့ အခုလိုဆက်သွယ်မိတာပါဗျာ။ ကျွန်တော်က
Producer ဦးသက်အောင်ပါ။ လမင်းစန္ဒာကုမ္ပဏီထောင်ထားပါ
ဘယ်။ ကလေးက သရုပ်ဆောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝီပေါလာသလိုပဲ။
သေချာသင်ပြပေးနိုင်ရင် ဖြစ်မှာသေချာတယ်ဗျ။ အဲဒါ အခုခပ်
စောစောလေး ကြိုစာရင်းပေးတာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီက
ဒါရိုက်တာလိုချင်တယ်ပြောလို့... မင်းသမီးအသစ်ရှာနေတာပါ
ခင်ဗျာ”

အမယ်လေးလေး... သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်လောက် သရုပ်
ဖော်လိုက်ပါတယ်။ Producer နောက်တစ်ရက်မှာ ဖုန်းဆက်ရတယ်
လို့။ မိပုံရယ်... ညည်းတော့ ပညာတတ်ဖြစ်တော့မှာပဲ။

“ပုံပုံက အသက်အရမ်းငယ်လွန်းပါသေးတယ် ဦးသက်
အောင်။ ဒီအရွယ်မှာ ကျောင်းစာကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ စိတ်
ဝင်စားစေချင်ပါဘူး။ အကယ်၍ သူ့ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင်တော့
သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ကျွန်တော်ခွင့်ပြုမှာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... ဒါဆိုရင် သူ့ဆန္ဒကိုမေးပြီး
ကျွန်တော်ဆီကိုပြန်အကြောင်းကြားပေးပါ ဦးနေဇင်နောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... သူ့ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ကျွန်တော် သူ့ကို
မေးမြန်းပြီးပြန်ဆက်သွယ်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခုလို ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ် လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုဒီ လျှောက်၍စောင့်နေမိ၏။ ဈေးသွားတာကလည်း ကြာလိုက်တာ။ တစ်ဈေးလုံး ဝယ်နေသလားမသိ။ စောင့်ရသည့်အလုပ်ကို သူ့ လောက်စိတ်မရှည်တာ မရှိတော့။

အိမ်နားနီးလာပြီဖြစ်၍ ၁၂မ, ကိုကိုသီဟထံမှခြင်းတောင်း ကိုတောင်းလိုက်ပါ၏။

“အစ်ကို့... ခြင်းတောင်းပေးတော့လေ။ ပုံပုံတို့အိမ်နား ရောက်နေပြီ”

“ရပါတယ်... အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“အာ... မဖြစ်ဘူး။ ဦးဆူလိမ့်မယ်”

“ဪ... ဝိုင်းကူသယ်ပေးတာကိုဆုစရာလား”

“ဟင်း... ခက်တယ်နော်။ အစ်ကို ဘာမှသိတာမဟုတ် ဘူး။ ပုံပုံဦးအကြောင်း ပုံပုံပဲသိတယ်”

“ဟုတ်တယ်သားရေ... ပေးလိုက်ပါ။ တော်ကြာ သမီး

လေး ထိုင်ထလုပ်နေရပါဦးမယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဒေါ်ကြီးရဲ့”

“သမီးလေးကို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပတ်သက်တိုင်း အစ် ကိုလေးက ဒဏ်ပေးလေ့ရှိတယ်”

“ဟောဗျာ... သူ့သမီးကဖြင့် ကျောင်းမှာရည်းစားဘယ် နဲ့ယောက်ရှိနေပြီမှန်းမသိ။ သူက အိမ်မှာထိုင်ပြီး အူတိုနေရတယ် လို့ ကိုဇင်တစ်ယောက်ကတော့လေ”

“အာ... ပုံပုံမှာ ဘာရည်းစားမှမရှိပါဘူးအစ်ကိုရဲ့”

“ဟုတ်လို့လားချာတိတ်ရာ... မင်းပုံပုံလေးက ကောင် လေးတွေကြိုက်ချင်စရာလေး”

“အမယ်... သူများတွေလိုက်ကြိုက်ရုံနဲ့ ပုံပုံက ပြန်ကြိုက် ရာလား။ အခုမှအသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကို”

“မသိနိုင်ဘူးလေ... ဒီခေတ်က ဆယ့်လေးငါးနှစ်နဲ့ ရင် ထဲမှာ ဘာတွေညာတွေရှိတတ်တာပဲ”

“အစ်ကိုနော်... ပုံပုံ, ဦးနဲပြန်တိုင်မှာ”

သီဟကို တဟားဟားသဘောကျရင်း ကိုဇင်ခြံဝရောက် မှ ခြင်းတောင်းကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပုံပုံတို့ချစ်စနိုးလေးဖြစ်မိရင်း နားရွက်ကိုဆွဲလိုက်မိတော့ ပုံပုံက သူ့လက်မောင်းကို ပြန်ခနဲပြန်

၁၁၆ ❀ မမသဒ္ဒါဟောင်

ရိုက်လိုက်လေသည်။

မြင်ကိုမြင်လိုက်ပါ၏။ ဒီလောက်ထိတောင် တရင်းတနီး အဆင့်ရောက်နေပြီလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပုတ်ခတ်ကျီ စယ်နေလိုက်တာများ ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိသည့်နှယ်။ ဟိုကောင် လေးလက်ပြနှုတ်ဆက်သွားတာကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြန်နှုတ်ဆက် လိုက်သည်မျက်နှာက ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပါလား။

သူ တိုက်အဝမှာ ခါးထောက်ရပ်ရင်းက ရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်နေမိ၏။ သက်လုံးပုံရေ... ညည်းတော့လား ငါ့မျက်စိရွှေ မှာ ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်အောင် နေပြန်ပြီ။

ဦးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းက အလိုလို နှေးသွားသည်။ ခါးထောက်ရပ်နေရာမှ လက်ပြ၍ အမြန်လာခိုင်း သဖြင့် သူမခြေလှမ်းကိုပြန်သွက်ရင်း ဦးနားရောက်မှရပ်လိုက်၏။

“ဖောင်း!”

“အ”

“ဟင်... နင့်ကိုယ်နင်ဘာမှတ်နေလဲ သက်လုံးပုံ။ ဂူစိမ်း ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခြေပုတ်ခေါင်းပုတ်နေရမယ့်အရွယ်လား။ ညည်းအပျိုလေးဖြစ်နေပြီ။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေတတ်မှပေါ့။ အဝေ အရာရာ ငါလိုက်သင့်နေပြောနေရတော့ ကောင်းမလား”

“ဦး... ပုံပုံဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“အံ့မာ... ငါ့ကိုများ မုန်လာဥလုပ်ချင်ပြန်ပြီ။ ဟင်... ညည်းကို ဟိုကောင်လေး နားရွက်ဆွဲလက်ပြတာရော၊ ညည်း၊ သူ လက်မောင်းကိုပြန်ရိုက်ပြီး ညံ့မြဲလုပ်တာပါ ငါမမြင်ဘူးထင်နေ လား။ ငါ့မျက်စိနှစ်လုံးနဲ့တည့်တည့်ကြီးမြင်နေရတာ သက်လုံးပုံရဲ့”

နားရွက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်တာမို့ သူမမျက်နှာလေးရွံ့တွသွား ရ၏။ အားလားလား... နာလိုက်တာနော်။ ဘယ်အချိန်ကတည်း က ဆွဲလိမ်ဖို့ကြံစည်ထားမှန်းမသိပါဘူး။ ဇက်ပိုးအုပ်ခံရတာတောင် ဒီလောက်မနာပါဘူး။

“သွား... ပစ္စည်းတွေသွားထားပြီးရင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ဦး။ ငါ ဧည့်ခန်းမှာစောင့်နေမယ်။ နင်တော့နော်... စိတ်ရှိလက်ရှိငါ လုပ်ရရင် အရိုးတခြားအသားတခြားဖြစ်တော့မယ်။ ဘယ်လိုခေါင်း မာတဲ့ဟာလေးမှန်းကိုမသိဘူး”

သူမဖီးဖိုခန်းထဲပစ္စည်းတွေ အပြေးသွားထားစဉ် ဧည့်ခန်း မှာ Charging သွင်းထားသည့် သူ Hand Phone က အသံမြည် လာလေ၏။

“ဟဲလို”

“အာ... You ကလည်း ဘယ်နှယ့်ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး

ထူးရတာတုန်း”

“Sorry ဟန်နီ... ဒီမှာ သမီးတစ်ကောင်ကို ကြိမ်းနေ ဆူနေရလို့”

“ဪ... ကလေးပဲမောင်ရယ်။ နှုတ်နဲ့ပြောမရရင် ကြိမ် လုံးလေးနဲ့ တင်ပါးလေး၊ လက်လေး၊ ခြေထောက်လေးကိုရိုက်ပေါ့။ အဲဒါ မောင်ကမြန်မာပြည်မှာနေလို့ ဒီလိုဆုံးမခွင့်ရှိတာနော်။ ဒီမှာ သာ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သတ္တဝါညှင်းပန်းမှုနဲ့ မောင် အချုပ်ထဲအောင်း ရပြီမှတ်... ဟင်းဟင်းဟင်း”

ခက်နေပြန်ပါပြီ... ဒေါ်ဟန်နီတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ပုံပုံကိုမမြင်ဖူးသေးဘဲ စွတ်ပြောနေတော့တာပဲ။ ဒီက ဂျမ်းတောမ ကိုမြင်မှ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနဲ့ ထအော်မှာမြင်ယောင်မိသေး။

“တုတ်မတိုင်ချင်လို့ပေါ့ ဟန်နီရာ”

“ယူ baby က တော်တော်ဆိုးနေလို့လား”

“နားကောက်တာလေ... အမြဲတမ်းပြောနေရတာ ပါး စပ်ကိုမစေ့ရဘူး”

“ဟင်းဟင်း... မောင်တော့ မြဲစိစိကောင်လေးမဟုတ် တော့ဘဲ ပွန်ပွန်ရွတ်တတ်နေပါစေ့လား”

“အဲဒါ ဒင်းကြောင့်လေ... ဒင်းကိုပြောနေရလို့ဖြစ်နေ

တာ။ ခုဆို သူငယ်ချင်းတွေကရော ကုမ္ပဏီမှာပါ ကိုယ့်ကိုပိုင်းပြော တုန်ကြပြီ။ ကလေးအဖေတောင် မဖြစ်သေးဘူး။ တကယ့်ကလေး အဖေလို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့တဲ့... ကဲ”

ဟန်နီကတစ်ဖက်မှာ တဟက်ဟက်နှင့်ရယ်မောနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာပါ အလိုလိုပြုံးလာမိတော့သည်။ ဟန်နီရယ်... ကိုယ်နဲ့ အတူနေဖို့ကိုမစဉ်းစားပေးတော့ဘူးလား။ ကိုယ့်မှာ မင်းကိုစောင့် နေရတာ ကြာရင် လူစင်စစ်ကနေ သစ်ပင်လိုအမြစ်တွယ်ရပါတော့ မယ်။

“ဟန်နီ... ရယ်မနေနဲ့လေကွာ။ ကိုယ့်ကိုလည်း ငဲ့ပါဦး။

တကယ်ဆို ကလေးကိုဆုံးမရမယ့်တာဝန်က မအေတွေရဲ့အလုပ် ကွ။ ခုတော့ ကိုယ်ပဲ ဖအေ၊ ကိုယ်ပဲ မအေလုပ်နေရတယ်”

“ဇာနည်... ဒါ ယူမွေးထားတဲ့ ယူကစ်တီလေကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း ဟန်နီသမီးပဲ”

“ဟင်းဟင်း... ကဲပါလေ... I လာမယ့် July ဆို မြန်မာ ပြည်ပြန်လာခဲ့တော့မှာပါ”

“တကယ်လား ဟန်နီ... ဒါဆို ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြစို့

- ၄၄ -

“အိုး... အတင်းကြီးပါလားမောင်ရဲ့။ ဒယ်ဒီတို့က ဒီဝင်

ဘာမှ လိုက်လာမှာ”

“အဲဒီတော့လည်း ဒီဇင်ဘာမှာ date ယူတာပေါ့ကွာနော်။ ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း ထည့်တွက်ပေးဦးဟန်နီ။ ဘော်ဒါတွေက ကိုယ် ကျန်ရစ်ဖြစ်တော့မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်နေကြတာ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူး။ ဟန်နီနဲ့ကိုယ်က Hamony မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကို Out of date မို့ Cancel လုပ်ပြီး ဟန်နီက New ရှာမှာလို့ တစ်ထစ်ချကြီးပြော နေကြတာကွ”

“ဟုတ်မှာပေါ့... အခုတောင် I မှာလက်ချိုးရေလို့တောင် မရေတွက်နိုင်ဘူး”

“ဟာကွာ... ဟန်နီကလည်း”

“အလကားစတာပါမောင်ရယ်။ I ပြန်ရောက်တော့ ဖြည်း ဖြည်းချင်းစီစဉ်ကြတာပေါ့။ You နဲ့ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲဟာ”

“တကယ်နော် ဟန်နီ”

“Sure ပါမောင်... ယူကို I ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆို တာ ယူအသိဆုံးပဲမဟုတ်လား”

“အား... နားထဲကို ပျားရည်တွေလောင်းချလိုက်သလို ပဲ ဟန်နီရယ်”

“ဟင်းဟင်း... ဒါဆိုဒါပဲနော်မောင်... I ပြန်လာမယ့် ခုက်ကို မောင့်ဆီဖုန်းကြိုဆက်ပါ့မယ်။ မောင် လေဆိပ်မှာလာကြို ဆို”

“OK ဟန်နီ”

သူခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး လှည့်လိုက်စဉ် သူ ခိုမျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့်ငေးနေသည့်ကလေးမကို မြင်လိုက်ရ လေ၏။

“ကဲ... လာ... ထိုင်ပါ ဒေါ်သက်လုံးပုံ။ ညည်းအရွယ် ခငယ်တော့ဘူး။ ဟိုတုန်းကလို ငါထိုင်ထမလုပ်ခိုင်းတော့တာ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတာ ညည်းအသိပဲ။ နောက်ဆို... ငါမပြောရအောင် ညည်းနေတတ်ရမှာပေါ့။ နေရာတကာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်ပြောနေရတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ လာမယ့်နှစ်... ညည်း အန်တီတော်ရမယ့်သူ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတော့မှာ။ သူက နားအေး ပါးအေးစရိတ်မျိုး။ ညည်းကို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဆူချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေရမှာ။ သူ့အကြိုက် ညည်းနေ ဆတ်မှဖြစ်မှာ”

မျက်လွှာကိုအသာချ၍ထိုင်နေရင်းမှ သူမရင်ထဲမှာ နွမ်း သွားသွားရ၏။ ဒါဆို ဦး၊ မိန်းမယူတော့မှာပေါ့။ အန်တီက သဘော

မကောင်းရင်တော့ဒုက္ခပဲ။ တော်ကြာ သူမကိုကြည့်မရဖြစ်နေမှ အခက်။ ကျောင်းဆရာမ၊မဖြစ်သေးခင် ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ တော့ ရွာကိုမပြန်ပါရစေနဲ့လားဦးရယ်။

“ငါပြောဦးမယ်။ ညည်းမှာ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ကျောင်း ဆရာမပြန်လုပ်မယ့်ရည်မှန်းချက်အပြင် တခြားဘာရှိသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူးဦးရဲ့။”

“သေချာတယ်နော်။ နောက်မှ ငါ့ကို ကင်္ဂီကလောင်ကျမယ် မကြံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ရုပ်ရှင်တို့ဗီဒီယိုတို့ရိုက်တာရော ဝါသနာပါလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော... နောက်တစ်ပတ်စာမေးပွဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ အစမ်းစာမေးပွဲမှာ အဆင့် ၁ ရဦးမယ်ဆိုရင် ညည်း ကို ဦး၊ ရွှေဆွဲကြီးစဆင်မယ်။ Final မှာ D တစ်လုံးပါရင် ငါးသောင်း ရမယ်။ All D ထွက်ရင် သုံးသိန်းပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။ အေး... ပြောသလိုမကြိုးစားရင်တော့ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်သုံးရမှာပဲ။ ပြော စမ်းပါဦး... သီဟနဲ့အတော်များရင်းနီးနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူးဦးရဲ့။ အစ်ကိုက ပုံပုံကို ညည်း

သေးလို့ပဲသဘောထားတာပါ”

“နောက်ကို ဒီလိုလက်ပွန်းတတီးမနေနဲ့။ ကိုယ်က မိန်းမလေး။ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှ တော်ရုံရှိတာ။ ညည်းလည်းအစိုးရ ခံခွဲ စာအရေးကြီးသလို သီဟက ဆေးကျောင်းသားဆိုတော့ ပို ခြီးတယ်။ နောက်ကို သူနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ ပုံပုံ၊ ဦးပြော တာ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... သွားတော့... ညနေကျ မမကြိုင်၊ ညည်းကို ခေါ်ထားတာ သွားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်လိုက် ငါးစိတ်တွေလေးလံနေမိသည်။ ပုံပုံရည်းစားမထားပါဘူးဦးရယ်။ မိပေမဲ့ ဦးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အန်တီနဲ့ တစ်အိမ်တည်းအတူနေရမှာကို တော့ ပုံပုံကြောက်ပါတယ်။ ဦးနဲ့စိတ်တူကိုယ်တူဆိုရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သဘောထားဆိုးတဲ့အန်တီမျိုးဖြစ်နေရင် တော့။

“သက်ပြင်းကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်မိဦး။ ရင်မောရပါလားနော်။ ညည်းလိုမျိုး နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးလို့ စိတ်ကိုခပ်ပေါ့ပေါ့လေးထား

လိုက်ရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဦးရယ်၊ ပုံပုံက ရှေ့ရေးကိုကြိုတွေးမိပြီး ရင်ပူနေ
ရတာတကယ်ပါ။

အခန်း (၁၀)

ကျောင်းမှဆင်းဆင်းချင်း နောက်မှတကောက်ကောက်
ထိုက်ပါလာသည့်ရန်နောင်ကြောင့် သူမ စိတ်ညစ်နေရ၏။ ခက်
ဘော့တာပဲ။ ဝင်းကလည်း ဦးအကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့ ရဲတင်းလှ
မည်လား။

“သက်လုံးပုံ”

“ဘာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါကွာ။ နောက်က ကျားလိုက်သလို
လျှောက်မနေနဲ့လေ”

“နင်နင်... . ငါ၊ ဦးနဲ့ပြန်တိုင်ပြောမှာ”

“တိုင်ပေါ့... ဒါမှ နားဖောက်ပြီးသားဖြစ်သွားမှာ။ ငါတကယ်ပြောနေတာပါ သက်လုံးပုံရယ်။ နင့်ကို ကိုးတန်းကစောဆယ်တန်းကကောင်တွေပါ အကုန်ချိန်နေကြပြီ။ ငါနဲ့အတန်းတူအရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ပြီး သူများနောက်ပါသွားမှာတော့ ငါမလိုချင်ဘူး။ ငါ့ကိုပြန်ချစ်ပါဟာ”

“အာ... ပုံပုံ အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ။ ရန်နောင်နော်။ ငါပြောမရရင် ဆရာမနဲ့တိုင်မှာ”

“ဟာ... တိုင်မယ့်သူတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့များလာပြီ။ မရဘူးဟာ... နင် ငါ့ကိုပြန်ကြိုက်ရမှာပဲ။ နင့်ဆီက အဖြေပြန်ရရင် ငါ ဖေဖေတို့ကိုပြောထားတော့မယ်။ ဒါမှ တက္ကသိုလ်ကို အတူတူတက်လို့ရမှာ”

“ဦးက မှာထားတယ်။ စာကလွဲလို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ နင် ငါ့နောက်ဆက်လိုက်မလာနဲ့နော်။ ဒါပဲ... ”

“ဟင့်အင်း... မရဘူးကွာ”

ရန်နောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူမလွယ်အိတ်ကြိုးကို ထားလိုက်သဖြင့် သူမရင်ထိတ်သွားရ၏။ အမယ်လေး... ဦးသဒ္ဒါဒီမြင်ကွင်းကိုတွေ့သွားရင်တော့ မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ။

သူမအတင်းပြန်ရုန်းတော့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေ

တာသည်။

“နင်နော်... ဒါဘာလုပ်တာလဲ... ဖယ်... လွတ်”

“မဖယ်ဘူး... ငါ့ကိုခေါင်းပြန်ညိတ်မှလွတ်မယ်”

ကြည့်စမ်း! လူကို ရိုးရိုးအတောသူမဆိုပြီး ဒီလိုအကျပ်ညှိင်လို့များ ရမယ်ထင်နေလား။ ရင်ထဲမှဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်လာပြီး လွယ်အိတ်ကိုအတင်းဆောင်ရုန်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် လွယ်အိတ်ကိုအားယူ၍ ရန်နောင်မျက်နှာကို ဖြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝမ်း!”

“အား”

“ဟာ... သက်လုံးပုံ၊ ရန်နောင်မျက်နှာကိုတီးပြီဟေ့”
ကျောင်းသားသုံးယောက် အပြေးအလွှားရောက်လာစဉ် ရန်နောင်မျက်ခုံးမှသွေးတွေ ဖြာခနဲစီးကျလာလေသည်။

“ဟာ... သွေးတွေ”

သူမတွန့်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် ရန်နောင်က သူမကိုရုတ်တရက် ဆောင်တွန်းလိုက်သဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ် ပုံခနဲလဲကျသွားရ၏။

“နင်ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“ဘာပြန်... ဒါ နင်အရင်စလွန်လို့ ငါပြန်လုပ်တာ”

“ဒီမှာ... ငါ့မျက်ခုံးကွဲသွားပြီဟာ။ နင်မမြင်ဘူးလား”
 “မြင်သားပဲ... ကောင်းတယ်၊ ဒါမှမှတ်မှာ။ နောက်ထိုရမတား”
 ငါ့နောက်လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့။ ဒါသင်ခန်းစာပဲ”
 “နင်”
 “တိ! ... တိ!”
 သူမလဲကျနေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး လုံချည်မှာပေးသွားပါ။
 သည့်ဖုန်တွေကိုခါနေစဉ် သူမတို့အနီးသို့ ကားတစ်စီးရပ်လာတယ်။
 ငါ။ အားလုံး၏အကြည့်က ကားရှိုရာဆီပြုကျသွားလေသည်။
 “ချာတိတ်... ဘာဖြစ်လဲ”
 “အစ်ကို... ဒီမှာ ပုံပုံကိုလိုက်နှောင့်ယှက်နေလို့”
 “အံ့မာ... နင်လုပ်လို့သွေးထွက်တဲ့ကိစ္စတော့ မရှင်းဘဲ
 နဲ့”
 “အို... အဲဒါနင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကံ... နင်လုပ်လို့ နင်ပြန်
 ရတာပဲ”
 “ကဲ... လာလာပုံပုံ... သွားစို့”
 သူမ, ကိုကိုသီဟကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည့် ကားရှေ့ခန်းတံခါး
 မှကားပေါ်တက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ရန်နောင်က သူမလက်တစ်ဖက်
 ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်လေသည်။

“သက်လုံးပုံ... နင် ငါ့ဒဏ်ရာကိစ္စမရှင်းသေးဘဲ လစ်လို့
 “နင်နော်”
 “ဒီမှာချာတိတ်... မင်းတို့နှောင့်ယှက်လို့ ဒီကိစ္စဖြစ်တာ
 ငါ့အစအဆုံးမြင်တယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုရော၊ မင်းမိဘတွေကို
 ငါ့အတိုင်မခံစေချင်ရင် ပုံပုံကိုနှောင့်ယှက်တဲ့ကိစ္စ ရပ်တန်းကရပ်
 ငါ။ ဒီထက်ပြဿနာထပ်မကြီးမိစေနဲ့”
 “နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘာဖို့လို့ သူ့ဘက်က ဝင်ပါနေရ
 ဘာလဲ”
 “ငါ, သူ့အစ်ကိုကွ”
 “ဘာအစ်ကိုလဲ... သူ့မှာ မောင်နှမရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။
 ခြစ်၊ ခြင်းဖြစ် ဘင်္ဂလားအစ်ကိုပဲဖြစ်မှာ”
 “ဟာ... မင်းတော်တော်ရှိုင်းစိုင်းပါလား”
 သီဟကို ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် နောက်မှကားတစ်စီး
 က သီဟကိုကားရှေ့မှာ လာထိုးရပ်လိုက်လေ၏။
 “အား... ဦး... ဦး... ဒုက္ခပါပဲ”
 “ဘာဖြစ်နေကြပြန်ပြီလဲ”
 “ဒီမှာအစ်ကို... ပုံပုံကိုနှောင့်ယှက်တာ ပုံပုံပြန်လုပ်လိုက်

တာကို ပြဿနာရှာနေလို့”

“ကျွတ်! မိပုံ. . . နင်ကတော့ အိမ်မှာမမွေ့ရရင် လမ်းတက်မွေ့တာပါလား”

“မဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့”

“ကဲ. . . မင်းဆေးခန်းသွားပြဖို့လိုရင် ငါလိုက်ပို့ပေးမလား. . . တက်”

“နေပါစေတော့ဦး”

ကောင်လေးတစ်အုပ်အသာလစ်သွားတော့ သူမကိုးကြည့်လိုက်သည့်ဦးမျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲသွားရလေ၏။ သွားပါပြီ. . . အိမ်ရောက်ရင်တော့ နားထဲ သံပူအလောင်းခံရတော့မှာပါလား။

“ကဲ. . . ညည်း ငါ့ကားနဲ့လိုက်မှာလား။ သီဟကားနဲ့ပဲမှာလား”

“ဦး. . . ဦးကားနဲ့ပဲလိုက်မှာ”

“ဒါဖြင့်တက်. . . သီဟရေ. . . ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်အစ်ကို”

ကားကိုဝူးခနဲမောင်းထွက်လိုက်ရင်း တက်တစ်ချက်ပြင်းထန်စွာခေါက်လိုက်သဖြင့် သူမလက်ဖျားတွေ ချက်ချင်း

စက်လာလေ၏။ အမယ်လေးနော်. . . ဒီနေ့မှ အလုပ်က သုံးနာရီခွဲ စောပြန်လာရတယ်လို့။ အိမ်ကိုရောက်တော့ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အိမ်ထဲဝင်လိုက်၏။ ခါးထောက်၍ ဒေါသကို ဖြေနေသော်လည်း ဖြေ၍မရ။

“သက်လုံးပုံ”

“ရှင်. . . ဦး”

“ညည်းကိုတော့လေ. . . တောက်”

“ဦး. . . ပုံပုံမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ အဲဒီရန်နောင်က သူ့အဆင့် (၁) မရတာကိုညစ်ပြီး ပုံပုံကိုလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာပါ”

“ဘာ. . . ဒါကို ညည်းဘယ်လိုသိလဲ”

“ပုံပုံသူငယ်ချင်းစံပယ်သင်းပြောပြလို့”

“အံ့မာ. . . ဒီလိုဆင်ခြေပေးရုံနဲ့ ညည်းကိစ္စပြတ်ပြီမထင်နဲ့မိပုံ။ ငါလွယ်လွယ်နဲ့ယုံတတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ လူတွင်ပါမှ နွားကျားကိုက်တာ။ ညည်းညိုမြလုပ်လို့ ဒီကိစ္စဖြစ်တာပေါ့”

သူ့နှုတ်မှဆူသံပူသံတွေ တရစပ်ထွက်လာတာမို့ သူမမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာရ၏။ အရင်လို ထိုင်ထေးကံမပေးဘဲ နားအူအောင်အဆူခံနေရတာမို့ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ငိုချချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရလေသည်။

“တောက်! ညည်းကျောင်းထွက်ချင်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင် လိမ်လိမ်မာမာနေမှပေါ့ မိပုံရဲ့။ ညည်းကို ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ ဒီလိုယောက်ျားလေးတွေနဲ့ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်တာမကြိုက်ပါဘူးလို့ အတန်တန်ဆုံးမခဲ့ပါလျက်”

“အစ်ကို့ . . . ခြံမှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်။ အစ်ကို့ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်ကဧည့်သည်တွေလဲ”

“သက်လုံးပုံတို့ကျောင်းကလို့ပြောတာပဲ”

“လွတ်လိုက်မောင်မြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင်မသွားနဲ့ဦး . . . ခဏစောင့်”

မောင်မြင့်က ခြံတံခါးအပြေးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ငြိမ်းသိမ်ဆလွန်းအဖြူလေးဝင်လာ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်က မျက်နှာမှာ ပလာစတာကပ်ထားသည့်ရန်နောင်ဆိုသည့်ကောင်လေးနှင့် မိဘနှစ်ပါး။ လူကြီးနှစ်ဦးကို ဆုပေးပွဲနေ့က မျက်မှန်းတန်းနေသည့် မို့ သူ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရန်ကြိုဆိုလိုက်ပါ၏။

“ထိုင်ပါခင်ဗျ”

“သက်လုံးပုံရဲ့ဦးလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တွေဖူးသလိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆုပေးပွဲနေ့က ကျွန်တော် . . . ကျောင်းကို ရောက်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး . . . တခြားနေရာမှာများ တွေ့ဖူးလားလို့ပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်က သီဂီရွှေရည်ကုမ္ပဏီက MD နေရင်နောင်ပါအစ်ကိုကြီး”

“ဟော . . . ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တွေ့ဖူးပါတယ်လို့။ ကျွန်တော်က တက်နေဝန်းကုမ္ပဏီက MD သက်နောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုလိုသိရတာဝမ်းသာပါတယ်။ လာရင်း ကိစ္စလေး အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“အင်း . . . ပြောရမှာတော့အားနာပါတယ်”

“အို . . . ကိုသက်ကလည်း ကိုယ့်သား ဒီလောက်သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို အားနာနေစရာလား”

“မိကလည်းကွာ”

ခုချိန်ထိ အိမ်ပေါ်မတက်ခိုင်းသဖြင့် လှေကားရင်းမှာငုတ်

တုတ်လေးထိုင်နေသည့်သက်လုံးပုံကို ဒေါ်မိမိနိုင်မျက်စောင်းလှမ်း
ခဲလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မသားက နှစ်စဉ်အတန်းတိုင်းမှာ အဆင့် ၁ ရနေ
တာ။ ဆုပေးပွဲတိုင်းလည်း အမြဲတမ်း ပထမချည်းချိတ်ခဲ့တာရှင်။
ခု ဒီနှစ်မှာ အဆင့်ဖယ်ပေးရသလို ပထမဆုနဲ့လည်း လွဲရပြီ။ အရေး
ကြီးတဲ့အတန်းရောက်မှ အဖျက်က ဝင်လာတာကိုး...။ အခုလို
မိန်းကလေးတန်မဲ့ လက်ရဲဇော်ရဲရှိတာတော့ လွန်လွန်းပါတယ်။ အဲ
ဒါ ပြာည့်ဆုံးမဖို့လာပြောတာပါ”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်အစ်မ။ ကျောင်းထဲမှာ စကားများ
ရန်ဖြစ်ပြီး လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ခုဟာ
က လမ်းပေါ်မှာဖြစ်တာခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးက လေး
ယောက်တောင်ပါ။ ဒီအရွယ်ဟာ စာကိုကြိုးစားသင်ကြရတဲ့အရွယ်
ပါ။ စိတ်ကစားတာကို ကျွန်တော်အပြစ်မဆိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ပုံပုံကိုတော့ ဒီကိစ္စမျိုးဖြစ်မလာအောင် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်
သတိပေးပြီးသားပါ”

“အို... ရှင့်တူမ အနေအထိုင်မတတ်လို့ ကောင်လေးတွေ
နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်တာနေမှာပေါ့။ ကျွန်မသားက
လူတော်လေးတစ်ယောက်ပါရှင်။ ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ အရှင်းကြီး။ သူ

လည်ရှုပ်လုပ်လို့သာ ခုလိုတွေဖြစ်တာနေမှာ”

“အစ်မရယ်... သားသမီးချင်း စာစာနာနာပြောပါ။ တ
ယ်လို့အစ်မမှာ သမီးရှိရင် အခုအစ်မပြောသလို ကျွန်တော်သာ
ပြောရင် ကြိုက်ပါမလား။ ကျွန်တော့်သမီးက ဗိုင်းကောင်းကျောက်
မိန်းကလေးပါဗျ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ တစ်ကျောင်းလုံးသိပြီးသား
။ ကျွန်တော့်သမီးမလိမ္မာရင် ကျွန်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆုံးမ
တာချည်းပါပဲ။ ချစ်လွန်းလို့ မျက်စိစုံမှိတ်အလိုလိုက်ကြတဲ့ မိဘ
ထဲမှာ ကျွန်တော်မပါဘူး။ အခုကိစ္စ ဘယ်သူ့အလွန်လဲဆိုတာ
အစ်မတို့ပဲ သေချာဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ ဒီကောင်လေးနဲ့ အဖော်နှစ်
ယောက်က ပုံပုံခုနစ်တန်းတက်ကာစကတည်းက ခြံရှေ့မှာလျှောက်
ပြန်သံပေးလုပ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ကျောင်းဆင်းချိန် ပုံပုံလွယ်အိတ်ထဲ
ထည့်တာမျိုးကို ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့တပ်အပ်ကြုံခဲ့မြင်ခဲ့ရတာပါ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မျက်စိတစ်ဖက်တည်းနဲ့ကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်
ခဲ့ပါဘူး။ ဆန်ရင်းပဲ နာနာဖွတ်ခဲ့တာပါ။ အစ်မတို့ကိုတိုင်တာတော
တာမျိုးမလုပ်ဘဲ ကျွန်တော့်သမီးကိုပဲ နာနာရိုက်ခဲ့တာပါဗျာ။ အခု
ဟာက ဆွဲလားရမ်းလားအထိအတင့်ရဲလွန်းလို့ ပုံပုံကကြောက်လန့်
ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်လိုက်တဲ့သဘောမျိုးပါ။ ကျွန်တော့်သမီးဘက်
က လွန်သွားတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဖြစ်တည်လာဖို့ ပြု

လုပ်တဲ့ရေသောက်မြစ်က ဘယ်သူပါလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူ သာမနောင့်ယုက်ရင် ခုလိုတွေ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးက တောသူ ရိုးရိုးအာ ဖြူဖြူစင်စင်လေးပါဗျာ။ သူ့ကိုခြေတစ်လှမ်းမမှားရအောင် ကျွန်တော်မျက်စိခေါက်ထောက် ကြည့်နေတာပါ။ သူ့ခြေလှမ်းမှားတာနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုကျောင်း နှုတ်ဖို့ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒီတော့... အစ်မတို့အစ်ကိုကြီးတို့အနေနဲ့ ဘာဖြစ်ချင်ပါသလဲ။ ဘာများဆက်ပြောချင်ပါသေးလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သားအမေကိုဖျောင်း ဖျပါသေးတယ်။ မအေဆိုတော့လည်း ခက်သားလား။ သားကိုလက် ဖျားနဲ့တောင်မတို့ခဲ့တော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်သမီးကိုထပ်ဆုံးမပါဦးမယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့သားကိုလည်း နောက်ကို ပုံပုံနဲ့မပတ်သက်ဖို့တားမြစ် ပါ။ ကျွန်တော့်သမီး ဣန္ဒြေဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးအသိဆုံးပါ။ လူ့သတင်း လူ့ချင်းဆောင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ပုံပုံမဟုတ်တာလုပ်မိရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ကျောင်းက တိုင်စာရောက် လာမှာမလွဲဧကန်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဦးနေဇင်”
“ဟုတ်ကဲ့... ပုံပုံလွန်တာကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ပုံပုံကိုယ်

ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်း... သားဘတ်ကလွန်တာတွေလည်းရှိတာအမှန် ပါဗျာ”

ဦးသက်နောင်က ပြုံးနိုင်သော်လည်း ဒေါ်မိမိနိုင်တို့သား အမိကတော့ မှုန်တေတေ။ ဧည့်သည်တွေ ထပြန်သွားအပြီးမှာ သူက ဒေါသမျက်နှာဖြင့် သူမကိုလှည့်အော်လိုက်လေ၏။

“မိပုံ”

“ရှင်... ဦး”

“လာခဲ့... တွေ့လား... ညည်းကြောင့် ငါပြဿနာတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ညည်းမရှက်ဘူးလား သက်လုံးပုံ။ ကြားကြားဖူးပေါင်၊ နန်းကလေးတဲ့ ထစ်ခနဲရှိ လက်ပါရသလားဟင်”

“သူက ပုံပုံလက်ကိုဆွဲတာကိုဦးရဲ့”

“အဲဒါညည်းအပြစ်လည်းပါတယ်။ ငါရှက်တယ်မိပုံ။ သမီး တစ်ကောင်နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ညည်းကိုမွေးစားမိတာ ငါ့အတွက် နားပြီ။ ကဲ... ဒီညနေ ညည်းထမ်းမစားရဘူးမှတ်။ အခုလက် ခြိတ်မတ်တတ်ရပ်။ တစ်နာရီပြည့်မှ ရေချိုးစာအုပ်ကိုင် ဝါပဲ...။ နောက် တစ်ခါဒီလိုတိုင်တန်းတာတွေကြုံရရင် ညည်းရွာပြန်ဖို့ပြင်”
သူမလက်ပိုက်၍ ရပ်နေစဉ် ဦးက အပေါ်ထပ်သို့ မျက်နှာ

တင်းတင်းဖြင့်တက်သွားလေ၏။

ပုံပုံမှာ အပြစ်ရှိလို့လားဦးရယ်။ စိတ်ကစားပြီး ရည်းစား
ထားဖို့ကိုမစဉ်းစားဝံ့ပါဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ပုံပုံရည်မှန်း
ချက်ပျက်ပြီး ရွာကိုမပြန်ပါရစေနဲ့လား။

ခြေထောက်တွေညောင်း၍ ကျဉ်လာသော်လည်း တောင့်
တောင့်ကြီးရပ်နေလျက် မျက်ဝန်းတို့မှ မျက်ရည်တို့က ရစ်ဖွဲ့ဖွဲ့
သိုင်းနေလေပြီ။

အခန်း (၁၁)

ကသစ်တို့ရဲ့ရဲနီလျက်ပွင့်လေပြီ။ စာမေးပွဲတွေတောင် ဖြေ
ပြီးကုန်ပြီမို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ နားခွင့်ရကြလေ၏။ သင်္ကြန်
မတိုင်မီ မမကြိုင်မင်္ဂလာဆောင်သွားသဖြင့် ပုံပုံကျိတ်ငိုတာကို သူ
သိခဲ့ပါသည်။ ဪ... သူမကို ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလိမ္မာရေး
ကြားရှိအောင် သင်ပေးခဲ့သည့်သံယောဇဉ်က ရှိခဲ့သည်ကိုး။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူနောက်လိုက်မနေဘဲ မမကြိုင်၏ခင်ပွန်းက
မိမိမှာပင်လိုက်နေသည်မို့ သူမသိပ်မလွမ်းလိုက်ရပါ။ ရံဖန်ရံခါဆို
သလို အန်တီဆီကို သူမရောက်သွားလေ့ရှိပါ၏။ ဤနေ့လည်း ဦး
မရှိတုန်း သူမ, အန်တီတို့ခြံဘက်ကိုကူးလာခဲ့လေသည်။

“အန်တီရေ”

“ဟော... သမီးပုံပုံလား။ အိမ်ဘေးကပဲ ပတ်လာခဲ့လေ သမီး။ အန်တီမီးဖိုခန်းထဲမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမမီးဖိုခန်းကိုဝင်လိုက်တော့ အန်တီက စားပွဲပေါ်မှာ အသားတွေတုံး၍ အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

“အန်တီဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဝက်အူချောင်းလုပ်နေတာလေသမီးရဲ့”

“ဟင်... ဈေးထဲက လုပ်ပြီးသားမဝယ်ဘူးလား”

“ဈေးထဲကဝယ်ရင် အဆီတွေပဲများတယ်သမီးရဲ့။ ကိုယ့် ဟာကိုယ်လုပ်တော့ အသားပြည့်ပေါ့”

“ဘာတွေနဲ့လုပ်တာလဲအန်တီ”

“ဝက်အူနဲ့ပဲလုပ်ရင် မကောင်းဘူးသမီးရဲ့။ ဆိတ်အူထဲကို နယ်ပြီးသားအသားတွေသွတ်တာလေ။ သမီးသင်ချင်ရင်သင်လို့ရ ပြီ။ အောင်စာရင်းထွက်ပြီးရင်တော့ စာကျက်ရတော့မယ်။ အဲဒီ အခါ အချိန်ပိုင်းနဲ့ပဲ အန်တီ ချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေသင်ပေးမယ် လေ။ လာ... ထိုင်... အသားကိုလတ်လတ်ကောင်းကောင်းရွှေ့ ဝယ်ရတယ်။ ပထမဆုံး... ဆိတ်အူကိုသန့်စင်ပြီးရင် လေ့နဲ့မှုတ်ပြီး

အခြောက်လှမ်း။ ဝက်သားတစ်ပိဿာကို နှပ်နှပ်စင်း၊ ဆားနည်း နည်း၊ သကြားက ခုနစ်ကျပ်သားလောက်၊ ယမ်းစိမ်းက သုံးမူးသား၊ အရက်က ကြွေငွန်းငါးငွန်း၊ ပဲငံပြာရည်က နှစ်ငွန်းရောထည့်။ ခပ် အနာနယ်။ ပြီးမှ ဆိတ်အူကို ကတော့မှာစွပ်၊ ဝက်သားစင်းကော နယ်ထားတာကို ကတော့ကနေ နည်းနည်းချင်းသွတ်။ အချောင်း အလားလို့ရှိရင် လိုသလောက်ဆစ်ပိုင်းပြီး ကြီးနဲ့ချည်ရတယ်။ နေ ဝူပူမှာ သုံးရက်လောက်လှမ်းပြီးရင် ကြော်စားလို့ရပြီ”

“နေလှန်းရင် ဗန်းနဲ့မလှန်းဘူးလားအန်တီ”

“ဆီလည်းထွက်တယ်၊ ကပ်ကုန်မှာစိုးလို့ တုတ်နဲ့ချိတ်တန်း ပြီးလှန်းတာ အကောင်းဆုံးပဲသမီးရဲ့”

“ပုံပုံကို မုန့်လုပ်နည်းတွေ သင်ပေးဦးနော်အန်တီ”

“သင်ပေးမှာပေါ့... သမီးသင်ချင်ရင် အန်တီအချိန်ရ သလောက်ကို ဖြစ်အောင်သင်ပေးမယ်”

သင်းသင်းကြိုင် လုပ်လက်စအလုပ်ပြီးသွားတော့ လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့်ဆေးရင်း ပုံပုံကို အကခတ်လိုက်၏။ ကလေးမလေး မျက်နှာမကောင်းတာကို သတိထားမိသွားပါသည်။

“သမီးပုံပုံ”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လဲသမီး... မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား”

“ပုံပုံကို ဦးက စာမပြပေးတော့ဘူးတဲ့အန်တီရဲ့”

“သမီးက အတန်းကြီးလာပြီလေ။ ခက်တဲ့ဘာသာရပ်တွေကို အများကြီးသင်ရတော့မှာ။ ဒီတော့ သမီးရဲ့ဦးက အကုန်အစင် ပြနိုင်တော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့်... အိမ်မှာ ဆရာမခေါ်သင်ပေးမနေ ပြောတာပေါ့”

“ပြီးတော့ စာလည်းမစစ်ပေးတော့ဘူး။ Guide ခေါ်မယ်လို့ပြောတယ်”

“သမီးနဲ့စာဝိုင်းကျွတ်ဖို့ပဲလေပုံပုံရယ်”

“ပုံပုံက ဦးဆီမှာပဲ စာဆိုချင်တာ”

သင်းသင်းကြိုင် တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် သူမကိုကြည့်ရင် ငါ့။ သူမအကြည့်တို့က စားပွဲထက်မှာငေးကြည့်နေရင်းဖြင့် ဝီ...
ဝေ...
ဝေ...

“နေမကောင်းဘူးလားသမီး။ တစ်ခါမှ သမီးမျက်နှာလောက်ထိမနွမ်းဖူးပါဘူး”

“ပုံပုံစိတ်ညစ်နေတာအန်တီရဲ့”

“ဟော... တယ်ထူးဆန်းပါလား။ ပြောပြပါဦး သရယ်”

“အန်တီ... ဦးရဲ့အန်တီဟန်နီက သဘောကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ဗုဒ္ဓေါ... သမီးဘယ်လိုသိလို့လဲ”

“သူ... ဒီ July မှာပြန်လာမှာတဲ့”

“ဟင်း... ဟုတ်တာပေါ့။ ဟန်နီပြန်လာရင် သမီးနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက အလိုက်သင့်လေးနေရမှာပေါ့လေ”

“အန်တီဟန်နီက ချောလားဟင်”

“ချောတယ်... အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ... သူက အနောက်တိုင်းဆန်သလို ဗိုလ်ဆန်ဆန်ချောတာပေါ့။ အမှန်တော့ နေဇင့်လိုခပ်အေးအေးလူမျိုးနဲ့ ဟန်နီနဲ့မလိုက်ဖက်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ။ သမီးလည်းကြားဖူးမှာပေါ့။ အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်တဲ့။ လက်ထပ်ပြီးမှ သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်တာတွေရှိလာရင် အကျယ်အကျယ်ဖြစ်လာမှာ။ သူတို့နှစ်ယောက် အတော်ဆွေးနွေးနိုင်မှတန်ရုံရှိမှာပဲ”

“အန်တီဟန်နီက တော်တော်ခေတ်ဆန်လို့လားဟင်”

“အင်း... ငယ်ငယ်ကတည်းက ဟိုနဲ့ဒီကို အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လိုသွားနေကော့လည်း ပြောရခက်ပြီပေါ့။ ပါတီပွဲတို့၊ club

တက်တာတို့ကို သိပ်ခုံမင်တာ။ ဒီလိုမိန်းကလေးက နေရင့်အခန်းကိုလက်ခံတာ သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ။ သူတို့ဒုတိယနှစ်ကတည်းက ကြိုက်သွားကြတာသမီးရဲ့...။ ဟန်နီက ခေတ်သာဆန်တာ မျက်နှာတော့မများဘူး။ နေရင့်တစ်ယောက်ကိုပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ချစ်ရှာတာ”

“အင်းလေ... ဦးကိုကြင်ကြင်နာနာလေးချစ်ရင်ပြီးတာပါပဲ။ ပုံပုံအလိုက်သင့်လေးနေပါမယ်။ အန်တီဟန်နီ၊ ပုံပုံကိုချစ်ပုံစေလို့ပဲ ပုံပုံဆုတောင်းရမှာပေါ့”

ညနေစောင်းမှ သူမ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့၏။ ကြီးကြီးလုံးနှင့် မီးဖိုခန်းမှာဝိုင်းကူလုပ်ပေးပြီး ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလူး၊ အဝတ်အစားလဲ၍ အိမ်ဝမှာ ဦးပြန်အလာကိုမျှော်နေမိလေသည်။

မျှော်နေသည့်ကားက ရောက်မလာသေးဘဲ ခြံထဲသို့ဝင်လာသည်က နောက်ဆုံးပေါ်ကားမျိုးဖြစ်နေ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်က ဟိုတစ်ခါလာလည်ဖူးသည့်ဦးကျော်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့... တစ်ယောက်တည်းလားပုံပုံ၊ ညည်းဦးရော”

“ဦးပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဟာ... ဒီကော့င်ပြောတော့ ညနေခြောက်နာရီလောက် ပြန်ရောက်မယ်ဆိုပြီး ဘယ်လျှောက်ဝင်နေလဲမသိ”

ဦးကျော်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသဖြင့် သူမကြီးကြီးလုံးနို့ရာဆီဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ကြီးကြီး... ဦးသူငယ်ချင်းရောက်လာပြီ။ ဘာကျေးရလဲဟင်”

“အအေးပဲတိုက်လိုက်လေသမီး၊ အစ်ကိုလေးတို့ ဒီညဝိုင်းခွဲကြမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဘာဝိုင်းလဲဟင်”

“သမီးနားမလည်ပါဘူး။ ကဲ... ရော့... သမီးပဲဧည့်ခံဘားနှင့်နော်၊ ကြီးကြီး ဒီမှာဟင်းအိုးတန်းလန်းနဲ့မို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးလုံးဖျော်ပေးလိုက်သည့်စတော်ဘယ်ရီခွက်ကို ပန်းကန်ပြားလေးခံ၍ လင်ဗန်းသေးသေးလေးဖြင့်တင်ကာ ဧည့်ခန်းတိုယူခဲ့ပါ၏။ ဦးကျော်က သူမ ဆုတက်ယူထားသည့်ဓာတ်ပုံကို ရုပ်ကြည့်နေလေသည်။

“ဦးကျော်... အအေးသုံးဆောင်ပါဦး”

“ဟာ... နေပါစေသမီးရယ်၊ ဦးကျော်က နေရင့်ကိုလာစောင့်တာပါ”

“ဦးကျော်တို့ဘယ်သွားကြမှာလဲဟင်”

“အင်း... Restaurant တစ်ခုခုပေါ့”

ဦးကျော်က ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်၍ အအေးခွက်ကိုနှစ်ငုံ့မှု မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ယခုတိုင် ထိုင်ခုံနောက်မှီနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့်သူမကို အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သမီးက အတော်ထွားလာတာပဲ။ ထိုင်ဦးလေ သမီးရဲ့။ နေရင့်ကိုစောင့်နေရမှာပျင်းလို့ စကားလေးဘာလေးပြောပါဦး။ ဦးကျော်လည်း သမီးသတင်းတွေကြားပါတယ်။ နေရင့်က သမီးအကြောင်းကို မကြာခဏရင်ဖွင့်တတ်တာကိုး။ ဒီလိုပဲသမီးရဲ့၊ ပန်းကလေးတွေလှလာရင် ပျားပိတုန်းလေးတွေဝဲတတ်တာ သဘာဝပဲ”

“ပုံပုံ အဲဒါတွေစိတ်မဝင်စားပါဘူးဦးကျော်ရဲ့”

“အေးလေ... ဒါကိုဦးကျော်တို့နားလည်ပါတယ်။ နင့်ဦးက အစိုးရိမ်ကိုပိုလွန်းတာပါ။ သမီးချောလေး မွေးစားမိတော့လည်း သူ့ခမာ ပူပန်ရရှာတာပေါ့။ သမီးက လိမ္မာပါတယ်”

“ပုံပုံစိုးရိမ်တာ တစ်ခုပါပဲ။ အန်တီဟန်နီပြန်ရောက်လာရင် ပုံပုံကိုကြည့်မရမှာကိုပဲစိုးရိမ်နေတာ”

“ဟန်နီက ချက်ချင်းကြီးဒီမှာလာနေမှာမှမဟုတ်ဘဲသမီးရဲ့။ ဒီနှစ်စေ့စပ်ပြီး နောက်နှစ်မှ လက်ထပ်ဖြစ်ကြမှာ။ ဒီလောက်ထိ

ပူမနေနဲ့။ သမီးရဲ့ဦးက သမီးအပေါ်အတော်ချစ်ရှာပါတယ်”

“ပုံပုံသိပါတယ်။ ပုံပုံလည်း ဦးကိုချစ်တာပါပဲ။ ပုံပုံမှာမိဘတွေမှမရှိတော့တာ။ ဦးကိုအားကိုးရိသေသမှုနဲ့ ချစ်တာပါဦးကျော်ရဲ့”

“အံ့မာ... သူ့ဦးပဲ သူ့ချစ်နေ။ ဦးကျော်တို့ကိုရော”

“ဟင်းဟင်း... ဦးလောက်မဟုတ်ပေမယ့် ပုံပုံဦးကျော်တို့ကိုလည်းချစ်ပါတယ်”

“ညာစားပြီဟေ့”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း သူမထံမှ ‘ချစ်ပါတယ်’ဟူသည့် တီးတိုးစကားသံနှင့်အတူ မိုးကျော်က သူမခေါင်းလေးကိုလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ချစ်စနိုးထုလိုက်သည့်မြင်ကွင်းနှင့် တန်းတိုးလေ၏။

ကြည့်စမ်း! ဒီကလေးမ... မိုးကျော်နှင့်ဘာစကားတွေများ ပြောနေတာပါလိမ့်။ နှစ်ဦးသားကြည်ကြည်နူးနူးရယ်နေလိုက်တာများ သူဝင်လာတာကိုတောင်မမြင်ကြပါလား။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့။ မိုးကျော်ရောက်နေတာနဲ့”

“ဟော... ပြန်လာပြီလားနေရင်။ ဟိုကောင်တွေ ကြိုရောက်နေပြီ။ ငါ မင်းကိုလာခေါ်တာကွ”

၁၄၈ * * * ပထမအိမ်ကောင်

“ဟာကွာ... ပိတ်ရက်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မနက်ဖြန် Sunday လေကွာ၊ မင်းတလည်း ဂါမှ မင်း မှောက်လို့ရမှာပေါ့။ အခုဝိုင်းက ငါရှင်းမှာ၊ ဟန်နီပြန်လာရင် မင်း အလှည့်ပေါ့”

“ကျွတ်... ငါ”

“လျှာရှည်တယ်ကွာ... သွားသွား... ရေမြန်မြန်ချိုး။ ငါ ကားနဲ့ပဲ မင်းလိုက်ခဲ့။ အပြန် ငါတို့ဝင်ပို့ပေးမယ်... လုပ်”

သူ လှေကားမှတက်လာရင်း သူမကိုစိတ်မချသလို လှမ်း ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမက ဆက်တီမှာထိုင်နေရာမှထပြီး သူ့နောက် မှလိုက်တက်လာလေသည်။

ဘုရားခန်းထဲဝင်ရန် ခြေဦးလှည့်စဉ် သူက အခန်းဝမှာ စောင့်နေလိုက်ပါ၏။

“ပုံပုံ”

“ရှင်... ဦး”

“မိုးကျော်နဲ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟင်... ဘာမှမပြောပါဘူးဦးရဲ့။ ဒီလိုပဲ ဦးကျော်က တစ်ယောက်တည်းထိုင်စောင့်နေရတာပျင်းတယ်ဆိုလို့ ဧည့်ခံပေး နေတာပါ”

“ငါတစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်တာ... သာမန်စကားမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်ပုံပုံ”

သူမမျက်လုံးဝိုင်းလေးများဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်လေ ၏။ သူ့သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ မိုးကျော်ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ခဲ့ တော့၏။

မိုးကျော်မျက်နှာကတော့ သာမန်အတိုင်းပင်ဖြစ်နေ၍ သူ့အကဲခတ်မရပေ။

“ဟန်နီပြန်ရောက်ရင်တော့ မင်းကြည့်ထိန်းနော်နေရင်။ မင်းသမီးက အဲဒါကိုတော်တော်စိုးရိမ်နေရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... သူက မင်းအရိပ်မှာ ခိုနေရတာလေ။ တော် ကြာ ဟန်နီမကြည်ဖြူရင် ခမာ ပြေးစရာမြေမရှိဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ငါဒီလောက်တော့သိပါတယ်ကွာ”

“အေး... ပြီးတာပဲ”

သူမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြင်ပကိုငေးမောရင်း လိုက်ပါလာ ခဲ့ရ၏။ ဒီကောင်၊ ပုံပုံအပေါ်မှာ ရိုးသားရဲ့လား။ အတွေးတွေက ရင်ကိုအပူအဖြစ်ဟပ်လာလေတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာ Whisky ပုလင်းထောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ်သောက်နေမိတာတောင်မှ စိတ်တို့က မရွှင်ပြန်၊
အိမ်ကိုပြန်လိုက်ပို့ကြတော့ ညဆယ်နာရီကျော်နေလေပြီ။

အခန်း (၁၂)

အောင်စာရင်းထွက်ပြီးသည်နှင့် သူမကျူရှင်စသင်ရတော့
သည်။ မနက်ပိုင်းမှာ ဆရာမနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီလာသင်ပေး
၏။ ညနေပိုင်းမှာ Guide မမတစ်ယောက် နေ့စဉ်လာလေသည်။
Sunday တစ်ရက်သာ စာသင်ရက်နားရက်ရလေ၏။

Guide လာလုပ်ပေးသည့်မမက သူမထက် သုံးနှစ်သာ
ကြီးသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမို့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လေးနှင့် ချော
နေသဖြင့် ပထမတော့ သူမအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်
မိပါချေ။

“ကြီးစားနော် သက်လုံးပဲ။ ဒါမှတက္ကသိုလ်မြန်မြန်ရောက်

မှာ။ ဆယ်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့အောင်မြင်ဖို့ အခုကိုးတန်းက တည်းက အခြေခံကောင်းရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

စာဝိုင်းကျက်ပေးတာ၊ နားမလည်တာ ပြန်ရှင်းပြတတ်တာ တွေကို သူမသဘောကျမိသည်။ ခက်တာက Guide မမချောကလျာ ဦးပြန်လာသည်အချိန်ကျော်မှ ပြန်လေ့ရှိခြင်းပင်။ ဦးနှင့်ဆုံ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်၊ သူမနှင့်ပတ်သက်သည့်ပညာရေးကို သုံးလေးခွန်း ပြော၊ နောက်မှအေးအေးဆေးဆေးပြန်သဖြင့် ကြာလာကော့ သူမ နည်းနည်းညစ်ချင်လာလေ၏။ ကြည့်စမ်း... ဒီမမ၊ ဦးအပေါ်မှာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

ကျောင်းတွေစဖွင့်တော့ သူမ A ခန်းမှာပင် စာသင်ရလေ ၏။ ရန်နောင်က နောက်ဝိုင်းမှာ သူမကိုအနှောင့်အယှက်မပေး တော့ပါချေ။ ဘာသာရပ်တွေများလာပြီဖြစ်၍ စာတွေပိမနေအောင် အတော့ကိုကြိုးစားနေရ၏။ ဦးနှင့်ထမင်းလက်ဆုံမစားဖြစ်တတ် လည်းကြာချေပြီ။ စာသင်ချိန်လေးတွေပြည့်နေသဖြင့် ထမင်းကို အချိန်လုစားနေရသည်မို့ ဦးနှင့်ရုံးသွားကျောင်းသွားချိန်သာ ပေး လေသည်။ ဦးကလည်း မုန့်ဖိုးပေးတတ်တာကလွဲ၍ သူမကို အ စကားမပြောတော့ချေ။

ကျောင်းဖွင့်တော့ စာသင်ချိန်တွေက ညနေပိုင်းဘက်မှာ အကုန်စုသွားပြီး Guide မမပြန်ချိန်က ည ရှစ်နာရီ၊ ဒီတော့ Guide မမကို ဦးဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုမြင့်ဖြစ်ဖြစ် အမြဲအိမ်ပြန်ပို့ရလေ တော့၏။ ကိုမြင့်ပို့ပေးတာကို သူမဘာမှမပြောလိုပါ။ ဦးနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာထိုင်လျက် စကားတွေကိုရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုရင်း သွက်သွားကြတိုင်း သူမရင်တွင်း၌ အမည်တပ်၍မရသည့်ခံစားမှု တစ်မျိုးကိုခံစားရမိလေသည်။ အဲဒါဘာဖြစ်တာလဲ။ သူမ ပြောမပြ ဘတ်ပါချေ။

“သမီးရေ”

“ရှင်... ကြီးကြီး”

“သမီးကို အန်တီက ဆေးခန်းခဏအဖော်လိုက်ပေးပါတဲ့။

ခြံငုံအမျိုးသားက ခရီးထွက်သွားလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးကြီး”

သူမ တစ်ဖက်ခြံသို့ ဘေးပေါက်မှကူးလာခဲ့၏။ အိမ်ဝမှာ ခိုင်လောင်းဝတ်စုံဖြင့် အန်တီကအသင့်စောင့်နေလေသည်။

“ဟော... ပုံပုံလာပြီ အဘင်ရေ၊ သွားစို့... ဆေးခန်း က လူနာအရမ်းများလို့ သမီးကိုအဖော်ခေါ်ရတာပါပုံပုံရယ်။ သမီး အကျက်ချိန်ကိုဖျက်သလိုဖြစ်တာမို့ အန်တီအားနာပါတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရယ်။ ပုံပုံမှာ ဒီအန်တီတစ်ယောက်
တည်းရှိတာကို”

ကားပေါ်ကိုတက်ရင်း သူမ အန်တီလက်မောင်းဖွေးရွှေ
လေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ဟဲ့... ခြော်... လန့်သွားတာပဲပုံပုံရယ်”

“အန်တီ ဝလာတယ်နော်”

“ပြည့်လာတယ်လို့ပြောရတယ်သမီးရဲ့။ သမီးက အရွယ်
ရောက်တော့... ကိုယ်ရည်စစ်ပြီး အရပ်ကြီးရှည်ထွက်လာတာကို
ဘယ်နှယ်လဲ။ စာသင်ရတာအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပြေပါတယ်အန်တီ”

“စာလိုက်နိုင်တယ်မဟုတ်လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးဖြေပုံကြီးကလည်းကွယ်၊ အားမရလိုက်တာ။ ဘာလို့
အပ်သလဲ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ အန်တီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြ
မှပေါ့”

သူမမျက်လွှာချ၍ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်သဖြင့်...
အန်တီက သူမလက်ဖျားလေးကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်လေသည်။

“ပုံပုံ... သမီးတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

မျက်ရည်တို့ဝေဝဲတက်လာသည်ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်
သိမ်းဆည်းလျက် သူမ ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကိုငေးမောနေ
ခဲ့သည်။

ပုံပုံမပြောချင်ပါဘူးအန်တီရယ်။ တော်ကြာ ပုံပုံစကားထဲ
မှာ အမှားတွေပါလာမှာကိုစိုးရိမ်လို့ပါ။ သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွလေးချ
လိုက်မိလေ၏။

“သမီးပုံပုံ... သမီးမှာရင်ဖွင့်စရာဆိုလို့ အန်တီပဲရှိတာ
မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မိန်းမသားချင်း။ နေဇင့်ကိုမပြောရတာရှိ
ရင် အန်တီကို သမီးပြောခဲ့တာပဲလေ။ ကဲ... အခုသမီးရင်ထဲမှာ
ဘာတွေဖြစ်နေလဲ... ရဲ့ရဲ့ပြော”

“ပုံပုံစာကျက်ရတာ နိုင်ပါတယ်အန်တီ... Guide မလို
ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... သမီးအတွက် လိုအပ်တယ်ယူ
ပြီး နေဇင်က စီစဉ်ပေးတာလေသမီးရယ်”

“ဆယ်တန်းလောက်မှ ပုံပုံခေါ်ချင်ပါတယ်အန်တီ။ ဒါပေ
မယသဒ္ဒါဟောင့်

သူမလက်ချောင်းလေးတွေကိုငုံကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွား
သည်ကို သင်းသင်းကြိုင် သေချာအကဲခတ်နေမိ၏။ ဤကလေးမ

ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲပုံပုံ”

“အခုဆို... ဦးက ပုံပုံကိုအရင်လိုမနွေးထွေးတော့ဘူး။ အရမ်းစိမ်းသက်နေပြီ။ မုန့်ဖိုးပေးတာလောက်၊ စာလိုက်နိုင်လား မေးရုံလောက်ပဲစကားပြောတော့တယ်”

“သမီးရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ သမီးကအရွယ်ရောက်နေပြီလေ။ ခုတော့ နေဇင်က ဆင်ခြင်လိုက်တာနေမှာပါ။ ဒီအရွယ်မှာ သမီးကိုခေါင်းလျှော်လို့သုတ်ပေးတာမျိုး သမီးလိုချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ သမီး၊ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ဆိုင်လို့လားအန်တီ... ပုံပုံကပုံပုံပါပဲ။ ဦးဆီက အဲဒါမျိုးတွေလိုချင်လို့ ပုံပုံပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဦးက ပုံပုံအပေါ်မှာ

တကယ်ကိုသူစိမ်းဆန်သွားတာပါ။ မမချောနဲ့ဆို ပြုံးလို့ရယ်လို့ ပုံပုံကိုကျ မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ပဲကြည့်တာအန်တီရဲ့... ပြီးတော့

ပြောလက်စ၊စကားကို တိခနဲရပ်လိုက်၏။ ပြောသင့်မပြောသင့် ဆင်ခြင်ချိန်နေရတာ ရင်မောလေစွ။ ဒါပေမဲ့အန်တီရယ်၊ ပုံပုံပြောတာပါရစေ။ ဒါမှ ပုံပုံရင်ထဲပေါ့ပါးသွားမလားလို့ပါ။

“ပြီးတော့ မမက ဦးနဲ့သိပ်ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။ ဥပမာ... စာသင်လို့ပြီးနေပါလျက် ချက်ချင်းမပြန်ဘဲထိုင်နေတတ်တာမျိုး

ဦးပြန်လာမှ ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်ပြန်တာမျိုး။ ဦးက ပြန်လိုက်ပို့တာမျိုးပေါ့”

“တိုက်ဆိုင်တာမျိုးပဲနေမှာပါ သမီးရယ်။ နေဇင်က သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံတာမျိုးဖြစ်မှာပါ”

“ဒါဖြင့်... ဦးမှာချစ်သူရှိလားတို့၊ ဦးဘာလုပ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကရော တိုက်ဆိုင်မှုလားအန်တီ”

“ဟင်! ”

“ပုံပုံမပြောချင်ပါဘူး။ ပြောခွင့်လည်းမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်တဲ့လဲဆိုတော့ ပုံပုံက ပုံပုံခွက်ထဲမှာ နေသားတကျရှိနေရတဲ့လှပ

သင်းသင်းကြိုင်၊ ပုံပုံမျက်နှာကို တမေ့တမောငေးကြည့်

မိမိ၏။ ဘုရားရေ... ဒီကလေးမတော့ နေဇင်အပေါ်မှာစိတ်

ကစားနေပြီလား။ သူမရည်းစားထား စိတ်လေသွားမှာကို စိုးရိမ်ကြီး တားဆီးတတ်တဲ့နေဇင်ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်နေပြီထင်

“သမီးပုံပုံ... ဒီစကားကို နေဇင်မသိပါစေနဲ့။ မကောင်းဘူးကွယ်။ ချောချောနဲ့ သမီးဦးကို ဒီလိုမြင်တာ အန်တီမကြိုက်ဘူးသမီး။ ချောချောက ကတ္တသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ

ချစ်သူတွေဘာတွေရှိနေနှင့်မှာပါကွယ်။ ပြီးတော့ နေ့စဉ်မှာလည်း ဟန်နီရှိပြီးသားပဲဟာ။ လူတစ်ဖက်သားကို အထင်နဲ့ရမ်းမပြောရဘူး။ ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေသမီး။ သမီးတာဝန်က စာကြိုးစားဖို့၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။ အဲဒါကလွဲပြီး... ကျန်တာတွေကို ခေါင်းထဲထည့်မထားနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးဟ၍ တအံ့တဩဖြင့် အန်တီကိုကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ... သူမအနီးမှာ အရင်းနှီးဆုံးဆိုလို့ ဘယ်သူမှရှိမနေတော့ပါလား။ သူမဘာပြောပြော သူမဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရပ်တည်တော့တာပါလားလေ။ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ငိုချင်လာသည့်စိတ်ကို မနည်းချေဖျက်လိုက်ရသည်။ သက်လုံးပုံရေ... အထီးကျန်ခြင်းဆိုတာကို နင်လက်တွေ့ကြုံနေရပြီမဟုတ်လား။

ဆေးခန်းမှပြန်ရောက်လာတော့ စာကြည့်စားပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် စာတစ်လုံးမှမကျက်မိ။ အန်တီမည်သို့ထင်မြင်ယူဆသွားပါသနည်း။ သူမထက် မမချော့ကိုပိုချစ်သွားလို့ မနာလိုဖြစ်လာခြင်းလေလား။ ဘာဆိုဘာမှမဝေခွဲတတ်ပြန်ခဲ့။

Hand Phone မြည်သံကြောင့် သူဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်၏။ နင်လက်စစာရင်း File ပေါ်မှာ ဘောပင်ကိုအသာတင်၍ ဖုန်းကို ငှားလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“နေဇင်... ငါပါ”

“မမကြိုငံလား... ပြောလေ”

“ငါ့သတိပေးချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာနေဇင်။ နင်သေချာနားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ဆို ပုံပုံရဲ့ Guide ကို နင်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်နဲ့တော့နေဇင်”

“ဗျာ! ”

“ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တရင်းတနှီးဆက်ဆံတာ မျိုးကိုရွှောင်ပါ”

“ကျွန်တော်က သူ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောတာမျိုးပဲရှိတာ ဒါမမကြိုငံ”

“ငါပြောမယ်နေဇင်။ ပုံပုံအရွယ်ရောက်လာလို့ နှင့်ဘက်ကဆင်ခြင်တာကို ငါနားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံပုံအပေါ်မှာ နင်

အရမ်းမစိမ်းပါနဲ့။ အခု သူ့ထက်ပိုပြီး နင်၊ချောချောကိုရင်းနှီးနေတာ သူ့စိတ်ထဲခုတ်စကားမျိုး ငါ့ကိုသူပြောတယ်နေဇင်”

“ဟာ... ဒါမနာလိုစရာကိစ္စမှမဟုတ်တာကို အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“အေး... နင့်ဘက်ကကြည့်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့ဘက် ကိုလည်းငဲ့ကြည့်ဦးနေဇင်။ ဒီအရွယ်က စိတ်ကစားတတ်တဲ့အရွယ် နော်။ သူ့ နင့်အပေါ်မှာ မနာလိုဖြစ်တာမျိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ငါ ဒီ လောက်ပဲပြောချင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြောလို့မကောင်းတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီကောင်မလေးကို ဖြုတ်လိုက်ရမှာလား။ ဒါ တော့မကောင်းဘူးထင်တယ်မမကြိုင်ရဲ့”

“မလိုပါဘူး။ နင့်ဘက်က ဆင်ခြင်လိုက်ရင် သူ့အလိုလိုရှင် သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပဲနော်နေဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူဖုန်းကိုပိတ်၍ စေ့ထားသည့်သူမတံခါးကို အသာတွန်း ကြည့်လိုက်တော့ စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်နေသည့်ကလေးမလေးတို့ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထောက်၍ စာငုံ့ကြည့်နေပုံက မလှပီ မယုက်။ စာကျက်နေပုံတော့မရပါဘူး။ ဘာတွေများ အတေးလွှဲ

နတာပါလိမ့်။

သူတံခါးကိုပြန်စေ့ပြီး အသာပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပုံပုံ... ဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးစိတ်ထားလေး ထာဝရဖြူ ခင်နေပါစေလားကလေးရယ်။

နှင်းရည်စိုလူး
ကံ့ကော်ပူးလည်း
တစ်ပူးတစ်ပွင့်
မွေးကြိုင်လေပြီ၊
မိုးရည်ဆွတ်ဗျန်း
ခံပယ်ပန်းလည်း
တစ်ခိုင်တစ်ပွင့်
သင်းပျံလေပြီ၊

နွေငွေရွက်ပွင့်
ပီတောက်ပွင့်လည်း
တစ်ပင်တစ်ခက်
ရနံ့ထင်ပြီ၊

ရင်တွင်းမှာဖြစ်
ချစ်ခြင်းသစ်ပင်
တွယ်နှောင်ခိုငြိမ့်
မယိုင်လဲဘဲ
ချစ်ပွင့်သက်ပန်
တည်ခဲ့လေပြီ၊

အခန်း (၁၃)

လက်ထဲလာထည့်ပေးသည့် Report Card ကိုဖွင့်
ကြည့် သူ့မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားရလေတော့သည်။ ကြည့်ပါ
... အဆင့်က (၁၀) တောင်ဖြစ်နေပါရောလား။

“မိပုံ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရှေ့မှာ လက်ကလေးပိုက်၍
ညှပ်မယှက်ရပ်နေလေသည်။ သူ့ ကတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး
ဆီတတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲသက်လုံးပုံ... ဘာသာစုံဆရာမတွေကို အိမ်
ခေါ်ပြီးသင်ပေးတယ်။ စာကျက်လို့မရဖြစ်မှာစိုးလို့ Guide ပါ

အဆင်သင့်ခေါ်ပေးထားတာ။ အခုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ပုံပုံ ဘာသာစုံအောင်ပါတယ်ဦး။”

“ဘာသာစုံအောင်ရုံနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှစ်တန်းအောင်တုန်းကတောင် All D ပါလာတာ။ အခုကြည့်စမ်း... အဆင့် (၁၀) တဲ့။ ကြားကြားဖူးပေါင်။ အဆင့် (၁) ဘယ်သူရလဲ”

“ရန်နောင်”

“တောက်... နင်နဲ့စာပြိုင်ဘတ်က (၁) နေရာရသွားတာ နင်မရှက်ဘူးလား မိပုံ။ ဦးလေးလုပ်တဲ့သူက ကိုယ့်သမီးလေးကို တော်စေချင်တတ်စေချင်လွန်းလို့ လိုလေသေးမရှိအောင်ထားပါလျက်နဲ့ နင်က စာကိုကြိုးစားချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဆရာမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ... နင့်အတွက် တစ်လတစ်လဘယ်လောက်ကုန်သလဲ နင်မသိဘူးလား။ ဟင်... သက်လုံးပုံ။ ဒီလိုကြိုးစားပုံနဲ့ နင် ဆယ်တန်းကိုပျော့ပျော့လေးအောင်မယ်ထင်နေလား။”

“ပုံပုံကို ကျူရှင်မထားပါနဲ့တော့ဦး။ ပုံပုံကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲစာကျက်ပါ့မယ်”

“သက်လုံးပုံ... နင်ငါ့ကိုအရွံ့မတိုက်နဲ့”

ဒေါသတကြီးပိတ်အော်လိုက်သံကြောင့် သူမကိုယ်လေး

နောက်သို့ယိုင်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေး... အဆင့် (၁၀) ရရုံနဲ့ ဦး ဒီလောက်ထိဒေါသတွေထွက်နေရင် စာမေးပွဲများကျလို့ကတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပါလား။

“ငါ့မှာအလုပ်တွေမအားလို့ နင့်အတွက်အချိန်မပေးနိုင်တာနဲ့ နင်က လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာပေါ့လေ သက်လုံးပုံ။ အလုပ်မှာစိတ်ညစ်ရတာတစ်မျိုး။ နင့်အတွက်နဲ့ ခေါင်းခဲမခံနိုင်လို့ အချိန်နဲ့ငွေကို ငါလဲပေးထားရတာ။ ဒါကို နင်နည်းနည်းမှနားမလည်ဘူးလားမိပုံရဲ့။”

“အစ်ကိုလေး... ပုံပုံကျူရှင်ဆရာမဖုန်းဆက်လို့”

“နင်ရပ်နေဦး... တွေ့မယ်။ ဒီညတစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးဘူး”

သူဧည့်ခန်းရှိဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှအသံပြောပြောဖြင့်ပြောနေသူက ပုံပုံ Physics ဆရာမဖြစ်နေလေသည်။

“ဟဲလို... ကိုနေဇင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမ”

“ကိုနေဇင်ရေ... ပုံပုံအဆင့် (၁၀) ရတဲ့ကိစ္စလေးပြောချင်လို့ပါ။ မနက်ဖြန် Sunday ဆိုတော့ မလာဖြစ်တော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဆရာမ။ ကျွန်တော် အခုပဲ သူ့ကိုဆု

နေတာ”

“သိပ်မဆူပါနဲ့ရှင်... ကလေးက စာကြိုးစားပါတယ်၊ အခုလက အဆင့် (၁) မှာ သုံးယောက်၊ (၂) မှာ သုံးယောက်၊ (၃) မှာ သုံးယောက်ဖြစ်ကုန်လို့ သူ... (၁၀) ပဲရသွားရတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် (၁) သုံးယောက်ထဲမှာ သူ ပါကိုပါရမှာ အသေအချာပဲလေဆရာမရယ်။ သူ မကြိုးစားလို့ ဒီလောက်အဆင့် ကျသွားရတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ ဒီထက်ပိုပြီး ဖိဖိစီးစီးလေးသင်ပေးပါမယ် ဟေ့ နေရင်။ ကလေးကိုသိပ်မဆူပါနဲ့ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထက် ကျွန်တော် Guide မလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ သူ Guide အစ်မ ပြန်ပြီး ဆိုတာနဲ့ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်နေလို့ ခုလိုတွေဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတူမချောချောကို ဖြုတ်ပေးရမလားကို နေရင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာမ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုနေရင် အကုန်အကျများနေမှာပဲလို့ လို့ပါ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်က (၈) နာရီကနေ (၁၁) နာရီ

ထိလုပ်ပေးမှာပါ။ သူ့ကိုဒီလိုလွတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူးဆရာမရေ။ ဒင်းက ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတတ်တာမျိုး”

သူမ၊ ဦးနောက်ကျောကိုငေးနေရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ဖြင့်ညစ်ကျယ် ကျယ်ပြူးလိုက်မိ၏။ နောက်တစ်လကျအောင်ဖြေလိုက်တာနှင့် ဒီ Guide မမအပြုတ်ပါပဲ။ ပုံပုံက ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကိုလုပ်ရမှကျေနပ်တာလေ။

သူဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး သူမရှေ့ပြန်ရောက်လာ၏။ Report Card ကိုပြန်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့သည့်လနှင့်ယှဉ်၍ အမှတ်တွေကို စစ်နေလေသည်။ ကြည့်ပါဦး... အမှတ်တွေက လေးငါးခြောက် မှတ်လျော့သွားတာနဲ့ အဆင့်က ဟိုးအောက်ကိုရောက်ပါရောလား။

“ညည်းကို ငါဘယ်လိုပုံစံထပ်သွင်းရမလဲသက်လုံးပဲ”

“ပုံပုံ နောက်လကစပြီး အဆင့် (၁) ပြန်ရစေရပါမယ်ဦး”

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့မိပုံ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ ချီရပ်တည်ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ သူများတကာတွေဈေးရောင်းပြီး အောင်းနေချိန်မှာ ညည်းက စားဖို့အဆင်သင့်၊ အိပ်ဖို့အရံသင့်၊ အသင်ပေးမယ့်သူက Ready။ ဝိုင်းကျက်ပေးမယ့်သူကလည်း အချိန်မှန်ရောက်လာပါလျက်နဲ့ ညည်းမှာ စာကြိုးစားချင်စိတ်မရှိ ဆို ခုလိုတွေဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ကတိကိုလွယ်လွယ်ပေးတတ်တဲ့သူ

ဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ဖျက်ဖို့ဝန်မလေးတတ်ဘူးဆိုတာကိုမြဲမြဲမှတ်ထား။ ညည်း... တောမှာပြန်နေချင်သလား”

“ဟင့်အင်း”

“ပညာမတတ်ချင်ဘူးလား”

“တတ်ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့စာမကြိုးစားတာလဲ။ ငါနှင့်ကိုဝရမစိုက် ဘဲပစ်ထားတယ်လို့များထင်နေလား။ စာကြည့်စားပွဲမှာတော့ထိုင် နေပါရဲ့။ စာထဲမှာစိတ်မထည့်ဘဲလွင့်ချင်ရာလွင့်နေလို့ ဒီလောက် ထိအဆင့်ကျလာရတာပေါ့”

သူမဖျက်လွှာချထားလျက်မှ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်ကြောင့် သူစူးခနဲပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“တောက်!”

မထီမဲ့မြင်နှင့်လျစ်လျူကန်ကန်ပုံစံကိုက နားပန်အုပ်ချင်စရာ၊ နေပါဦး... ဒီကလေးမမှာ ဒီလိုပုံစံစရိုက်မျိုး တစ်ခါမှရှိခဲ့ဖူးတာ မှမဟုတ်တာပဲ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“သွား... ရေချိုး... ပြီးရင်စာကျက်ရမယ်။ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကို လွယ်အိတ်ယူပြီးထွက်လာခဲ့။ ညတိုင်း... (၁) နာရီထိ ကျက်ရမယ်။ မနက် (၄) နာရီ ထကျက်ရမယ်။ ဒါမှအဆင့် (၁)

င်မရရင် ကျောင်းထွက်ဖို့သာပြင်တော့။ ငါကတော့... အပေါင်း အသင်းတွေမိတ်ဆွေတွေရွှေ့မှာ ငါ့သမီးကလေး အမြဲအဆင့် (၁) ရတယ်ဆိုပြီး ခေါင်းမော့၊ လက်မထောင်လိုက်ရတာ။ အခုဒီမျက်နှာ ဦးကို စားနဲ့လှီးလိုက်ဖို့ပဲကောင်းတော့တယ်။ သွားတော့လေ... ညံ့ပေပေနဲ့။ ငါလက်ပါမိတော့မယ်”

သူမအပေါ်ထပ်သို့အပြေးတက်လာပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ နစ်ယောက်တည်းကျိတ်ရယ်နေမိ၏။ ကဲ... အခု... ဦး၊ ပုံပုံကို ကားမပြောဘဲနေလို့ရသေးလား။ ညည်း၊ ညည်းနဲ့ မဆူဘဲနေနိုင် ညည်းလား။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေဖြစ်သေးလား။

ဦးရေ... ပုံပုံက ဦးခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ စိမ်းစိမ်းကားကား ဦးနေတာထက် အခုလို ပုံပုံကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာကို ပိုပြီး ဘောကျပါတယ်။ ညည်းတော့လားလို့များ တစ်ခါလောက် ဦး ချိန်းလိုက်တာနဲ့ ပုံပုံရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရတာအမှန်ပါ။

လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တွေကိုထုတ်၍ လှန်လှောကြည့် မိမိ၏။ အစီအရီရေးထားသည်လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက လှပ သာသပ်လွန်းပါသည်။ ဒါနဲ့များတောင်မှ အဆင့် (၁) က ပြုတ်ရ တဲ့လား။

“ကဲ... ပြောပါဦး။ အမှတ်တွေ ဘာကြောင့်နည်းသွားရ

သလဲဆိုတဲ့အကြောင်းအရင်း”

“မြန်မာစာက စာစီစာကုံးမပြီးလို့၊ ပြီးတော့ ခက်ဆစ်စေ
မှားဖြေတာလည်းပါတယ်”

“အင်္ဂလိပ်ကရော”

“Letter နဲ့ Essay မဖြေခဲ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မဖြေတာလဲ”

“ကျက်ထားတာနဲ့မတိုးလို့”

“ကျွတ်... Letter တွေ Essay တွေက ကျက်ဖြေရတာလုံးပုံ၊ ဆင်တစ်ကောင်လုံးမျိုထားသလားထင်ရတယ်။ ဆင်
မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရေးတတ်ရတယ်”

“ဆရာမတွေမှ မသင်ပေးတာ”

“ဟင်း... ထားတော့... သင်္ချာကရော”

“လျှမ်းလို့”

“ဘာ!”

“တစ်မှတ်တန်တွေ... တာလည်း မှားတယ်... ပြီးတော့
ပုစ္ဆာကြီးမှာ အဖြေကို အငယ်ဆုံးထိမကျင်းပေးလို့လျော့ကုန်တမ်းမစာပါလဲ”

“Chemistry ကရော”

“Equation မညီတတ်တာနဲ့ ပုံမှားဖြေတာနဲ့ဖြစ်လို့”

“ဒါဆို Physics ကရော”

“မေးခွန်းသိပ်နားမလည်လို့ အဖြေမှားဖြေမိတာ”

“Bio ကရော”

“တစ်မှတ်တန်တွေမှားပြီး ပုစ္ဆာကြီးဖြေတာ တစ်ဝက်ပဲဖြေ
လို့”

“ဘာကိစ္စ တစ်ဝက်ပဲဖြေလာခဲ့တာလဲ”

“နောက်ပိုင်းက မေ့သွားလို့ပါဦး”

“ဟွန်း... ပြောလိုက်တာ အကွက်ကိုစေ့လို့ပါလား ဒေါ်

ခြဆင်လက်ဆင်နားရွက် အကုန်အစုံပါပဲလား။ ဘယ်တုန်းက
တာလည်းက ပြောဖို့ကျင့်ထားမှန်းတောင်မှမသိရဘူး။ ကဲ... ဒီညက
ပြီး Letter တစ်ပုဒ်၊ Essay တစ်ပုဒ်၊ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်ရေးကျင့်
မယ်”

“ပုံပုံမရေးတတ်ဘူး”

“ငါသင်ပေးပြီး ရေးကျင့်ခိုင်းမှာပေါ့၊ မရှည်နဲ့၊ ဒီနေ့ဘာ

“သင်္ချာ”

“ဒါဆို အဲဒါအရင်တွက်။ နေဦး... ကျောင်းစာအုပ်ထဲ

မတွက်နဲ့ဦးလေ။ တခြားစာအုပ်မှာ အရင်တွက်။ ငါသင်ပေး

မယ့်စာအုပ်ကိုသီးသန့်ထား။ ဖယ်ထား... အဲဒီစာအုပ်ကို”

သူက သူမသင်္ချာစာအုပ်ကိုဆွဲယူလိုက်စဉ် ဂျာနယ်ဖုံးထားသည့်အဖုံးက လန်ထွက်သွားပြီး အဖုံးကြားထဲမှအပြာရောင်စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ဒေါက်ခနဲထွက်ကျလာလေ၏။

“ဟင်!”

သူမဖျက်လုံးအစုံဖြူးသွားရပြီး စာရွက်ခေါက်ကိုဖျက်ခနဲကောက်လိုက်စဉ် သူက သူမလက်ကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်လေ၏။

“မိပုံ”

“ဦး... အဲဒါ... ဟိုဥစွာ”

“ဘာဥစွာလဲ... ပေးစမ်း... ငါ့ကို”

“ဦး... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ဟိုဒင်း”

“မိပုံနော်... ငါရိုက်မိတော့မယ်။ ပေးဆို့ပေးမှပေါ့”

သူက သူမလက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားသည့်စာရွက်ခေါက်လေးကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်လုယူ၍ ဖြန့်ဖတ်လိုက်လေ၏။ ခေါင်းစဉ်မပါလက်မှတ်မပါဘဲ ရေးထားသည့်ကဗျာစာသားလေးတွေက ခပ်စောင်းစောင်းမို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏လက်ရေးဖြစ်မှန်း သူ့အတတ်သိလိုက်ပါသည်။

သူမကိုစူးခနဲကြည့်လိုက်တော့ သူမက မျက်လွှာအသာအ

၍ငြိမ်နေလေ၏။

“ဒါဘာလဲ သက်လုံးပုံ... ဘယ်သူပေးတာလဲ။ မေးနေတာဖြေလေ။ ညည်း အနေလား”

တုံ့ကိုဘာဝေထိုင်နေသည့် သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်တော့ သူမဖျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် င်းကျလာလေ၏။

“မိပုံ... ညည်း ဒါကြောင့်ခုလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ လူက ဘရွယ်ရောက်မယ်မှမရှိသေးဘူး။ ရည်းစားက ထားချင်နေပြီ။ ပြောမိမ်း... ညည်းရည်းစားဘယ်သူလဲ”

သူမခေါင်းခါပြုလိုက်သဖြင့် သူ့ဒေါသထွက်လာရင်း သူမအက်ပိုးကို ဖြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်မိတော့သည်။

“မိပုံ... ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“မပြောဘူးလား”

သူမခေါင်းထပ်ခါလိုက်တော့ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်တွေကို ခု ဝုန်းခနဲတွန်းချလိုက်လေ၏။ သူမ လန့်ဖျပ်ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

“ညည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းတက်စရာမလိုတော့

ဘူး။ ရွာပြန်ဖို့အထုပ်ပြင်တော့”

“ဦး... ”

“ငါ့ကိုဘာမှဆင်ခြေထပ်မပေးနဲ့ရွှေခဲမ။ ရွှေထဲပျော်ချင်တဲ့ သူ့ကို ရွှေထဲမှာပဲ ငါပေးလူးမယ်။ ငါ့မှာတော့ နင့်ဘဝလေးကိုမြင် မားပါစေဆိုပြီး ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးမားမားတွေထားလို့။ ငါရင် နာတယ် သက်လုံးပုံ။ ငါမျှော်မှန်းထားသမျှအားလုံး သဲထဲရေသွန် ချသလို အရာမထင်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒီလောက်ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်စောင့် ထိန်းပေးနေလျက်က နင်မို့ ယောက်မမြင်းစီးထွက်ရက်ရတယ်လို့ တော်ပြီ... နင့်ကိုငါဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ငါ့စေတနာမေတ္တာ တွေနဲ့မှမတန်တာ။ နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကဲပဲ”

❀ “ဦး... မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံပုံရှင်းပြပါရစေ”

“တော်ပြီ... ငါဘာမှမကြားချင်ဘူး။ ဖယ်ပေး... ငါ ရွှေမှာလာပိတ်မရပ်နဲ့။ အလကားတောသူအရိုင်းအစိုင်းမ။ ခေါင်း ထဲမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူး။ ရွှေပဲရှိတဲ့ဟာမ”

သူ့ သူ့မကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းပစ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်လာ ခဲ့လေသည်။ နှမြောတသဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ကရုဏာဒေါသတွေဖြင့် လူက ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေလေ၏။ လုပ်ရက်လိုက်တာ။ လုပ်ပုံလိုက် တာမိပုံရယ်။

ငါ့မှာတော့ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အလိမ္မာလေးဆိုပြီး ကံယူဝင့်ကြွားလိုက်ရတာ။ ခုတော့... ခုကော့... လူပုံအလယ် ဘဲ ငါအရှက်ကောင်းကောင်းကြီးကွဲရတော့မှာပါလား။

ကျောင်းဘာလို့ထုတ်ရသလဲလို့မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ဘယ် ခိုအဖြေမျိုး၊ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ငါဖြေရမှာလဲ။ ရှက်ဖို့ကောင်း လိုက်တာ။

အသက်ကလေးက အခုမှ ၁၄ နှစ်ကျော်ရုံလေးရှိသေး တာ။ နန့်နန့်ထနေတာပဲလို့အပြောခံရမယ့်အစား တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ ခပ်ဆောင့်ပြီးသာ သတ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

“ဒေါက်! . . ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်လုံးပါ အစ်ကိုလေး။ အောက်မှာ မမကြိုင်တို့လင်
သားက အစ်ကိုလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့စောင့်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်ပါ။ ဧည့်သည်တွေဖို့
ဆက်ဖိလေးမုန့်လေးလုပ်ပေးနှင့်ပါဒေါ်လုံး”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုလေး”

သူ့အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာတော့ မမကြိုင်နှင့်ကိုဇော်ဝင်း
ဆက်တီမှာထိုင်လျက်စောင့်နေလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမမကြိုင်”

“နင့်သမီးကိစ္စ”

“သူ့ကိစ္စဆိုရင်တော့ ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ မမကြိုင်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကျောင်းထုတ်ပြီး ရွာပြန်ပို့လိုက်တော့မှာ”

“ဟင်း... ခက်လိုက်တာနေဇင်ရယ်။ အခု နင့်သမီးဘယ်မှာလဲ”

သူတစ်စုံတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် မမကြိုင်တို့ကိုကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“ညတုန်းက လေကြီးမိုးကြီးကျတယ် နေဇင်။ နင် ပုံပုံကိုဆွဲထားမှန်း ငါတို့ဘယ်သိမှာလဲ။ ညဘက်တစ်နာရီလောက် ကိုဇော်တစ်ရေးနိုးထတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ဖွင့်ကြည့်မိမှ ပုံပုံကို မိုးရေတွေရွဲလျက်တွေ့ရတာပဲ”

“ကျွတ်... အိမ်ထဲမှာမနေဘဲ”

“သူ့ ဘယ်နေရဲတော့မှာလဲ။ ကိုဇော်ကနေတစ်ဆင့် ငါ့နို့ခိုင်းပြီး နင်သိချင်တာတွေပြောချင်လို့ပါတဲ့။ ပြီးရင် သူ့ဟာသူ ရွာပြန်မယ်ဆိုလို့ ငါတို့လင်မယားမနည်းတားခဲ့ရတာ”

“ကိုယ့်ဒုက္ခကို သူများသွားပေးတဲ့ကလေးမပဲ”

“နေဇင်ရယ်... ဒီအရွယ်ဟာ စိတ်ယိမ်းလို့အကောင်း

အရွယ်လေးပါ။ သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ်ရည်းစားစားပေးတာ စကားလိုက်ပြောတာမျိုးရှိကြမှာပဲ”

“မမတူမက ရည်းစားကိုထားနေပြီ။ အဲဒီအဆင့်ရောက်နေလို့ ဒီပြဿနာတွေဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျ”

“ခက်လိုက်တာနော်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်တွေ့ရုံနဲ့ သူ့ရည်းစားနဲ့နေပြီလို့ နင်တပ်အပ်စွပ်စွဲတော့တာပဲလား။ နည်းနည်းပါးပါးပေးစမ်းကြည့်ဦးမှပေါ့။ သူ့က အဲဒီကဗျာလေးကိုကြိုက်လို့သိမ်းထားတာပါလို့ ငါတို့ကိုဝန်ခံပါတယ်”

“ဘယ်သူပေးထားတာလဲ”

“ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ သိဟကိုပေးထားတာ”

“ဟင်!”

“အေး... သိဟကိုကလည်း သူ့ကိုဘာမှဖွင့်ပြောသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါလေးပဲပေးသေးတာ။ ဒီကောင်လေးက ပုံပုံကိုအပျော်ကြည်မယ့်ဟာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ အချိန်တန်ရင် နင့်ဆီမှာ မိသားဖသားသမီးလာတောင်းကြမှာအမှန်ပဲ”

“ဟာဗျာ”

“ကလေးနဲ့ပြိုင်ပြီးစိတ်ကောက်မနေနဲ့။ ကိုယ်ကလူကြီးပဲ။ အဘိုးတိတ်တိတ်ဆုံးမစရာရှိရင် ငါ့ကိုပြောခိုင်းလည်းဖြစ်တဲ့ဟာ

ပဲ။ ခုတော့ကလေးက နင့်ကိုကြောက်ပြီး အိမ်ကပြေးဖို့ကြံစည်တောတာ”

“ကျွန်တော်လည်း တော်တော်ဒေါသထွက်သွားမိရင်းဖြေလိုက်မိတာပါ မမကြိုင်ရာ။ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့အဖြစ်ခံမလား”

“ဒါက နင့်စိတ်ကိုနင်ပဲပိုင်တာလေ။ နင့်မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲတော့ဘူးဆိုပြီး ညကတည်းက သူ့ ငါတို့အိမ်မှာရောက်နေတာတစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ဘဲဒီလိုချည်းနေတာပဲ”

“ပြန်လွတ်လိုက်ပါ မမကြိုင်”

“လွတ်လို့မရလို့ လာပြောနေရတာပေါ့တဲ့။ နင်သမီး ဖာနေပြီ။ အဲဒါလိုက်ခေါ်ချည်”

“ဟောဗျာ”

ကိုဇော်ဝင်းက သဘောတကျပြုံးလိုက်ပြီးမှ ထရပ်လိုက်သဖြင့် သူပါရပ်လိုက်ရ၏။ မမကြိုင်လက်မောင်းကိုတွဲထူရင်း ဇော်ဝင်းက တိုးတိုးသာသာပြောလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုလည်း ဆုတောင်းနေပါတယ် ညီလေးနေလေကြိုင်မွေးလာရင် ပုံပုံလိုသမီးချောချောလှလှလေးမျိုးဖြစ်နေပါလို့ပေါ့”

သုံးယောက်သားပြိုင်တူပြုံးလိုက်မိပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ကူးလာခဲ့၏။ အောက်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်မောကျနေသည့်သူမနဖူးလေးကို လက်ဖြင့်အသာဖွဖွစမ်းမိတော့ အပူရှိန်ကခပ်နွေးနွေး။

“ညကအဝတ်အစားလဲခိုင်းပြီး ဆေးသောက်ပြီးမှအိပ်ခိုင်းတာပဲ။ သူ့ဆံပင်တွေက အံ့ထူးပြီး အမြန်မခြောက်တာရော၊ မိုးရေဆဲအကြာကြီးနေခဲ့တာတွေကြောင့် အအေးမိပြီးဖျားတာ”

“ကျွန်တော်အိမ်သွားတော့မယ်မမကြိုင်။ တော်ပါသေးရဲ့။ နေ့ကျောင်းပိတ်လို့။ မမကြိုင်တို့ကို ကျွန်တော်တကယ်ပဲကျေးဇူးဆင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးနေဇင်ရယ်... ရပ်ဆွေရပ်မျိုးမောင်နှမတွေအတွက်”

“ကျွန်တော်ခေါ်သွားတော့မယ်နော်”

“အေး... အေး”

“နိုင်ရဲ့လားညီ”

“ဟုတ်ကဲ့... သူ့ကိုယ်လေးက ပေါ့ပေါ့လေးပါအစ်ကိုရဲ့။ သူ့မကိုယ်လုံးလေးကိုစွေခနဲပွေ့ချီလျက် အိမ်သို့သယ်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရှိခုံတင်ပေါ်မှာ အသာချလိုက်ပြီး စိတ်ထဲကောင်းဖြစ်ကာ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့်မျက်နှာလေးကို တစ်မိမ့်

စိမ့်ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဦးကိုအတော်ကြောက်သွားတာတဲ့လားပုံပုံရယ်။

“အစ်ကိုလေး. . . ဖုန်း”

“ပေးဒေါ်လုံး. . . ပုံပုံအတွက် ကြာဆံလေးပြုတ်ပေးပါ။ အဖျားရှိတော့ ထမင်းစားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လုံးထွက်သွားတော့ သူ ဒေါက်တာနှင်းနှင်းဝေကိုဖုန်းဆက်၍ဒေါ်လုံးလိုက်ပါသည်။ ဆရာဝန်က ဆေးထိုး၍သောက်ဆေးပေးပြီးပြန်သွားမှ သူမအိပ်ပျော်နေရာမှနိုးလာလေ၏။

“ပုံပုံ. . . ကြာဆံပြုတ်သောက်။ ပြီးရင်ဆေးသောက်ရမယ်”

သူမဘာမှမပြောဘဲ မျက်ရည်တို့ဝဲလျက် သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဒေါ်လုံးက ကြာဆံခွက်နှင့် ကြက်ဥ Hlaf Fried ပန်းကန်ထည့်ထားသည့်လင်ပန်းကိုတင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ. . . ထ”

“ဦး. . . ပုံပုံ. . . ပုံပုံ. . . ရွာမပြန်ပါရစေနဲ့”

“မပြန်ရပါဘူး။ ပုံပုံ ဆယ်တန်းအောင်၊ တက္ကသိုလ်မှာဘွဲ့”

ရပြီးမှ ရွာမှာဆရာမလုပ်ဖို့ပြန်ရမှာ။ စိတ်ချ. . . ”

“ပုံပုံရည်းစားမထားပါဘူးဦးရဲ့”

“ဦးသိပါတယ်. . . ကဲပါ. . . ထ”

သူ့သူမကိုပွေ့ထူ၍ ကျောဘက်မှာ ခေါင်းအုံးတွေခုပေးလိုက်ကာ ကြာဆံပြုတ်ပူပူကို အေးအောင်မှုတ်၍ခွံ့လိုက်ပါ၏။

ကြက်ဥကြော်တစ်လှည့်၊ ကြာဆံပြုတ်တစ်လှည့်ကျွေး၍ ကုန်သလောက်ဖြစ်မှ ဆေးတိုက်ရလေသည်။

ရေဖန်ခွက်ကိုကိုင်၍ ဆေးတိုက်နေစဉ် အခန်းထဲသို့ ရေမွှေးနံ့တွေ လှိုင်ခနဲသင်းဖျံ့လာလေသည်။

“မောင်”

“ဟင်! ”

သူ့အခန်းဝသို့လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် Style ဘောင်းဘီရှည် အနက်ပေါ်မှာ blouse အဖြူလေးဝတ်ထားသည့် ဟန်နီရီကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟာ. . . ဟန်နီ. . . ဟန်နီပြန်လာပြီ. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဖန်ခွက်ကိုစားပွဲပေါ်ဖျတ်ခနဲချလိုက်ပြီး ဟန်နီရီရာဆီပြေး၍ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ ဟန်နီက သူ့လက်တွေကို မသိမသာလေးရုန်း

ဖယ်လိုက်လေသည်။

“ဟန်နီ”

“မောင်... ဟိုချာတိတ်မလေးရှေ့မှာနော်”

“အား... Sorry ဟန်နီ။ ကိုယ့်ဆီကို ဘာလို့ဖုန်းမဆက်
တာလဲ။ ကိုယ်လာကြိုမှာပေါ့”

“I က မောင်ရုတ်တရက်ဝမ်းသာသွားရအောင်လို့ပါ”

“လာလေဟန်နီ... ဒါပြောဖူးတဲ့ကိုယ့်သမီးပေါ့။ နာမည်
က သက်လုံးပုံတဲ့။ ပုံပုံ... ဒါသမီးရဲ့အန်တီဟန်နီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

“I က ယူ adopted daughter ကို ၆ နှစ် ၇ နှစ်ကလေး
လို့ထင်နေတာ”

“ကိုယ်မွေးစားကတည်းက ပုံပုံက ၁၂ နှစ်ရှိနေပြီ ဟန်နီ
ရဲ့။ အခုဆို ၁၄ နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ မိုးမိပြီးဖျားလို့ဆေးတိုက်နေရ
တာလေ”

“I လည်း ပထမကလေးဖို့အဝတ်အစားဝယ်လာမလို့ပဲ။
နောက်တော့ ဘယ်အရွယ်မှန်းမသိတာနဲ့ အရုပ်ပဲဝယ်ခဲ့တယ်။ ပုံပုံ
အရုပ်ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“ဒါဆို ဒေါ်လုံးနဲ့အန်တီပေးလိုက်မယ်နော်။ ဆေးသောက်
ပြီးရင် ခဏမှိန်းရတယ်ပုံပုံရဲ့”

“နားလိုက်သမီး... မနက်ဖြန်တစ်ရက် ဦး၊ ကျောင်းကို
ခွင့်တိုင်ပေးမယ်သိလား”

“ပုံပုံစာတွေနောက်ကျမှာပေါ့ဦးရဲ့”

“မကျပါဘူး... ဆရာမတွေပြန်သင်ပေးမှာပေါ့။ လာ
လေဟန်နီ... မိုးကျော်တို့တောင်ပြောနေတာ၊ ဟန်နီပြန်လာရင်
One Tableပဲတဲ့”

“အိမ်မှာပါတီပေးရင်ပြီးရောပေါ့မောင်ရယ်။ တကတည်း
တကူးတကလိုက်ကျွေးဖို့မလိုပါဘူး။ Special Buffet ကျွေးမှာပါ”

စကားတပြောပြောနှင့် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည့် ဦးနှင့်
အန်တီကိုငေးရင်း သူမတစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ခဏ
အကြာမှာ ကြီးကြီးလုံးက ဝိုင်းမရုပ်ကြီးကို သူမထံယူလာပေးလေ
သည်။ ကလေးတစ်ရပ်စာအရုပ်ကြီးကိုပွေ့ပိုက်ထားရင်း အဖော်
မဲ့စွာဖြင့် သူမ အိပ်ရာထက်မှာ လှဲလျောင်းနေမိ၏။ ဦးကိုယ်စား
ရောက်လာတာလား၊ ဝိုင်းမရုပ်လေးရယ်။ မင်းရောက်လာတာနဲ့ ပုံပုံ
ဦးက ပုံပုံနားမှာမရှိတော့ပါလား။

“ဟန်နီဒယ်ဒီနဲ့ငါမိ ဘယ်တော့မှလိုက်လာမှာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ သေချာတာကတော့ I တို့ Engage လုပ်ဖြစ်ရင်တော့ လိုက်လာမှာပေါ့။ ဟိုမှာအားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“လုပ်ရင်လို့ပြောပါဟန်နီရဲ့။ လုပ်ဖြစ်ရင်ဆိုတော့ ဟန်နီ စကားက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မနေဘူးလား”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ အနေဝေးရင် သွေးအေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသေးတာပဲ။ တော်ကြာ... မောင်စိတ်ပြောင်းနေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ အဲဒါကိုလည်း ကြိုတွေးထားရသေးတယ်”

“ဟာ... ဟန်နီကလည်းကွာ”

သူ ဟန်နီခါးသေးသေးလေးကို စွေခနဲဖက်လိုက်တော့ ဟန်နီက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ပြီး သူ့လည်တိုင်ထိ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ခိုတွယ်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ဟန်နီတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ မယုံဘူးလား”

“မယုံပေါင်”

“ဟန်နီနော်”

သူ အသည်းယားရင်း ဟန်နီပါးကို ဖျတ်ခနဲငုံ့မွှေးလိုက်တော့ ဟန်နီက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့်တိုးဝင်လာလေသည်။ လသာဆောင်မှာမို့ လေကတဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေသဖြင့် ဟန်နီ

ဆံနွယ်ညိုညိုခွေလိမ်လေးတွေက လေနှင့်အတူ လှုပ်ယမ်းနေလေ၏။ ဆံနွယ်တွေကိုနမ်းမိစဉ် ရှမ်းပူနံ့သင်းသင်းကို သူ့ရလိက်၏။

နှစ်ရှည်လများခွဲခွာနေရသည့်ချစ်သူကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ သူတင်းကျပ်စွာပွေ့ပိုက်ထားမိလေသည်။ အချစ်ဆိုတာ ထာဝရရည်ရွယ်ရာပြယုဂ်တစ်ခုပဲမဟုတ်လား။

အခန်း (၁၅)

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ... I တို့စေ့စပ်ပြီးရင် မောင့်အိမ်ကို I အလာစိပ်တော့မှာ။ မောင့်သမီးကို အခန်းကပ်လျက်ထားတာတော့ သဘာဝမကျဘူး။”

“ပုံပုံက ငယ်စဉ်ကတည်းက အခန်းကို Lock ချလေ့မရှိဘူးဟန်နီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘေးခန်းမှာပဲ ထားဖြစ်တာ။ ပြီးတော့ အကျော်တို့အုပ်စုက အိမ်လာတိုင်း အခန်းတွေကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နှင့်တတ်ကြတော့ ကိုယ်စိတ်မချလို့ပါ။”

“စိတ်မချလို့... ဟုတ်လား။”

မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ သူ့ကိုစူးခနဲစိုက်ကြည့်ပြီး ရေရွတ်
လိုက်သည်ဟန်နီအပြုအမူကြောင့် သူ သက်ပြင်းကိုမသိမသာ
လိုက်မိသည်။

“အင်းလေ... ကိုယ်တို့မွေးစားထားတာ သမီးလေးလေ
ဟန်နီ”

“ကိုယ်တို့လိုမပြောနဲ့လေမောင်။ ယူမွေးစားတာ I မှမပါ
ပဲ”

“ကျွတ်... ဟန်နီကလည်းကွာ၊ ကိုယ်၊ ဟန်နီကိုဖုန်းဆက်
ပြောခဲ့သားပဲ”

“အဲဒါအားလုံးပြီးမှ ယူအသိပေးတာမျိုးလေမောင်။ I
တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာဘဲ”

“ဟန်နီရယ်... ပုံပုံဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် အဝေးသင်
ကပဲ ဘွဲ့ယူဖြစ်ပါပြီ။ သူ့ရွာမှာပဲ ကျောင်းဆရာမပြန်လုပ်မှာပဲ
ကိုယ် သူ့ကိုအပြီးအပိုင်မွေးစားတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းထွက်
ပေးရုံသက်သက်ခေါ်ခဲ့တာပါကွာ”

“ဒါပဲလားမောင်... ဆန်ပေးမှဆီရတယ်ဆိုတာ အထွေထွေ
ကားရှိခဲ့တဲ့စကားမျိုးမဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့ဆီက ယူဘာကို...
ကိုးဘူးဆိုတာတော့အံ့ဩစရာပဲ”

သူတော်တော်စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

ဟန်နီကို ဒီလောက်သဘောထားသေးသိမ်လိမ့်မည်မှန်း
ထင်မထားမိတာ မှားပါရောလား။

“ဟန်နီ... ပညာသိပ်လိုချင်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို
ညာဒါနပြုတာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ ဟန်နီဒီလောက်သဘောထား
သေးပါနဲ့”

“ဟင်းဟင်း... Iနဲ့ယူက ဘာလဲမောင်”

“ဟန်နီကလည်းကွာ”

“ပြီးတော့ သူနဲ့ယူကရော”

“ဟန်နီ”

“နှစ်နှစ်တာချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဒီဘာမဟုတ်
ဘာတိတ်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယူအပြစ်မြင်တတ်နေပြီပဲ။ ဒီမှာ

... I က ယူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့
တာ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးအသိနော်”

“ကျွတ်! မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ယူသမီးကိုအောက်ထပ်ရွှေခိုင်းတာနဲ့ ဒီလောက်ထိစကား
ရမယ်မှန်း I ထင်တောင်မထင်မိဘူး”

“ညကျရင် သူ့ကိုစာစစ်ပေးရသေးတယ်ဟန်နီ။ မနက်ကို

လေးနာရီနီးရသေးတယ်။ ကိုယ် အောက်ဆင်းလိုက်၊ အပေါ်တက်
လိုက်မလုပ်ချင်လို့ အခန်းကပ်လျက်မှာထားခဲ့တာ”

“ညကိုစာပြရသေးတယ်ဟုတ်လား။ သူ့ကို ဆရာမတွေ
Guide တွေခေါ်ထားပေးတာတောင် ယူ ဒီထိလိုက်လုပ်ပေးစရာ
လိုလို့လား”

“ဟန်နီ. . . ဒါကိုယ့်ကိစ္စပါ”

“ဪ. . . ယူကိစ္စက I နဲ့မသက်ဆိုင်တော့ဘူးလား”

သူစိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းထက်ရှိဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်
မိသည်။ အိမ်ရှေ့ပန်းချဲ့အကွယ်ရှိ ခုံတန်းမှာထိုင်ပြောနေကြသည့်
မို့ လွတ်လပ်စွာ တိုင်ပင်ပြောဆိုခွင့်ရနေပါလျက် ပြောနေသည့်
ခေါင်းစဉ်က စေ့စပ်ပွဲအတွက်မဟုတ်ဘဲ သက်လုံးပုံအတွက်ဖြစ်အ
ပါရောလား။

“ဒါလေးကိုတောင် အလွယ်တကူမလိုက်လျောနိုင်ရင်
ကို I အချိန်ယူလေ့လာရဦးမယ်မောင်”

“ဟာကွာ. . . ဟန်နီကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိရင် I ဘာကိုမှမလုပ်တတ်ဘူးမောင်။
က ယူထက်ပိုပြီး အမြင်ကျယ်ပါတယ်။ နိုင်ငံလှည့် ဆိုရှယ်လစ်
မယ့် I က စည်းလွတ်ဘောင်လွတ်အပျော်ကျူးတတ်တဲ့မိန်းမမဟုတ်

ဘူး။ လွတ်လပ်စွာနေခွင့်ရတုန်းလေး I နေခဲ့တာ။ I အိမ်ထောင်
ကျသွားတာနဲ့ အဲဒါတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ပြင်ဆင်ထားပြီးသား။
ပြီးတော့ ဒယ်ဒီတို့မာမိတို့နဲ့အတူလိုက်မနေဘဲ ယူနဲ့အတူ ဒီမှာနေဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ နည်းနည်းနောနောစွန့်စားမှုကြီးမဟုတ်ဘူးနော်
မောင်။ ဒါဟာ ယူကို I ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုတာရဲ့အဓိက
သက်သေပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟန်နီ၊ တကယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့
သက်ထပ်တာနဲ့ ပုံပုံနဲ့ကိစ္စက တစ်ကဏ္ဍစီပဲမဟုတ်လား။ ဒီနှစ်နှစ်
ညည်းနှစ်လေးအတွင်း သူ့ကိုထူးထူးချွန်ချွန်လေးဖြစ်မြောက်သွားစေ
နိုင်တဲ့ကိုယ့်စေတနာကို ဟန်နီအသိအမှတ်ပြုပေးပါကွာ”

ညနေစောင်း စံပယ်ဖူးလေးတွေခူးနေရာမှ သူမ၊မလှုပ်
ပုခုံးပုံဘဲ ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ခါတိုင်းလို အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာဖြစ်
ခဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် လသာဆောင်မှာဖြစ်ဖြစ် ဦးတို့ထိုင်စကားပြော
ပေးမည်ထင်၍ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဇကာကုံးလေးယူ၍ အိမ်ရှေ့
ခန်းပန်းချဲ့နားရှိ စံပယ်ရုံမှာ ပန်းလာခူးရာမှ ကြားလိုက်ရသည့်
ကားတို့ကြောင့် သူမ၊အသက်ပင်ရဲရဲမရှူဝံ့ပါလေတော့။

“ဒီမှာမောင်. . . I က ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဗိုလ်ဆန်ချင်ဆန်
ပါ။ I ရွေးချယ်မယ့်အမျိုးသားကို မပွေ့မရွပ်ခပ်အေးအေး Style

မျိုးပဲဖြစ်စေချင်လို့ကို ယူကိုရွေးခဲ့တာ။ ယူက... ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ အကင်းဆုံးမို့ ယူကို I အမှတ်ပြည့်နှစ်ထားခဲ့တာနော်”

“အခု ကိုယ်က ဘာတွေများဖြစ်နေလို့လဲဟန်နီ။ ပြောပါဦး”

“ဖြစ်လာမှာစိုးရိမ်လို့ကြိုတားနေတာပေါ့မောင်ရယ်။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်ကတားရသလို ရောဂါဆိုတာ မဖြစ်ခင်ကြိုတင်ကာကွယ်ထားမှ ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်မလာမှာပေါ့။ I က ယူကိုမယ့်လို့တားနေရတာမဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကို မယ့်ရဲလို့တားနေရတာပါ”

“မမြင်ရတာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ကြိုတွေးပူပန်နေရတာလဲဟန်နီ။ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ဖြစ်သင့်တာကို ကိုယ်ဝေခွဲနိုင်တယ်။ ပိုင်းခြားတတ်တယ်။ ကိုယ့်ဦးနှောက်တွေ အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါအသေအချာပဲ”

“Byrom ကပြောခဲ့ဖူးတယ်မောင်။ Man's love is of man's life a thing part; woman's whole existence တဲ့။ (ယောက်ျားရဲ့အချစ်က သူ့ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမရဲ့အချစ်ကတော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ဖြစ်နေပါတယ်) မောင်ကို ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ရည်ရွယ်ပြီး I ချစ်ခဲ့တာပါ။ အချစ်

ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းလို့ပဲဆိုဆို! ကိုသဘောထားနုတယ်လို့ပဲမြင်မြင်ကတော့ မုန့်ကိုပဲခွဲဝေပေးနိုင်မယ်မောင်”

“ဟန်နီ... တော်ပါတော့... တော်ပါတော့။ ဒီထက်ပိုပြီး ရှေ့ကိုဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်လျက်သားဖြင့် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ဟန်နီရှိန်က သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခပ်တတ်ရပ်၍ ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြုံးကြည့်နေလေသည်။

ဘုရားရေ... သူတစ်ခါမှယောင်ယမ်းတွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့အတွေးတွေအမြင်တွေကို ဟန်နီတစ်ယောက် ဖွင့်ပြောနေပါရောသား။ သွေးပျက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ယူ... I ကိုအပြစ်တင်ချင်လည်းတင်ပါတော့။ I က I သန့်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြောတာဆိုလည်းမမှားပါဘူး။ ဒီလိုပြောလို့မောင်ကို I သံသယဝင်တာလို့မယူဆပါနဲ့။ I သိပ်ချစ်တဲ့မောင်ကို အဖြူရောင်သီးသန့်လေးအဖြစ်နဲ့ပဲ I လိုချင်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကဝေဖန်ချက်အစွန်းကွက်တွေ စွန်းပေတာမျိုးကိုတော့ I လက်မခံပါရစေနဲ့မောင်။ December မှာ I တို့ Engage ကိစ္စကို I ဒယ်ဒီဆိုကိုမပြောသေးဘူး။ ယူသဘောထားကို I စောင့်မှာပါ။ I ပြောတာကို ယူလက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ I အင်္ဂလန်ကိုအပြီးပြန်ဖို့စဉ်လိုက်

ပါတော့မယ်။ ။ ပြန်ဦးမယ်မောင်။ မောင်သိထားဖို့က မောင်ကို ။ အသက်ထက်မက ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မြတ်နိုးခြင်းထဲမှာ ။ မာနကိုတော့ ထည့်မထားတာ ချွင်းချက်တစ်ခု ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဆင့် (၁) ကို ။ မရ၊ရအောင် ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့သလဲဆိုတာ ယူအသိပဲလေ။ ။ သွားပြီ”

ဖျတ်ခနဲ မြက်ခင်းကိုဖြတ်လျှောက်သွားသည့် အန်တီဟန် နီ၏အရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ၊စံပယ်ရုံဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက် ရ၏။ ကားထွက်သွားသံကြားပြီးမှ သူမထပြေးခဲ့ရာ ခလုတ်တိုက် မိပြီး ဒကာထဲမှစံပယ်ဖူးအချို့ မြက်ခင်းမှာပြန်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲဝင်၍ တစ်ခါမှ Lock မချဖြစ်ခဲ့သည့် အခန်း တံခါးကို Lock ချ၍ အိပ်ရာထက်မှာ ကျိတ်ငိုချလိုက်မိ၏။ ဦးက ကြည်ဖြူပါလျက် ဦးဇနီးလောင်းက မကြည်ဖြူရင် သူမ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုနေရပါ့မလဲ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဦးရဲ့အိမ်ထောင် ရေးဆိုတဲ့ခရီးလမ်းမှာ သက်လုံးပုံလာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်တစ်ခုဖြစ် နေပြီဆိုတာပါပဲ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ခဲ့တန်းမှထကာ အိမ်ဘက်သို့ပြန်ခဲ့ စဉ် မြက်ခင်းစပ်မှာ ပြန်ကျနေသည့်စံပယ်ဖူးလေးတွေကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် သူထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

ဘုရား... ဘုရား၊ ဒါဆိုရင်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့်စကားတွေကို ပုံပုံကြားသွားပြီပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကလေး လေးနဲ့မှ သူ့ကိုထင်ရက်လေခြင်းဟန်နီရယ်။ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ် ခြင်းကို ကိုယ်ခွဲခြားတတ်ပါတယ်။ ဒါကိုမှ မင်းက တလွဲတွေ့တွေး နေတတ်ပါရောလား။

ညနေစာကို စားချင်စိတ်မရှိသဖြင့် လသာဆောင်မှာပင် မောင်သည်အထိ အတော်ကြာအောင်ရပ်နေမိသည်။ နာရီမှ ည ရှစ်နာရီထိုးသံကြောင့် သူအိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းရှိစားပွဲထက် မှာ ဖန်ပန်းအိုးလေးဖြင့် ဖိထားသည့်စာရွက်ခေါက်ဖြူဖြူလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူယူ၍ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

ဦး...

ပုံပုံ အောက်ထပ်အခန်းမှာပဲ ပြောင်းနေပါပြီ။ ပြီးတော့ စာ ကိုလည်း ကိုယ့်တာကိုယ်ရအောင်ကျက်ပါ့မယ်။

ပုံပုံ”

ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်လက်ရေးတွေကို ငေးကြည့်နေရင်း သူ
အမြင်တွေဝေဝါးသွားရ၏။ ကလေးသာသာဦးနှောက်လေးက ဆင်
ခြင်တုံတရားတွေရှိနေရင် ဟန်နီလိုအရွယ်ရောက်မိန်းကလေးက
ဒီလိုဘာလို့မတွေးပေးနိုင်ရတာလဲ။

စာရွက်ခေါက်လေးကို သူ့အခန်းထဲကအံ့ဆွဲထဲ အသာ
ထည့်ထားလိုက်ပြီး ခုတင်ထဲလှဲချလိုက်၏။ ပုံပုံရေ . . . သမီးနဲ့ ဦး
ကြားမှာ စည်းဆိုတဲ့မဟာတံတိုင်းကြီးက ကာခြားလိုက်တာတော့
အသေအချာပါပဲကွယ်။

အန်း (၁၆)

ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ . . . ခါတိုင်းလိုကော်ဖီ
သောက်စောင့်နေတတ်သည့်သူမကို မတွေ့ရပါချေ။ အခန်းထဲမှ
ထွက်မလာသေးတာလား။ သူ့ အောက်ထပ်အခန်းကိုဖွင့်ကြည့်တော့
သူမ ရှိမနေပါချေ။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည်ကလည်း
ဒေါ်လုံးတစ်ယောက်တည်းပါပေ။

“ပုံပုံရေ . . . ဒေါ်လုံး”

“ကျောင်းသွားပြီအစ်ကိုလေး။ နောက်ဆို သူ့ဟာသူပဲလမ်း
လျှောက်ပြီးသွားတော့မယ်ဆိုပြီး စောစောထွက်သွားတာပဲ”

“ကျွတ်! မုန့်ဖိုးလည်းယူမသွားဘူး”

“ဒေါ်လုံးဈေးဖိုးထဲကပိုတဲ့ငွေနှစ်ရာပေးလိုက်တာ ယူသွားပါတယ်အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အဲဒါက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

သူ breakfast မစားဖြစ်တော့ဘဲ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့ လမ်းပေါ်မှာ သူမအရိပ်လေးကိုသော်မျှ မမြင်ရတော့ပါချေ။ ဒီလောက်အစောကြီး ကျောင်းကိုထွက်ရသတဲ့လား။ လမ်းမှာ ကောင်လေးတွေနှောင့်ယှက်နေမှ ဒုက္ခပါပဲပုံပုံရယ်။

ကားနောက်မြီးလေးပျောက်ကွယ်သွားလေမှ သူမ ကုက္ကိုမုန်မှာ ကွယ်နေရာမှ အသာထွက်လိုက်၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ကျောက်ပြားတွေကိုငုံကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လိုက်စဉ် ရန်နောင်က လိုက်ပို့သည့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး သူမကို မကြားတကြားရန်စလိုက်လေ၏။

“သနားစရာလေးပါလားကွာ။ အဆင့်ကိုနည်းလို့၊ နောက်မှာ သူညီကိုပူးတွဲယူလိုက်တာပါလား”

ဖြန်းခနဲနီရဲသွားသည့်မျက်နှာကိုငုံချလိုက်ရင်း အခန်းထဲသို့ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ကာ ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်ချလိုက်၏။ အရင်လိုစွာတေးလန်သည်စိတ်ဓာတ်တွေ ဘယ်ဆီကိုလွင့်ပါးသွားခဲ့ပြီလဲ။ ဘေးခုံ

နန်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း ရန်နောင်က သူ့အဖော်တွေနှင့်ပေါင်းကာ သူမကို ရန်ရှာနေပြန်၏။

“သူငယ်ချင်းတို့ရေ... ငါ့ကိုယှဉ်ရဲတဲ့သူ လောကမှာမရှိနိုင်တော့ပါလားကွယ်။ ဟိုတစ်လ (၁) ပြိုင်ရတဲ့နှစ်ယောက်ကလည်း မလုံသွားပါရောလား။ ဘူရဲတဲ့သူကလည်း (၃) ပဲချိတ်ရှာတော့မယ်လေ။ ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်”

သူမအောက်နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့်ကိုက်၍ ငိုချင်လာသည့် စိတ်ကိုထိန်းထားရာမှ မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြီးဖြင့် စားပွဲပေါ်မှာ ခေါင်းကိုငုံချလိုက်ရသည်။ ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။ မိမိကြောင့် ဦးကိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာအမှန်ပါလေ။

“သက်လုံးပုံ... သက်လုံးပုံ... ဟာ... ဒါငိုစရာလား... ငါက နင်မခံချင်စိတ်နဲ့ ငါနဲ့စာပြိုင်ဘက်ပြန်ဖြစ်အောင် ပေးတဲ့သဘောပါ။ နင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားလားဟင် သက်လုံးပုံ”

သူမခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ ခေါင်းကိုခါပြလိုက်ပါ၏။ ရန်နောင်က သူမလက်ဖျားလေးကိုလာဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမဆတ်ရမ်း၍ ခေါင်းကိုမော့လိုက်လေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟော! ဒါမှသက်လုံးပုံအစစ်”

“နင်နော်... ပြဿနာလိုက်မရှာနဲ့။ ငါ၊ ဦးစိတ်ညစ်မှာ စိုးလို့ နင်နဲ့ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ မျက်ခုံးကွဲသွားတာတောင် အမှတ် သည်းခြေမရှိ”

“အရေပြားပေါ်ကဒဏ်ရာက ရင်ထဲကဒဏ်ရာကိုတော့ မမိပါဘူးပုံပုံရယ်”

“အံ့မာ... ဘာစကားလဲ။ နင်နော်... ငါ တီချယ်နဲ့သွား တိုင်မိတော့မယ်။ ငါ့ကို ပုံပုံလို့ခေါ်စရာမလိုဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ... ခေါ်လို့ကောင်းလို့ပါဟ”

“မခေါ်နဲ့ဆို မခေါ်နဲ့ပေါ့”

“ဟဲ့... ဟိုနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီ။ ရန်နောင် မင်းကို တီချယ်ဘာပြောထားလဲ”

ရန်နောင်က စပ်ဖြဖြဖြစ်သွားပြီး ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်ပါ။ သင်္ချာစာအုပ်ကိုထုတ်လိုက်စဉ် ဟိုတစ်ခါ ကဗျာသိမ်းထားတာ သွားသည့်အဖြစ်လေးကို ပြန်သတိရသွားမိသည်။ ခဏလေးပါး တကယ့်ကိုခဏလေးပါပဲလေ။ ဦးဆီကကြင်နာယုယမှုတွေကို တုခံ ရရှိခဲ့ရသည့်မိနစ်ပိုင်းလေးပါ။ ခုတော့ဖြင့် ဦးကိုပိုင်ဆိုင်မည့်သူတို့ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။

ညနေ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ လွယ်အိတ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ

င် ဘုတ်ခနဲပစ်ချ၍ တစ်ဖက်ခြံသို့အပြေးဝင်လာခဲ့၏။ အန်တီ ဦးဦးကို ဦးဦးဇော်ကလက်တွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေသည့်မြင်ကွင်း လေးကို ကြည်နူးစွာငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ဟော... သမီးပုံပုံ... လာလေ”

“အန်တီကိုပြောစရာရှိလို့ပါ”

“အထဲဝင်မလားသမီး... ကိုဇော်ရှေ့မှာပြောလို့ဖြစ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာပဲပြောပါမယ်။ ဟိုလေ... ပုံပုံကျရှင်

မယူတော့ဘူးဆိုတာ တီချယ်တို့ကိုတောင်းပန်ပေးပါအန်တီ။ တီချယ် တွေက အန်တီနဲ့ပိုပြီးရင်းနှီးလို့ အခုလိုလာပြောတာပါ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရယ်။ နေဇင်နဲ့ပြဿနာဖြစ်

ပြန်ပြီလား”

“ဟင်အင်း... မဟုတ်ပါဘူးအန်တီ။ စာသင်တာလည်း

ဦးနေပြီဆိုတော့ ပုံပုံဟာပုံပုံပဲကျက်လို့ဖြစ်နေပြီမို့ပါ။ ဦးကို... ဦး ကိုပိုက်ဆံမကုန်စေချင်တော့တာလည်းပါပါတယ်”

“ဒါ သမီးတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်

ဘူးနော်ပုံပုံ။ နေဇင်ကိုအသိပေးပြီး သဘောတူမှရမှာ။ နေပါဦး သမီးငိုထားတာလား။ မျက်ခွံတွေမို့အစ်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျောင်းမှာ ရန်နောင်လိုက်စလို့ငိုထားတာ ပါအန်တီ”

“ဒီကောင်လေးကတော့ ပြဿနာရှာပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးအန်တီ... ပုံပုံအဆင့် (၁) မရလို့ မခံချင် အောင်ပြောလိုက်တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံပုံကျရှင်မယူချင်တော့ တာအမှန်ပါအန်တီ”

“သမီးမှန်မှန်ပြောနော်။ နေရင်နဲ့မဟုတ်ရင် ဟန်နီနဲ့ဖြစ် တာလား”

သူမခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်သွားတော့ အန်တီက သူမခေါင်း လေးကိုအသာပွတ်သပ်ပေးလိုက်သဖြင့် သူမ အန်တီလက်မောင်း ကိုအသာမှီ၍ မျက်ရည်ဝဲလာတာကို မျက်တောင်ဖြင့်ခတ်သိမ်းနေ ရ၏။

“အန်တီဟန်နီက သဘောကောင်းပါတယ်အန်တီ။ ဒါပေ မဲ့... ဦးကို ပုံပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မညစ်စေချင်တော့တာပါ။ ပြီး တော့... ပုံပုံကြောင့် ဦးတို့နှစ်ယောက်စကားမများစေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ အန်တီရယ်။ ပြောဖြစ်အောင်ပြောပေးပါနော်”

“ဟင်း... ထင်တော့ထင်သားပဲ။ ဟန်နီက နဂိုကတည်း က နေရင့်အပေါ်မှာ သိပ်အူတိုတတ်တာ။ ကဲပါလေ... အန်တီ

ခဏနေ ဆေးခန်းသွားရင်းနဲ့ ဆရာမအိမ်ဝင်ပြောပေးပါမယ်။ ဒါ ပေမဲ့... သမီး၊ စာကိုတော့ပိုကြိုးစားရမယ်နော်။ အဲဒီကတိကို အန်တီကိုပေး”

“ဟုတ်ကဲ့... ပေးပါတယ်အန်တီ။ ပုံပုံ လစဉ်အဆင့် (၁) အမြဲရစေရပါမယ်”

“အေးကွယ်... ဒါဆို သမီးအိမ်ပြန်ရေချိုးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ညှော်ခန်းထောင့် White board ထား ချာနေရာရှိစားပွဲမှာ မည်သူမျှရှိမနေပါချေ။ အခုမှ (၆) နာရီရှိသေး တာ။ ဒါစာသင်တဲ့အချိန်ပဲ။ မီးဖိုခန်းမှထွက်လာသည်ဒေါ်လုံးက သူ့ကို သံပရာရည်တစ်ခွက်ဖျော်၍ယူလာပေးလေ၏။

“ဒေါ်လုံး... ဆရာမတွေ့မလာဘူးလား”

“မလာဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ကျွတ်... စာမေးပွဲနီးလာမှ ကျရှင်ပျက်ရတယ်လို့ ပုံပုံ ရာ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“စားတော့စားပါတယ်”

“ဟင်... အတယ်ဆိုပြီး ဒေါ်လုံးစကားကတယ်လို့လဲ”

“သမီးပုံပုံ အတော်အစားနည်းသွားတယ်အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ထမင်းကိုလက်တစ်ဆုပ်စာလေးပဲစားဖြစ်တာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ”

“ဟာ... နည်းနည်းပါးပါးချော့ကျွေးမှပေါ့ဗျ။ ကလေးက စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ အားလျော့လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွတ်... ခက်တာပဲ”

“ဒေါ်လုံးပြောပါတယ်... သူ့ကိုက စားချင်စိတ်မရှိတာတဲ့”

သူသက်ပြင်းမောကိုသာ ချလိုက်မိလေ၏။ ဒေါ်လုံးက သူ့သောက်ပြီးသွားသည့်ဖန်ခွက်ကိုဆေးရန်ယူလိုက်ပြီး ထပ်ပြောပြန်လေသည်။

“မမကြိုင်က အစ်ကိုလေးပြန်လာပြီး ရေမိုးချိုးပြီးရင်ခဏလာခဲ့ဦးလို့မှာထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါမယ်”

သူ့အပေါ်ထပ်တက်၍ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ တစ်ဖက်ခြံကိုကူးလာခဲ့၏။ မမကြိုင်ကို ဧည့်ခန်း၌ TV ကြည့်နေရင်းတွေ့ရလေသည်။

“လာ... နေရင်။ ငါ၊ နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့မှာထားတာ”

“ပြောပါမမကြိုင်”

“နင့်တို့ Engage က December သေချာပြီလား”

“အင်း... ဟန်နီကတော့ ခေါင်းမညိတ်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲမမကြိုင်”

“အေးလေ... နင့်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့စပ်ပွဲဖြစ်မဖြစ်မသေကပေမယ့် ပုံပုံအနေရခက်သွားတာကတော့ သေချာသလောက်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မမကြိုင်”

“နင့်ဟန်နီနဲ့ပုံပုံ ထိပ်တိုက်တိုးတာမျိုးရှိနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါထင်ပါတယ်။ ဟန်နီပုံပုံကိုမလိုလားတာအမှန်မဟုတ်လားနေရင်။ ဒါကြောင့် ကလေးမလေး ဆင်ခြင်လိုက်တာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှနားမလည်ဘူးမမကြိုင်”

“ငါပြောမယ်နေရင်။ နင့်ဟန်နီရဲ့သဘောထားကို တနည်းနည်းနဲ့ သူ့သိသွားလို့ ဒီကိစ္စတွေဖြစ်လာတာပေါ့နေရင်။ အခု ပုံပုံအဖျက်မယူတော့ဘူး”

“ကိုလို့ ဆရာမတွေနဲ့ Guide ကို ငါတောင်းပန်”

လိုက်ပြီ။ ထားလိုက်ပါတော့...။ သူ့ ဆယ်တန်းကို ဒီပုံစံနဲ့ဘယ်လို တက်မလဲ။ ဘယ်လိုအောင်ပျံ့မလဲ။ သူ့အတွက်တွေးမိရင် ငါရင် မောတာအမှန်ပဲ”

“ဟာ... သူလုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ရမလား။ လူကြီးကိုဘာမှ အသိပေးတိုင်ပင်စဉ်းစား”

“သူမှစိတ်မပါတော့တာကို နင်ဘယ်လိုပြောမလဲ။ တစ်နေ့ နေလို့ သူနဲ့နင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတော့လို့လား။ အားလပ်ချိန် မှာတောင် နင်က ဟန်နီနဲ့ဖုန်းဆက်နေတာလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုပြောပြီးမှ သူလုပ်သင့်တာတွေ မမကြိုင်။ ကလေးကကလေးလိုမနေဘဲ ဒီလိုလုပ်တာတော့ သူလွန် တယ်”

“ဘာလဲ... နင် သူ့ကိုအပြစ်တင်ပြီး ရိုက်ဦးမလို့လား။ ကလေးက နောက်ပိုင်း တအားချူချာလာတာနော်နေဇင်။ နင်သတိ ထားမိရဲ့လား။ ပုံပုံပိန်ကျသွားတာ အရမ်းသိသာလွန်းတယ်။ တွေ့ လိုက်တိုင်းလည်း အင်မတန်အလေးနဲ့ချည်းပဲ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ သုံး လပဲလိုတော့တာနော်။ ကလေးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်လည်းထား ပါဦး။ ဒီကြားထဲ... နောက်လဆို နင်တို့စေ့စပ်ဖြစ်မှာသေချာရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့တောင်မှမရဲတော့ဘူး”

“မမကြိုင်... သူ့ ဟန်နီကိုမကျေနပ်တာတွေများ ပြော ပါလား”

“ပြောရဲ့ပေါ့မလား နေဇင်။ သူက နင့်အရိပ်ကိုခိုနေရတဲ့ လေးတစ်ယောက်ဆိုတာ နင်မမေ့နဲ့လေ”

“ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောမှဖြစ်တော့မှာပါလား”

“ပြောသင့်တာပေါ့... နင်ပျိုခဲ့တဲ့ပန်းကလေး မလန်း နန်းဘဲညှိုးနွမ်းနေတာ နင့်တာဝန်ပဲ”

သူ့မမကြိုင်ကိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အောက်ထပ် မိခန်းထဲမှ စာကျက်နေသံခပ်တိုးတိုးကိုကြားနေရသည်။

သူ တံခါးကိုခပ်ဖွဖွခေါက်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

စာကျက်သံ ခဏမျှတိတ်သွား၏။ သူ ထပ်မံခေါက်လိုက် တာမှ ခြေသံဖွဖွနှင့်အတူ lock ဖွင့်လိုက်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ညှစ်စမ်း... တံခါးကို တစ်ခါမှမပိတ်စဖူး ထူးလှချည်လား။ ဝှင့် နားသည့်တံခါးဟဟလေးကြားမှပေါ်လာသည်က ပိန်သွယ်နေပါ တဲ့မျက်နှာလေး။

“ကြည့်ပါဦး... အတော့်ကိုပိန်ကျသွားတာပါလား။ မျက် နှင်းဝိုင်းလေးတွေက မေးခွန်းပေါင်းများစွာပြည့်နှက်လျက် သူ

ကိုမော့ကြည့်နေလေ၏။

“ခဏထွက်လာခဲ့ဦး ပုံပုံ. . . ဦးပြောစရာရှိတယ်”

သူမမျက်လွှာကိုအသာချ၍ ဧည့်ခန်းရှိရာဆီသို့ သူ့နောက်မှလိုက်ပါလာလေ၏။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်တော့ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဒီအတိုင်းစည်းနှောင်ထားသည့်ဆံနွယ်ရှည်တွေက ဆက်တီအောက်သို့ လျှောခနဲကျသွားသဖြင့် ပေါင်ပေါ်သို့အသာဆွဲတင်ထားလိုက်လေ၏။

“တကယ်ဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဦးကိုပြောသင့်တာပေါ့ ပုံပုံ။ အခုတော့ သမီးစိတ်တိုင်းကျလုပ်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှပြန်လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းလက်လက်လေတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲအေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“သမီးကျူရှင်မယူတော့ဘူးလို့ပြောတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအတိုင်းကျက်ရုံနဲ့အောင်ပါ့မလား”

“အောင်ပါတယ်”

“ခါတိုင်းလို အတန်းတင်မှာ ပထမရနိုင်ပါ့မလား”

“ရအောင် ပုံပုံကြီးစားမှာပါ”

“ဆယ်တန်းကိုရော”

သူမမျက်လွှာကိုအသာပြန်ချသွားပြန်၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး. . .

ဒါ သူ့နဲ့ပုံပုံရဲ့ဆက်ဆံရေးတဲ့လား။

အေးစက်စက်အပြောအဆိုတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို

ခိုပြီးဝေးကွာသွားသလိုပါပဲလား။

ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ရတာလဲ. . .

“ပုံပုံ. . . ဦးမေးနေတယ်လေ”

“ပုံပုံ၊ ဒီလိုပဲကြိုးစားမှာပါဦး။ ပုံပုံကြောင့် ဦး၊ ငွေကုန်မခံပါနဲ့တော့။ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ရပါစေမယ်လို့ ပုံပုံအတိပေးပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရယ်. . . သမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ ဘာလို့ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရတာလဲ။ ဦးနားမလည်တော့ဘူး”

“နောက်ထပ်. . . နောက်ထပ် တစ်နှစ်ပါပဲဦးရယ်။ ပုံပုံကြောင့် ဦးလွယ်ထားရတဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို အမြန်ဆုံးပေါ့ပါးစွာဆေးချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းပဲရှိတာပါ”

“သမီး. . . ပုံပုံ”

သူမ၊ ဖျတ်ခနဲထရပ်၍ အိပ်ခန်းဆီအပြေးဝင်သွားတာကို
မဟန့်တားနိုင်ဘဲ သူ့ငိုငို၍ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။
သေချာပါတယ်။
ကလေးမလေး ငိုပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၇)

ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားရှိခိုးနေသည့်သူမကို သူ့အသာရပ်
စောင့်နေမိ၏။ မနက်တိုင်း သူမသိအောင် လစ်သွားခွင့်ကို သူ့တား
မြစ်ရပေမည်။

ရှိကျိုးပျပ်ဝပ်စွာကန်တော့ပြီးအထွက်မှာ မားမားကြီးရပ်
စောင့်နေသည့်သူ့ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမခြေလှမ်း
တွေ့ အလိုလိုရပ်သွားရလေ၏။

“လာလေ. . . breakfast စားမယ်”

“ဟင့်အင်း. . . ပုံပုံစားပြီးပြီဦး”

“ဘာစားထားတာလဲ။ မင်း. . . ဦးကိုညာတတ်နေပြီပေါ့”

ဟုတ်လားပုံပုံ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကျောင်းကို အစောကြီး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

ပြောစရာစကားစရာမရ၍ သူမငြိမ်နေစဉ် သူက သူမလက်ဖျားလေးကိုအသာဆွဲ၍ လှေကားမှဆင်းလိုက်လေ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး နွားနို့ပူကို ကရားထဲမှပန်းကန်လုံးထဲငဲ့ပေးကာ ပူတင်းပန်းကန်ကိုရွှေ့ပေးလိုက်လေသည်။

“နို့ရောမုန့်ရော ကုန်အောင်စားပါပုံပုံ”

“ဦး... ပုံပုံတကယ်မဆာလို့ပါ”

“မဆာလို့ဆိုပြီး ဘာမှမစားဘဲနေလာတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ ပုံပုံ။ ဒီအချိန်ဟာ စာမေးပွဲဖြေဖို့အတွက် အားမွေးရမယ့်အချိန်။ အခု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲမှာပြန်ကြည့်မိရဲ့လား။ လူက အရိုးပဲရှိတော့တယ်”

“ပုံပုံစားပါတယ်ဦးရယ်”

“အဲဒီကြောင်စာလေးက ဘယ်မှာအာဟာရဖြစ်မှာလဲကွ။ ကဲစား... နို့သောက်၊ ငါသိပ်စိတ်မရှည်ဘူးနော်ပုံပုံ။ ငါကိုယ်တိုင် တိုက်ရမှာလား”

“ဟင့်အင်း”

ဒါဖြင့်လည်းသောက်... ပြီးရင် ကျောင်းကို ဦးလိုက်ဦး

ပေးမယ်”

“ရပါတယ်... ပုံပုံဟာ”

“မရှည်နဲ့”

နို့ခွက်ကိုနှစ်စုံမျှမော့သောက်လိုက်ပြီး ပူတင်းကိုငွန်းဖြင့် ကုန်အောင်ခပ်သွက်သွက်စားကာ နို့ကိုတစ်ရှိုက်ထိုးမျှောချလိုက်လေ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်ကာ သူဖွင့်ပေးသည့်ရှေ့ခန်းတံခါးမှ တက်ထိုင်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခြံမှမမကြိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။

ကားကိုမှန်မှန်မောင်းထွက်ခဲ့ရာမှ ကျောင်းရှေ့အရောက်ကားကိုရပ်ပေးလိုက်တော့ သူမတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာထိုင်နေသည့်အုပ်စုကြားထဲမှ ရန်နောင်အပြေးထွက်လာလေသည်။

“သက်လုံးပုံ... မနေ့က ဆရာပေးလိုက်တဲ့ Physics ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာ နှင်တွက်လို့ရပြီလား။ ဒုက္ခပါပဲ... ငါတို့အုပ်စုတော့ ထိုင်ထလုပ်ရတော့မယ်”

“ငါတွက်လို့ရပါတယ်ဟယ်”

“ဟာ... တကယ်လား။ ဒီမှာ ငါတွက်ထားတာ အစပိုင်း”

မှာပဲ တစ်နေလို့”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် လောကျားလေး၊လေးယောက် အုပ်စုထဲ သူမတို့ဝင်သွားသည်ကို သူတအံ့တဩကြည့်နေရာမှ သတိဝင်သွားရပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့ရ၏။ ကြည့်စမ်း... အစကတော့ မတည့်သည့်ကောင်လေးနှင့် တရင်းတနှီးရောနှောနေပြန်ပါရောလား။

ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ မင်းသူက သူ့ထံ File တစ်ထပ် ယူလာပေးလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့... Engage Date... ဘာသတင်း မကြားသေးပါလား”

“အဲဒါ ဟန်နီမီးစိမ်းပြမှဖြစ်မယ်ကိစ္စ”

“ဟာ... ဘာလဲကွ။ ဟန်နီပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အနေနဲ့အမြန်စီစဉ်မယ်ထင်ထားတာ။ မင်းတို့ဟာကြီးကလည်း မမိုက်ဘူး”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ။ သူ့သဘောပဲ”

“ကျွတ်... ရစ်စရာမရှိ အရစ်မခံနဲ့လေကွာ။ မင်းနည်းနည်းပါးပါးပြောမှပေါ့။ ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများတွဲလာပြီးမှ အကိုတွေဝေနေရတာလဲ”

“ငါဘယ်သိမှာလဲ”

“နေလင်... မင်းဘာဖြစ်နေလဲ။ မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား”

“ငါ ဒီမှာမပြောချင်ဘူး မင်းသူ”

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်သွားမလား”

“အေး... ကောင်းသားပဲ”

ကားဖြင့်ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်၍ ဆိုင်ဝင်းထဲဝင်လာခဲ့၏။ အပြင်ဘက် ချောင်ကျကျစားပွဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကော်ဖီနှင့် မုန့်မှာလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး... ပုံပုံတို့လည်းစာမေးပွဲနီးပြီနော်”

“အင်း... ငါဖြစ်နေရတာ ပုံပုံကိစ္စက အခရာပဲ”

“ဗုဒ္ဓေါ့... မင်းစကားက ဘာကြီးလကွ”

“ဟုတ်တယ်မင်းသူ... ငါ၊ ဟန်နီကိုသဘောထားကြီးလိမ့်မယ်လို့ထင်ထားတာတွေအားလုံး တလွဲတွေချည်းပဲ”

“ဘယ်လို”

“သူက ပုံပုံကိုမကြည်ဖြူဘူး”

“ဟာ... ဒါတော့ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ပုံပုံကို... မင်းကျောင်းထားပေးဖို့တာဝန်ယူထားရတာ သူနားလည်သင့်တာပေါ့”

“အဲဒီလိုနားလည်မှုမပေးနိုင်လို့ ခက်နေတာပေါ့ကွာ။ ဝို
ဆိုးတာက ငါ့ကို သူ့မယ့်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဘာလဲကွ”

“ပုံပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး Jealous ဝင်တာက ငါ့ကိုလာထိတယ်”

“ဟာ. . . ဒါတော့ သူ့သက်သက်ရင့်တာပဲကွ။ သူ့ အခုခိုန်
ထိ ပါတီတက်တာ၊ Club သွားတာ၊ ကောင်လေးတွေနဲ့ထွေးရော
ယှက်တင်နေတတ်တာကို မင်းဟန့်တားခဲ့ဖူးလို့လား။”

“ဟင့်အင်း. . . အဲဒါတွေကို ငါနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် အကုန်
စွန့်မယ်လို့တော့သူပြောတယ်”

“မလွယ်ပါဘူးနော်. . . သူက ဒီလောကမှာဝင်ဆုံးခဲ့တာ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပါကွ။ ဒါကိုခုမှပြင်ဆင်ချုပ်ထိန်းလို့ရပါ
မလား။ မထင်နဲ့နော်. . . ယူဖြင့်မယူရသေးဘူး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ
လေးကို ပုံကြီးချဲ့တာတော့လွန်တယ်။ အခုကတည်းက မင်းကို
Control လုပ်ချင်တာတော့ မမိုက်ဘူး. . . ကြည့်လုပ်ဦး”

“ငါ၊ သူ့ကိုသေချာရှင်းပြထားပြီးသားပါ။ နောက်တစ်နှစ်
လေးပဲ ပုံပုံနဲ့ဆုံစရာရှိတာကို သူ ဘာကြောင့် သည်းမခံချင်ရတာလဲ။
အခုကလေးကသာ အလိုက်တသိနဲ့ရှောင်ရှားနေရတာ၊ ငါ့မျက်နှာ
ပူတာအမှန်ပဲ။ သူ့ဘာပြောတယ်ထင်လဲ။ ငါ့ကိုစိတ်မချလို့ စောင့်

ကြည့်ဦးမယ်တဲ့”

“အာဂမိန်းမပါလား။ သူ့ဟာသူတော့ နိုင်ငံလှည့်၊ ထင်ရာ
ဝိုင်းနေပြီး အရုပ်လိုယောက်ျားမျိုးလိုချင်လို့ရမှာလား။ ကြားထဲက
ကလေးမလေးပညာရေးထိခိုက်မှာကိုတော့ မဝဲကွက်ဘူး။ အတော်
အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမပဲ”

သူ့သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာချလိုက်မိ၏။ ကော်ဖီအရသာ
ခါးစိမ့်စိမ့်ကိုတောင် လျှာထက်မှာ ခါးသက်နေသယောင်။

“လုပ်မနေနဲ့. . . ခုကတည်းက မင်း၊ သူ့ကိုအလျှော့ပေး
နေရင် နောက်ဆိုဒီထက်ပိုဆိုးလာမှာသေချာတယ်။ ဘယ်နှယ် တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုမှပေးနိုင်ရင် ရှေ့ဆက် မင်း
တို့ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမှာလဲ။ ပုံပုံက မင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီးနေ
နေရတာ။ သူ့ခုကတည်းက အမြင်မကြည်ရင်ခွဲပြော. . . ပြတ်ပြတ်
သားသားဆွေးနွေး။ ဒါပဲ. . . ချစ်သူရည်းစားဘဝမှာ ဆုတ်သာ
တက်သာလွယ်တယ်နော်နော်. . . အိမ်ထောင်ပြုပြီးသွားရင်တော့
မင်းဘက်ကပဲနစ်နာမှာ။ ဟန်နီ type က One go two come
မျိုးဆိုတာသဘောပေါက်။ ဟိုတစ်ပတ်က မိုးကျော်နဲ့ club မှာဆုံ
သေးတယ်တဲ့။ လက်ရှိ. . . သူနဲ့အတွဲအများဆုံးက သူ့ထက်ငယ်တဲ့
ကောင်လေး. . . နာမည်က ဂျက်ဖီတဲ့။ ပုံစံလေးက ခပ်မိမိပဲ”

“ဟုတ်လို့လား မင်းသူရာ”

“ဟ. . . မိုးကျော်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးလို့သိခဲ့တာပါကွ။ ငြေ
တော့သူ cousin တဲ့။ နေတာစားတာတော့ အမြင်မတော်တာ
အမှန်ပဲ။ ဟိုမှာဘယ်လိုပဲနေခဲ့ထိုင်ခဲ့. . . ဒီမှာတော့ ဆင်ခြင်သ
တာပေါ့။ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့သတင်းပြန်
ကိုဂရုမစိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးချိုးနေတာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ငါဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲကွာ”

“သူနဲ့ညှိပေါ့။ မင်းက မဟုတ်တာလုပ်နေတဲ့လူမှမဟုတ်
ပဲ။ ဒီတော့. . . သူ့ပြောကိုယ်ပြော. . . သူတင်းကိုယ်တင်းပဲလ
ယောက်ျားတွေမျက်နှာများတာ နာမည်ကောင်းသေးတယ်။ သူ
မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး”

“အခုဆို ပုံပုံ ငါ့ကြောင့် အတော်စိတ်ဆင်းရဲနေရ
ငါရိပ်မိတယ်။ ကလေးအစားလည်းမဝင်ဘူး။ အတော့်ကိုပိန်
သွားတာ”

“ဟာ. . . မင်းကြည့်ကျက်ပြောလေ”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါနဲ့ပုံပုံ အရင်လိုမနွေးထွေးတော့
အမှန်ပဲမင်းသူ။ အခြေအနေတွေက တစ်နေ့တခြားပိုဆိုးလာတ
ငါထင်တယ်။ အခုဆို တစ်အိမ်တည်းနေကြပေမယ့် ပုံပုံနဲ့ငါ

က်ဝေးကွာသွားသလိုပဲ”

“သူ့ဘာပြောပြော မင်း၊ ကလေးကိုတော့ လျစ်လျူရှုမထား
ဘူးနော်။ မင်းက တာဝန်ရှိသူနော်”

“ငါသိပါတယ်. . . ခက်တာက သူ့စကားတွေကိုကြားသွား
တာပိုဆိုးတာ”

“ဟာ!”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါက ပြေပြေလည်လည်နဲ့နားဝင်အောင်
မတော့မိုးပဲလိုချင်တာပါ။ ခုတော့ ဟန်နီက ပုံပုံကိုပြိုင်ဘက်လို
ဘောထားလိုက်တာ ငါ့အတွက် Shuck ပဲ။ ဘာတစ်ခုမှမပြော
ဘဲ အလိုက်တသိရှောင်ရှားသွားတာ။ ကျူရှင်ဖိုငွေကုန်မှာစိုး
ကျူရှင်မယူတော့တာ။ တတ်နိုင်သရွေ့ ငါ့ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်
ရှောင်နေတတ်တာတွေက ငါ့ရင်ကိုနာကျင်စေတာအမှန်ပဲ။
ကယ်ဆို ပုံပုံဟာ ဘာအပြစ်မှရှိမနေတဲ့ အဖြူထည်သက်သက်
သားပါကွာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ. . . တစ်ခုခုကိုတော့ မင်းဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ
နော်။ အချစ်နဲ့သံယောဇဉ်ကြားလွန်ဆွဲမှုမှာ မင်းရွေးချယ်ခဲ့ရင်
နုနုကန်ဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . ငါတော်တော်ရင်ပေါ့သွားတာ

အမှန်ပဲ”

“ငါသတိထားမိတယ်နေဇင်။ မင်းအိမ်ကို ပုံပုံ စရောက် ခါစက မင်း၊သမီးကို ပါးစပ်မပိတ်တမ်းဆုံးမရတယ်ဆိုပြီး ရေရွတ် ခဲ့တဲ့မျက်လုံးတွေက ကျေနပ်ခြင်းနဲ့လင်းလက်နေခဲ့တာအမှန်ပဲ။ အခုလိုနာကျင်ကြေကွဲနေတဲ့မျက်နှာမျိုးတော့မဟုတ်ခဲ့ဘူး”

“အင်း၊ အဲဒီတုန်းက ငါပျော်နေကြည်နူးနေခဲ့တာအမှန် ပဲမင်းသူ။ တကယ်ဆို ဟန်နီပြန်ရောက်လာတာဟာ ငါ့ကိုပိုပြီးပျော် ရွှင်စေရမှာ... ခုတော့”

“ဟင်း... ငါထင်တော့ထင်သား။ မင်း၊ဟန်နီနဲ့ချစ်သူဖြစ် ခဲ့တာ ဟန်နီဘက်က မြောင်းဖောက်ပေးခဲ့တာကိုး။ မင်းတို့နှစ် ယောက်က အစကတည်းက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပါကွာ။ မင်းကအေး အေးလူလူနေတဲ့စရိုက်၊ ဟန်နီက ပူပူလောင်လောင်စရိုက်မျိုး။ ထားပါတော့လေ၊ အချိန်တွေအများကြီးရှိပါသေးတယ်။ အေး... မင်းဆုံးဖြတ်တဲ့လမ်းဟာ အဖြစ်သင့်ဆုံးနဲ့ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်ဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်”

သူ ကော်ဖီခွက်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိ၏။ ကိုယ့်ဘီ မြတ်နိုးနေခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းတွေထဲမှာ မာနကိုတော့ ထည့်မထားဘူးတဲ့ လားဟန်နီ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်ကရော ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ျားမာနဘီ

ချောင်ထိုးထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ လက်ထပ်ပွဲဖြစ်မြောက်စေဖို့ လိုက် လျောထားမှုမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ ရှိနေမှာပေါ့ဟန်နီ။ ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့အရာမှာ အတ္တဆိုတာတွေ ကပ်ငြိနေရင်တော့ ကိုယ် တို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်သိပ်တော့မကောင်းတော့ဘူး။

ညနေသုံးနာရီထိုးခါနီး ကျောင်းရှေ့မှာကားရပ်၍ ထွက် စောင့်နေမိသည်။ ခေါင်းလောင်းသံထိုးပြီး မကြာမီ အစီအရိဆင်း လာသည့်ကျောင်းသူအုပ်စုထဲမှာ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ထားသည့် သူ၏ကလေးမလေးက ထင်းခနဲမြင်သာနေပါ၏။

သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်၍လမ်းခွဲကြစဉ် ရန် နောင်ဆိုသည့်ကောင်လေးက သူမထံပြေးလိုက်၍ လှယ်အိတ်ထဲမှ ချောကလက်တစ်တောင်ကိုထုတ်ပေးလေသည်။ သူမက ခေါင်းခါပြ လိုက်တော့ ကောင်လေးက သူမလက်ကိုအတင်းဆွဲ၍ လက်ထဲသို့ မုန့်ကိုထိုးထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

သူမ၊ချောကလက်တောင်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လမ်း ဆက်လျှောက်လာစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားကိုမှီ၍လက်နှစ်ဖက် ဝိုက်လျက် ရပ်စောင့်နေသည့်သူ့ကိုမြင်သွားလေသည်။

ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားသည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့်အတူ ခြေစုံရပ်သွား သည့်နေရာသို့ သူလျှောက်လာခဲ့ပြီး သူမလက်ထဲမှချောကလက်ကို

ဆတ်ခနဲယူ၍လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“ဦး... ဟိုဥစ္စာ”

“သူများပေးတိုင်းယူ၊ ကျွေးတိုင်းစားစရာလား”

“မတုတ်ပါဘူးဦးရဲ့”

“တော်ပြီပုံပုံ... ပြန်စို့”

ကားရှေ့ခန်းထဲသို့ သူမကို လက်မောင်းမှတွန်း၍ထိုင်စေလိုက်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ပုံပုံကို ကြိုပို့လုပ်ပေးတော့ကော ဘာဖြစ်လဲဟန်နီ။ ပုံပုံဟာ ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်ပုံသွင်းခဲ့တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို တရင်းတနှီးဆက်ဆံခွင့်၊ အရေးတယူဆုံးမခွင့်၊ ယုယုယယကြင်နာခွင့်တွေကိုယ့်ထံမှာအပြည့်ရှိပါတယ်။ ဒါအမှန်ပဲ...။

အခန်း (၁၈)

စံပယ်ရုံမှစံပယ်ဖူးလေးတွေကို ခူးနေသည့်မြင်ကွင်းလေးက ရင်ကိုအေးမြသွားစေသည်။ ညနေဆည်းဆာက သူမပေါ်ကို ဖြာကျနေလေ၏။ အကျည်းတန် လှချိန်တဲ့၊ အကျည်းတန်ခြင်းတွေကင်းမဲ့နေသည့်မိန်းကလေး၏အလှတရားက ကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံနေသည်မှာအမှန်ပင်။ လေအဝှေ့မှာ လွင့်ပါလာသည့်စံပယ်ရနံ့ကို လသာဆောင်ထက်မှာရပ်နေရင်း သူ့ရှုရှိုက်လိုက်ရ၏။

မြဲထဲသို့ ဆလွန်းကားနီလေးဝင်လာကာ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့်ဟန်နီက သူ့ကိုလက်လှမ်းပြုရင်း တိုက်ထဲဝင်လာလေသည်။ လသာဆောင်မှနေရာမရွေ့ဘဲ သူဆက်၍ရပ်နေစဉ် နောက်

နားမှာ ဟန်နီရုပ်လာလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲမောင်၊ သွေးအေးသွားလှချည်လား။ အရင်လို I ကို ပြေးမကြိုတော့ပါလားကွယ်”

သူ့အသာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အနီရဲ့ရဲဂါဝန်ရှည်ဝတ်ထားသည့်ဟန်နီထံမှ ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးကိုမြင်လိုက်ရ၏။ အမြင်စူးလိုက်တာနော်။ ပုံပုံဝတ်ထားသည့် အဝါဖျော့ဖျော့ဘလောက်စ်နှင့် ပါတိတ်လုံချည်စိမ်းဝါလေးက ညနေခင်းမှာ ဘယ်လောက်အမြင်အေးလိုက်သလဲ။

“ကိုယ်က ဟန်နီ၊ကိုယ့်ကိုခေါက်ထားပြီလို့ထင်နေတာပါ။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး အခုမှပေါက်လာရတာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... I က ယူဆီလူမရောက်ပေမယ့် စိတ်ကတော့အမြဲရောက်ပါတယ်နော်။ ပြီးတော့ ယူကို I ခေါက်ထားတယ်လို့ယူဆရင် အမှားကြီးမှားသွားမှာပေါ့။ I ရဲ့မျက်စိတွေနားတွေအားလုံးကို ယူနောက်ကျောမှာ အမြဲကပ်ထားတယ်မောင်ရဲ့။”

“ဆိုစမ်းပါဦး... ကိုယ့်ကိုစောင့်ကြည့်နေရအောင် ကိုယ်က မဟုတ်တာလုပ်နေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဟန်နီ”

“အလဲ့... စကားတွေ တယ်တတ်လာပါလားယူ။ ဘာသူသင်ပေးထားတာလဲ”

“မလှောင်ပါနဲ့ ဟန်နီ၊ လာရင်းကိစ္စကိုသာပြောပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကမေးစရာက တစ်ခွန်းတည်းပဲ။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်တို့ဘယ်နေ့စေ့စပ်မလဲဆိုတာပါ”

“ဟင်းဟင်း... ဒီမေးခွန်းမေးရလောက်အောင် ယူက ယူကိုယ်ယူစိတ်ချတယ်ဆိုပါတော့လေ။ ဒီလောက်အတန်တန်သတိပေးထားပါလျက်နဲ့ ယူ ရှေ့ဆက်တိုးနေတာ I အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။ ဘယ်လိုသဘောလဲမောင်။ I မကြိုက်တာကိုမှ တမင်ရွေးပြီးလုပ်နေတာလား... ပြောပါဦး”

“ဘာကိုပြောတာလဲဟန်နီ။ ကိုယ်နားမရှင်းဘူး”

“မောင်ကို I ဘာပြောထားလဲ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ အရောဘဝင်တရင်းတနှီးရုံနေတာကို I မကြိုက်ပါဘူးလို့ အတန်တန်ပြောထားပါလျက်နဲ့ ခုတော့ ညဘက်ဖုန်းဆက်တာတောင် ဖုန်းမကိုင်ဘူးဘူး။ စာစစ်ပေးနေလို့ ကျောင်းကိုကြိုပို့လုပ်ပေးရတာနဲ့ အဲဒါတွေကဘာသဘောလဲ”

“ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ Daily duty ပဲဟန်နီ။ မင်းစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် ရှိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ အမြင်ရှင်းပါတယ်။ မျက်စိစိမ်းကြီးတပ်မကြည့်ပါနဲ့လားဟန်နီ။ ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆိုရင် ကိုယ်လည်း ဟန်နီကိုပြန်ထောက်ပြလိုရတယ်။ ကိုယ်က လူမမြင်”

ကွယ်ရာမှာ ညမီးမှိန်မှိန်အောက်မှာ club တက်ပြီး dance လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“မောင်... ယူ့ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတတွေးပေးနေတာပါဟန်နီ”

“I က မောင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာနော်၊ လှေနှံနှစ်ဖက်နင်းချင်နေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး”

“ထွေတော့ဟန်နီ... မင်းမစော်ကားနဲ့၊ ကလေးတင်ယောက်ကို ပြိုင်ဘက်လိုသဘောထားနေတယ်ဆိုကတည်းက မင်ဘက်က အမှတ်တွေလျော့နေပြီ”

“ဒါက ယူ့ကို I သိပ်ချစ်နေတာကိုးမောင်ရဲ့၊ အဲဒါကိုလည်း ထည့်တွက်ပေးဦးမှပေါ့”

“သဝန်တိုတယ်ဆိုတာကလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲကောင်းပါတယ်ဟန်နီ၊ ဘောင်မကျော်သင့်တာအမှန်ဆုံးပါပဲ”

“ကျွတ်... ဒီနေ့ ယူ့နဲ့စကားပြောရတာ အဆင်မပြေဘူးကွာ၊ I ပြန်တော့မယ်၊ I ပြောတာကို ယူ့နားထဲမသွင်းရင် I တိုက်မှုကိုမစဉ်းစားပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ယူ့မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

“မျှမျှတတဆုံးဖြတ်တတ်ရင် အမှန်တရားကိုတွေ့မှာပဲဟန်နီ၊ ကိုယ်ဒါပဲပြောချင်တယ်”

ဟန်နီရှိန် ဒေါသတကြီးဖြင့်ဆင်းခဲ့စဉ် လှေကားအတတ်အဆင်းမှာ စံပယ်ဖူးတွေကိုအပ်ချည်ဖြင့်ကုံးပြီး ဘုရားကပ်ရန် တက်လာသည့်သူမနှင့်ဆုံလေ၏။

စူးရှခက်ထန်စွာကြည့်နေသည့် အန်တီဟန်နီ၏အကြည့်တို့ကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းလေးဟသွားရသည်အထိ အံ့ဩနေမိသည်။ ဘုရားရေ... ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးပါလိမ့်၊ လှေကားထိပ်မှာရပ်လာသည့်ဦးထံမှ အသံခပ်တိုးတိုးထွက်လာလေ၏။

“ပုံပုံ... တက်ခဲ့လေသမီး... မနက်ဖြန်စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာအုပ်ကိုင်တော့... သွက်သွက်လေးလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တောက်!”

ဟန်နီရှိန်ဒေါသတကြီးတက်ခေါက်လိုက်ရင်း သူမနံဘေးမှဖြတ်အဆင်း ပခုံးစောင်းဖြင့်တိုက်လိုက်လေ၏။

“အမေ”

“ပုံပုံ... ဟန်နီ၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

လှေကားလက်ရန်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲထားလိုက်စဉ် ဦးက ဝုန်းခနဲပြေးဆင်းလာလေတော့သည်။ ဘုရား... ဘုရား... ပြဿနာတော့အကြီးအကျယ်တက်တော့မှာပဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲယူရဲ့။ ဒေါသကိုထိန်းဦးမှပေါ့”

“မင်း၊လူကြီးမဟုတ်ဘူးလားဟန်နီ။ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်မှပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ဘက်က နာနေရတာလဲယူ။ နည်းနည်းလေးမှအထိမခံနိုင်တော့အောင် သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေပြီလား”

“ဟန်နီ... ပုံပုံစာမေးပွဲဖြေခါနီး စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးချင်ပါနဲ့။ စကားကိုဆင်ခြင်ပြောပါ”

“မောင်... I ပြောတော့ ယူကမဟုတ်ဘူးလို့ငြင်းဆန်နေပြီး အခုဘာသဘောလဲ”

“Please , shut up Honey. I don't need any problem.”

“I က ပြဿနာရှာတာမဟုတ်ဘူး။ ယူကမှ ပြဿနာကို မီးစမွှေးတာယူရဲ့။”

“ပုံပုံသွားတော့လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ဦး”

သူမအပေါ်ထပ်ကိုအပြေးတက်ခဲ့စဉ် ဦးက အန်တီဟန်နီလက်မောင်းကိုကိုင်၍ အိမ်အောက်ထပ်ကိုဆွဲချသွားလေ၏။

အမယ်လေး... ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။ ဘယ်ကနေ

ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ ဘုရားပန်းကပ်လှူနေရင်း ဒူးတွေတုန်လွန်းသဖြင့် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ရလေသည်။ ဦးတော့... ဦးတော့ စိတ်ဆင်းရဲရပြန်ပါရောလား။

သူ့လက်ကိုဖြောင်းခနဲရိုက်ချ၍ ဟန်နီရုန်းထွက်လိုက်လေ၏။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၍ စူးခနဲအော်လိုက်လေသည်။

“ယူ, I ကို တိရစ္ဆာန်လိုမောင်းထုတ်စရာမလိုဘူး နေဖောင်နောင်”

“မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်နေတာကိုရော လက်ခံလို့လားဟန်နီရိုက်”

“ဟင်း... ပြောတော့ဖြင့် I ကိုအမြတ်တနိုးချစ်နေခဲ့တာပါဆို။ ခုတော့ အဲဒီစကားတွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ပြီလဲယူရဲ့။”

“အဲဒီအချစ်တွေကို မင်းရဲ့အတ္ထုတွေကဝါးမျိုခဲ့ပြီပဲဟန်နီ။ မင်းက, မင်းဖြစ်ချင်တာ မင်းလုပ်ချင်တာတစ်ခုတည်းကိုပဲ ခေါင်းမာမာနဲ့ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်ခဲ့တယ်ဟန်နီ။ မင်းကို ဒီအချိန်ထိသစ္စာရှိရှိစောင့်နေခဲ့တဲ့ကိုယ့်ဘက်ကို တစ်စက်ကလေးမှပွဲညာချင်စိတ်မှ ရှိမနေဘဲ။ မင်းမလိုချင်ရင် ချောင်ထိုးထားပြီး အသုံးလိုတော့မှ ယူသုံးရအောင် ကိုယ်က မင်းပိုင်တဲ့သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ်ဘူး။”

လူကလူ...။ လူတောင်မှ တစ်ဖက်သားကိုညှာတာတတ်တဲ့၊ ကြင်နာတတ်တဲ့၊ သနားတတ်တဲ့၊ နူးညံ့တဲ့နှလုံးသားရှိတဲ့လူသားတစ်ယောက်ပါ။ တော်ပါပြီဟန်နီ... ကိုယ်တို့ ဒီနေရာမှာပဲလမ်းခွဲကြပါစို့။ မင်းလိုအတ္တကြီးပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆီမှာ ပေးအပ်ထားခဲ့မိတဲ့ငါ့နှလုံးသားကို ငါပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါပြီ”

“ဖြန်း”

“နင်နဲ့တန်တာ အဲဒါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးမပေးဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်မသတိစရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“တောက်! ”

ပူသွားသည်ပါးပြင်မှ စပ်ဖြင်းဖြင်းခံစားချက်ကိုခံယူ၍ သူ့အိမ်တံခါးကိုဆွဲစေလိုက်စဉ် ကားအနီကလေးက ခြံထဲမှ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားလေ၏။

ရင်နာလိုက်တာ...။ ရင်နာစရာကောင်းလိုက်တာပါလား။ သူ့ကို ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ရွေးချယ်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက သူ့ပြန်ရရှိခဲ့တာက ဒီလိုရက်စက်ခြင်းတဲ့

လား။ အချစ်ဆိုတာဘာလဲ။ နှစ်ကိုယ်တူကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးအပ်နှင်းဆက်ခဲ့သည့်ချစ်ခြင်းတရားတွေက ခုတော့ဖြင့် အငွေ့ပျံပျောက်ကွယ်သွားပါရောလားလေ။

မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ နံရံကိုမှီကာ ရပ်နေမိစဉ် သနပ်ခါးရနံ့တို့ကြောင့် သူ့ဖျတ်ခနဲမျက်လုံးကိုပြန်ဖွင့်လိုက်မိ၏။ လှေကားရင်းမှာ လွယ်အိတ်ပိုက်၍ သူ့ကိုအံ့ဩမှင်တက်စွာ ဝေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံမှအကြည့်တို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသဖြင့် သူ တအံ့တဩဖြစ်သွားရလေသည်။

ဗုဒ္ဓေါ... ဒါ... ဒါဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ။

“ဦး... ပုံပုံ စာဆိုတော့မလို့ပါ။ ဦးနေမကောင်းရင်လည်း နေပါစေတော့”

“ရတယ်... အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းကပဲစောင့်နေပါပုံပုံ။ ဦးဘာခဲ့မယ်... ဒီညကစပြီး သမီး အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ ပြန်ပြောင်းနေပါ။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဆယ်တန်းကျူရှင်ဆက်ယူရမယ်။ ပါပေမဲ့... ဦးပဲ Guide လုပ်ပေးမယ်”

လှစ်ခနဲကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည့်ကျေနပ်ပြုံးလေးကို သူ့မျက်ခနဲမြင်လိုက်ပါ၏။ တဖတ်ဖတ်ပြေးတက်သွားသည့် ခြေဖဝါးဖွားဖွေးလေးကိုငေးနေမိရင်း သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိသည်။

ဒီကိစ္စကိုသိရင်တော့ မင်းသူတို့ ဘာပြောကြမလဲ။ သေချာ
တာကတော့ မမကြိုင်ဝမ်းသာနေမယ်ဆိုတာပါပဲ။ မမကြိုင်က နဂို
ကတည်းက ဟန်နီကိုကြည့်မရတဲ့သူလေ။

အခန်း (၁၉)

ဇက်ခိုင်ခါစ ကလေးသေးသေးလေးကို မချီတတ်ချီတတ်
ပြင် သူချီတော့ ပုံပုံထံမှ ခစ်ခနဲရယ်သံထွက်လာလေ၏။ ကလေး
လေးထံမှ အဲခနဲအသံနှင့်အတူ သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားလေ
သည်။

“ဟာ... သွားပါပြီ။ ဒီကောင် သေးပေါက်ချလိုက်ပြီကွ။
ဒုပဲ... ဟေ့ကောင်လေး... ငါအလုပ်သွားဖို့ ready ပြင်ပြီးသား
ကွ။ ရေတော့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ချီးရပါပြီဗျာ”

“ဟဲ့... အဲဒါ Lucky ပေါ့နေဇင်ရဲ့။ မချီတတ်ဘဲ နင်
နီနေပုံက ရယ်စရာကြီးဟယ်။ ပုံပုံရွှေ... သားကိုခေါ်ခဲ့သမီး။

ဒီမှာအာဟာရခွံ့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ... ပေးလေဦး၊ ပုံပုံပြောသားပဲ။ သားချစ်က အဲဒီလိုအကျိုးလှလှဝတ်ထားတဲ့လူပေါ်မှာမှ ရှူးပေါက်အီးပါ သိပ်လုပ်တာ”

ပုံပုံက သားချစ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာပွေ့ချီလိုက်ပြီး မမကြိုင်ခေါ်နေသည့်အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသဖြင့် သူ့နှာခေါင်းရှုံ့၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ပြန်ကူးရန်လှည့်လိုက်၏။ မမကြိုင်တို့ခြံထဲသို့ ပြိုင်ဘီးလေးတစ်စီးဝင်လာပြီး တိုက်ရှေ့မှာရပ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့... ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား သီဟရေ။ ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်နော်... မပေါ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြိုင်ရဲ့။ class က ဆယ်နာရီမှ စမှာပါ။ စောသေးလို့ သားချစ်ကို ဝင်ကြည့်တာပါဗျာ။ ဟော... နာနီက လက်သစ်ပါလား”

“ဟင်းနော်... ကိုကိုသီဟ။ ပုံပုံက ရွာမှာကတည်းက မောင်လေးတွေညီမလေးတွေကို ပီစီလေးကတည်းက ထိန်းလာဖေးတာပါနော်။ လျှော့မတွက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကျွမ်းကျင်လွန်းလို့ ချီးမွမ်းမလို့ပါဆိုမှပဲ ဆတ်ဆတ်ထိကိုမခံဘူး”

ရယ်သံများကြားမှ သူမနဖူးကို လက်သီးဖြင့်ထုလိုက်သည့် သီဟကို၏ဟန်ကို အဝေးမှသူ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူမမျက်နှာထက်မှာ ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များကိုတွေ့နေရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်မှာအမှန်။ ဩော်... ပန်းကလေးပွင့်ရင် လိပ်ပြာတွေပိတုန်းတွေ တပ်လာမှာမမတာပဲလေ။

ရေတစ်ခေါက်ထပ်ချိုးပြီးမှ ကုမ္ပဏီသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ Meeting ပြီးသည်နှင့် သူ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ်နှစ်နာရီသာရှိသေးသည်။ မင်းသူ့ကိုအလုပ်တွေလွှဲထားခဲ့ပြီး အိမ်ကိုသာပြန်လာခဲ့၏။ လမ်းထဲသို့ ကားကိုချိုးကွေ့လိုက်စဉ် ပုံပုံဆရာမက ဆိုက်ကားစီး၍ပြန်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ထဲဝင်တော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ပုံပုံတစ်ယောက် မမကြိုင်တို့အိမ်ရောက်နေပြန်ပြီလား။ မီးဖိုခန်းထဲမှာအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လုံးကိုသာတွေ့ရလေ၏။

“ဒေါ်လုံး... ပုံပုံရော”

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ... ဟောတော် အစ်ကိုလေး စောပြီးပြန်လာတာလား။ ပုံပုံရေချိုးနေတယ်လေ။ ဒီညနေ ဘုရားသွားချင်လို့ အစ်ကိုလေး စောစောပြန်လာရင်ကောင်းမှာပဲ”

လို့ ခုနစ်ပြောနေသေးတာ”

“ဟုတ်လား... အင်းအင်း... ပြီးရော”

သူ့အပေါ်တက်၍ ရေချိုးကာ အဝတ်လဲလိုက်၏။ ခေါက်ချိုးကျထိုးထားသည့် ရုပ်အဖြူလက်ရှည်နှင့် ပုဆိုးအနက်ကွက်ကို တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ ခပ်တိုတိုဆံပင်တွေကို အီးဖြင့်ဖြီးသင်နေစဉ် ကြည်လင်တောက်ပနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာပြန်မြင်နေရ၏။

ကြည့်ပါဦး... အသည်းကွဲနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာက ဒီလိုတဲ့လား။ အမှန်တကယ်ဆို ယူကျုံးမရစိတ်တွေနဲ့ ကြေကွဲခံစားနေရမှာလေ။ အခုတော့ ရင်ထဲမှာ ပါးပါးလေးတောင် မှုကျန်မနေတော့ပါလား။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူဖွင့်လိုက်တော့ အဖြူရောင် ဘလောက်စ်လေးကို အနက်ခံမှာ အဖြူအတုံးလေးတွေပါသည့် လုံချည်နှင့်တွဲဝတ်ထားပြီး ဆံနွယ်ရှည်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်း တည်းကျစ်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဦး... ပုံပုံကို ဘုရားလိုက်ပို့မှာဆို”

“အင်း”

“ဒါဆို အပြန်ကျရင် ညဈေးထဲလိုက်ပို့ပေးပါဦးနော်။ ပုံပုံ ဝယ်စရာလေးတွေရှိလို့”

“အင်း”

“ပြီးရင် ကြာဆံဟင်းခါးနဲ့ ရှောက်သီးသုပ်ဝယ်စားမှာနော်”

“အင်း”

“ဟင်... ဦးကလည်း”

နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားတော့ သူ့ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်မိ၏။ ကြည့်စမ်း... သူ့ဒီလိုမရယ်ဖြစ်တာ အတော့်ကို ကြာခဲ့ပြီပဲ။

“ဒါဖြင့် ပုံပုံ အောက်မှာစောင့်နေမယ်နော်”

“အင်း”

“ဟင်... တော်ပါပြီ... ဦးကဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ အင်း လို့ပဲပြောတတ်တော့တာကိုး”

သူမ သဘောတကျပြောလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေ၏။ သူ့အောက်ကိုးရောက်တော့ သူမကခြံဘေးမှာ မမကြိုင်နှင့်စကားပြောနေလေသည်။

“ဝယ်ခဲ့မယ်အန်တီ၊ ပုံပုံမှာ စုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေ အများ

ကြီးရှိုတယ်သိလား သားချစ်ရဲ့။ သားသားအတွက် ပုံပုံဘာဝယ်လာ ပေးရမှာလဲပြောပါဦး။ ဟာ... အာဂူးတဲ့... ဟင်းဟင်း... စကားတွေပြောတတ်နေပြီတော့”

“နေဇင်ရေ... မမကြိုင်မှာတာ စိုက်ပြီးဝယ်လာပေးပါ ကွယ်။ တော်ကြာ ပုံပုံမုန့်ဖိုးတွေကုန်သွားမှာစိုးလို့”

“ရပါတယ်မမကြိုင်ရဲ့... ဟော! သားချစ်က ခါးကျော့ ချီခိုင်းနေပါရောလား”

“မချီနဲ့နေဇင်... တော်ကြာ ရှုပေါက်ချလိုက်မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်။ ကဲကဲ... သွားကြတော့... ညနေအတော်စောင်း နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သွားပြီနော်အန်တီ... သားချစ်ရေ... တာတာ”

ဖျတ်ခနဲကလေးပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ငွံနမ်းလိုက်သည့် သူမကိုငေးခနဲကြည့်မိသွားရ၏။ ကလေးချစ်လိုက်တာပါလားပုံပုံ၊ ဖာန်နီကတော့ ကိုယ့်အတွက် ကလေးကိုတောင် မွေးပေးချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ချစ်တတ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ကျွတ်... ပြတ်ပြီးသာ ဇာတ်လမ်းကို သူ့ဘယ်နှယ်သတိရမိသွားရတာလဲ။ မက်လိုက်တာ နော်။

ညနေစောင်း မှောင်ရီပျိုးပျအချိန်မှာ နီယွန်မီးများက စ၊ လင်းနေလေပြီ။ မှန်ဖွင့်ထားသည့်ကားပြတင်းမှ လေနှုအေးတို့ တိုး ဝင်လာလေ၏။ လေတို့နှင့်အတူလွင့်ပါလာသည်က ရင်အေးစရာ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးရနံ့။

ဘုရားပေါ်စတက်ရန် လှေကားထစ်မှာ ကတ္တီပါမိနပ်ကို သူ့ချွတ်လိုက်စဉ် သူမက သူမိနပ်ကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူကိုင်လိုက် လေ၏။

“ဦးကိုင်ပါမယ် ပုံပုံရဲ့”

“နေပါစေဦးရဲ့... ဦးက လူကြီးပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်ပါ”

ဘုရားကိုတစ်ပတ်ပတ်ပြီး သောကြာထောင့်မှာ ရေချမ်း ကပ်၊ ဆီမီးပူဇော်ကာ အတော်ကြာသည်အထိ သူမ ဘုရားရှိခိုးနေ သည်ကို နံဘေးမှာထိုင်၍ သူ့စောင့်နေမိ၏။ နှုတ်ခမ်းဖျားလေး ရွှရွလှုပ်၍ရေရွတ်နေသည့်ပုံပုံလေးကို အနီးနားတစ်ဝိုက်မှ လူငယ် တွေက လှည့်ကြည့်သွားကြလေသည်။ ဦးသုံးကြိမ်ချအပြီးမှာ သူမ ခါးဖျတ်ဝန်းလေးတွေဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်လေ၏။

“ဘာတွေဆုတောင်းနေတာလဲ”

“အင်း... အများကြီးပေါ့။ ဒေါ်လေးတို့ဦးကြီးတို့မိသား

စုတွေအတွက်ရော၊ ရွာက သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ပြီးတော့ ကျောင်းကအဖော်တွေကိုရော စိတ်ရောကိုယ်ပါကျန်းမာချမ်းသာစေဖို့ပေါ့”

“ဦးအတွက်မပါဘူးလား”

“အာ... ဦးက ပုံပုံအဓိကထားပြီး ဆုတောင်းပေးရတဲ့ သူပဲဟာ၊ မပါတဲနေပဲပါလားဦးရဲ့”

“ကဲ... ဒါဆို ညဈေးလျှောက်ရအောင်... လာ”

သူ့လက်မောင်းကိုခို၍ထကာ ဘုရားကိုတစ်ပတ်ပြန်လှည့်စဉ် နောက်ဘက်မှလက်ခုပ်သံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ပုံပုံ... ဟေ့”

“ဟော... ကိုကိုသိဟ”

“အမယ်၊ ဒီတူအရိုးနှစ်ယောက် ဘုရားတက်ဖူးကြတယ်ပေါ့လေ။ ဖေဖေနဲ့မေမေ... ဒါလေ ကျွန်တော်ပြောပြောနေတဲ့ပုံပုံဆိုတာပေါ့။ နာမည်ရင်းက သက်လုံးပုံတဲ့... ကိုဇင့်တူမလေ”

“ချစ်စရာလေးဟယ်...။ သားပြောတုန်းက ဒီလောကတောင်မထင်မိဘူး။ ခုမှပဲတွေ့ဖူးတော့တယ်။ အိမ်ကိုလာလည်ခိုလေသမီးရယ်”

“သူက အိမ်တွင်းလုန်းလေးမေမေရဲ့။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဆိုတော့ စာတွေကျက်နေရတာလည်းပါတယ်။ အားရင် မမကြိုင်သ-

ကို နာနီသွားလုပ်ပြီး ထိန်းပေးလေရဲ့”

“ဟုတ်လား... စာကြိုးစားနော်သမီး။ သမီးကိုကိုလိုဆရာဝန်ကြီးမဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ပုံပုံက ကျောင်းဆရာမပဲ လုပ်ချင်တာပါကြီးကြီးရဲ့”

“ဪ”

“ကိုဇင်တို့ပြန်မှာလား”

“ဟင့်အင်း... ပုံပုံညဈေးလျှောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပြဦးမယ်”

“ဟာ... ဒီလိုမှန်းသိရင် ဘော်ဒါတွေနဲ့ချိန်းလိုက်ပါတယ်”

“သားလိုက်ချင်လိုက်သွားလေ... ဖေဖေပဲ ကားမောင်းပြန်လိုက်ပါမယ်”

“နေပါစေတော့ ညမှောင်နေပြီ။ ဖေဖေက မျက်စိသိပ်ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့သွားလိုက်ပါဦးမယ်အန်တီ”

“ကောင်းပြီ သားဇင်”

သူ့လမ်းဆက်လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဇေဝေဝါဖြစ်သွားမိ၏။ သီဟနှင့်ပုံပုံတို့ ဘုရားမှာဆုံဖို့များ တမင်ချိန်းထားလေ

သလား။ အတွေးဖြင့်ကြည်လင်နေသည်မျက်နှာက ချက်ချင်းမူနီ
မိုင်းသွားရလေသည်။ ကားကို ဈေးတန်းဘေးကားရပ်ရမည့်သတိ
မှတ်နေရာမှာရပ်၍ ဈေးထဲဝင်လာခဲ့၏။ လူစည်ကားနေသည်
လူအုပ်ထဲတိုးစဉ် သူမက သူ့လက်မောင်းကိုချိတ်ဆွဲထားလိုက်လေ
သည်။

“ဦး... အန်တီက ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှစ်ချောင်း
နဲ့ မုန့်လေပွေ မှာလိုက်တယ်သိလား။ ဘွားမြိုင်အတွက် မုန့်လုံး
ရေပေါ်နဲ့ မလိုင်လုံးဝယ်ခဲ့ပေးတဲ့။ ကြီးကြီးလုံးနဲ့ ကိုမြင့်ကို ဘူးသီး
ကြော် ဝယ်ပေးသွားမယ်နော်။ ပြီးတော့ ကြီးကြီးလုံးက မုန့်ခိုင်း
တောင့်ကြိုက်တယ်ပြောတယ်”

“ကဲ... ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ပြီးဝယ်လို့ရတယ်။ လော
လောဆယ် ဦးဗိုက်ဆာပြီ။ တစ်ခုခုစားရအောင်”

“ပုံပုံ ရှောက်သီးသုပ်စားချင်လို့”

“ဗိုက်နာဦးမယ်။ တခြားဟာ စားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... အဲဒါပဲကြိုက်တာကို”

“ကြေးအိုးဆီချက်ဖြစ်ဖြစ်စားပါကွာ... နော်... တော်
ကြာ ပုံပုံဗိုက်တွေဘာတွေ မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်။ လိမ္မာပါတယ်
လာ...”

သူ့ သူ့မလက်ကိုဆွဲ၍ ဆီချက်ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့ပြီး ထိုင်ခုံ
ဝင်ထိုင်ကာ သူမမျက်နှာကိုငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ စားချင်တာမစား
၍ စုကောက်နေမည်ထင်သော်လည်း သူမမျက်နှာလေးက ကြည်
ညိုညိုလင်လင်လေးပင်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပြောစကားနားထောင်
ပါလား။

ကြေးအိုးဆီချက်ရောက်လာတော့ သူက ပန်းကန်လုံးထဲမှ
ပြုတွေ၊ ငါးဆုပ်လုံးတွေကို တူဖြင့်ဆယ်၍ သူမပန်းကန်ထဲထည့်
ပေးတော့ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဦးစားပါ... ဗိုက်ဆာနေတယ်ဆိုပြီး”

“စားပါပုံပုံရယ်... ဦးက ဒါမျိုးမကြာခဏစားနေကျပါ။

ပုံပုံကိုစားစေချင်လို့ဝယ်ကျွေးတာ... စား။ စားပြီးရင် အကြော်
များစားကြစို့”

“ဟင်... ပုံပုံဗိုက်ဆုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဆုံအောင်စားပေါ့... ဒါကအရည်ပဲဟာ။ လမ်းလျှောက်

ရင်းချောင်သွားလိမ့်မယ်”

ဈေးထဲလျှောက်ကြည့်ရင်း ပုံပုံက သူ့အတွက် မီးခိုးရောင်
မလာတစ်ထည် အမှတ်တရဝယ်ပေးလေ၏။ သူက ယုန်မွေး
ပျယ်တာအဖြူရောင်လေးကို သူမအတွက် ပြန်ဝယ်ပေးကာ ဝယ်

စရာရှိတာတွေဝယ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ဒီလိုလေး လွတ်လပ်စွာဖြင့် လျှောက်မလည်ဖြစ်တာ ဘယ်
လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ နောက်ဆိုရင် ဒီလိုလည်ပတ်ခွင့်တွေရနိုင်ဦး
မှာလား။ ပုံပုံ၊ ရွာကိုအပြီးပြန်ရင်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒီမှာပဲ
အိမ်ထောင်ကျသွားသည်ဖြစ်စေ...။

အတွေးလွန်၍ မီးပွိုင့်စိမ်းသွားတာကိုမမြင်သဖြင့် သူမက
သူ့လက်မောင်းကိုအသာပုတ်၍ သတိပေးလိုက်လေ၏။ ရင်မောရ
တာ ဘာဖြစ်လို့များလဲပုံပုံရယ်။

အခန်း (၂၀)

မမကြိုင်တိုက်ကွန်း၍ သူမကို စက်ဘီးစီးသင်ပေးရလေ
သည်။ သူမကိုစိတ်မချသော်လည်း အမြဲကြိုပို့လုပ်နိုင်တာမှမဟုတ်
ဘဲ။ အိမ်မှာလည်း ကားက တစ်စီးကည်းရှိတာမို့ သူမဖို့စက်ဘီးလှ
ပုလေးတစ်စီးကိုသာ ဝယ်ပေးရတော့၏။

“ရဲရဲနင်းလေ... တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်လုပ်နေရင် ဘယ်
ဘက်တော့မှာလဲ”

“ဦးက လိုက်ကိုင်ပေးမှပေါ့”

“ဪ... သမီးကလည်း နင့်ဦးလည်းမောပြီပေါ့”

မမကြိုင်က ကလေးချီထားလျက်မှပြောလိုက်စဉ် ခြံထဲသို့

သီဟက ပြိုင်ဘီးလေးဖြင့်ရောက်လာလေသည်။

“ဟားဟားဟား... တတ်တော့မှာပဲ။ ခုထိ ဘယ်ယိမ်းညာလဲဖြစ်နေတုန်း”

“ကိုကိုသီဟနော်... သူလည်းသင်မပေးဘဲနဲ့ ပုံပုံကိုမဝပါနဲ့”

“ကဲပါသီဟရယ်... နင့်ညီမကိုသင်ပေးလိုက်ပါ။ နေဇင်လည်းမကျွမ်းကျင်တော့ မောနေပြီ”

“ဒီတိုင်းတော့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ပညာဆိုတာ အလကားမရဘူး”

“အမယ်... ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“ဒါပေါ့... ဆေးကျောင်းသားဆိုတဲ့ဂုဏ်က နည်းသလား။ ကိုယ်က အပဲပဲကိုင်ချင်တာလေ။ ဘယ့်နှယ့်စက်ဘီးတွန်းရမယ်လို့”

“မသင်ပေးချင်လည်းနေပေါ့... ရတယ်... ဟွန်းတော်တော်ဈေးကိုင်”

သူမက သီဟကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး စက်ဘီးကိုအရှိန်ဖြင့်နှင်းထွက်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့”

“အား”

“ပုံပုံ”

သရက်ပင်ကြီးတည့်တည့်ဆီပြေးဝင်သွားစဉ် အာမေဇိုတ်သံတွေကြားမှာ သီဟက အပြေးလိုက်ပြီး သူမစက်ဘီးနောက်ခံကို အမြန်လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် စက်ဘီးရောလူပါ ဝုန်းခနဲပစ်လဲလေ၏။ သီဟပေါ်သို့ ထွေးခနဲလဲကျသွားသည့် မြင်ကွင်းကို သူနှင့်မမကြိုင်ဘဲ ဩစွာငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ရဲခနဲဖြစ် ပွားသည့်မျက်နှာ၊ နှင်းဆီရောင်ပန်းခင်းတစ်ခု၊ ရှက်သွေးဖြာစွာ ကျုံးရုန်းထလိုက်ပါသည့်ဟန်ပန်လေး၊ သူမလက်မောင်းကိုဆွဲထူလိုက်ပါသည့်သီဟ၏လက်အစုံ၊ တစ်ကွက်ချင်းတစ်ခုချင်းကိုကြည့်နေမြင်နေရရင်း သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို သူမသိသာချလိုက်မိလေသည်။ သီဟ၏မျက်နှာမှာ ကြည်နူးရိပ်သန်းနေပါသည့်အပြုက အသက်ဝင်လှ၏။

“ကဲ... ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား။ လူကြီးကိုအရွဲတိုက်ဖို့ပဲတတ်တာကိုး။ မှန်း... ခြေထောက်ပွန်းသွားပြီလား”

“ပွန်းကုန်တာပေါ့... မတတ်ပါဘူးဆိုတာ သင်ဖြင့်မသင်ချင်ဘဲနဲ့... သွား... ကိုကိုသီဟကိုမခေါ်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ဆေးထည့်ပေးပါမယ်။ ဖတ်ထား...။ စက်ဘီးဦးလင်ရင် အခုလိုသွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှ

အသေအချာတတ်တာတဲ့။ ပုံပုံတကယ်စီးတတ်မှာသေချာပြီ”

“အမယ်လေးနော်... ခြေတွေလက်တွေပါ ကျိုးကုန်မှ ဒုက္ခ”

“ကဲကဲ... မနက်ဖြန်ညနေမှ လာသင်ပေးမယ်။ ခုနား လိုက်တော့။ ခြေလက်သွားဆေး... ပြီးရင် ဆေးလူးပေးမယ်”

“နေပါစေ... ပုံပုံဘာသာပုံပုံလိမ်းလိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ... ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်။ ကိုဇင်နဲ့မမ ကြိုင်း၊ ကျွန်တော်သွားပြီနော်”

“အေးအေး”

တော်ပါသေးရဲ့... ဒုလိုတော့လည်း ပုံပုံက ရှက်ရမှန်းသိ တတ်လို့ ရှောင်တတ်သားပါလား။ မမကြိုင်အိမ်ပြန်သွားမှ သူ့စက် ဘီးကိုရိုဒေါင်ထဲထည့်သိမ်းပြီး သုမနောက်မှအသာလိုက်လာခဲ့၏။ လုံချည်ကိုအသာမ၍ကြည့်နေသဖြင့် ခြေသလုံးသားဝင်းဝင်း... ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ကြည့်စမ်း... ညိုသကျည်းမှာ ရောင်သွား တာပါလား။

“ဆေးကို အသားထဲစိမ့်ဝင်အောင်လူးနော်ပုံပုံ”

“ဟုတ်”

“လိမ်းလို့ဖြစ်ရဲ့လား... ဦးလိမ်းပေးရမလား”

“ရပါတယ်... ပုံပုံပဲလူးလိုက်မယ်ဦး”

ညဘက်စာဆိုအပြီး စာအုပ်တွေသိမ်းနေစဉ် ဖုန်းမြည် သာသဖြင့် သူမ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ပါ၏။ သူက လသာဆောင်မှာ ထွက်ရပ်နေသည်မို့ သူမ ဖုန်းကိုင်တာကို ဘာမှမပြောလိုက်ပါချေ။

“ဟဲလို... အင်း... ဟုတ်ပါတယ်”

“သက်သာပါတယ်... ရှိတယ်... မအိပ်သေးဘူး”

“ကိုကိုသီဟပြောချင်လို့လား။ ခေါ်ပေးမယ်လေ”

“အင်း... ဒါပဲနော်... ပုံပုံဖုန်းချလိုက်ပြီ”

ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီမို့ သူမ ဘုရားခန်းတအောင်ဝင် ၍ ခဏအကြာ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားလေတော့သည်။ ယခုတိုင် အိမ် ထဲမဝင်ဖြစ်သေးဘဲ ညအမှောင်ရွှင်တွေကို သူ့ငေးကြည့်နေမိ၏။ မိုးဦးစရာသီမို့ မိုးရနံ့တို့က လေနှင့်အတူ သူ့ထံသို့အပြေးရောက် လာသည်။

ကျောင်းတွေ စဖွင့်တော့မှာပါလား။ နားထဲမှာ ပုံပုံပြောခဲ့ သည့်စကားသံလေးကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ တစ်နှစ်ပဲတဲ့ လား။ ဦးပေါ်တင်နေတဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို အမြန်ဆုံးပေါ့ပါးသွား စေချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းပဲတဲ့လား ပုံပုံ။ အဲဒီဝန်ကြီးကို ဦးကိုယ် တိုင်က လိုလိုချင်ချင်နဲ့ပွေ့ပိုက်သယ်လာခဲ့တာပါကွယ်။

ခုတော့ ပုံပုံနဲ့သီဟတို့ရဲ့အကြည့်တွေကို ဦးဖတ်တတ်နေပါပြီ။ မကြာခင်ကာလမှာ သီဟက ပုံပုံကိုဖွင့်ပြောတော့မယ်အလား အလာရှိနေပြီမှန်း ဦးကြိုသိနေပါတယ်။ မမကြိုင်ပြောသလို အချိန်တန်ရင် ဦးလက်ထဲကနေ သီဟဆီကို ပုံပုံကိုလွှဲပေးရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားမှုကြောင့် သူ အံ့ကိုတင်းတင်း ကျိတ်ထားလိုက်မိသည်။ နှမြောတသဖြစ်စရာလား။ ဒါတောင် သူ့ရဲ့သွေးသားအရင်းအချာမဟုတ်သေးပါလားနော်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာကလည်း ခက်သားလားပုံပုံ။ သူက လူတွေမမြင်အောင် ချည်နှောင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှဖြတ်တောက်လို့မရအောင် ခိုင်မာလွန်းတယ်။ ဒီကြိုးတစ်စကို ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ ဖြတ်တောက်ရပါ။

နာရီမှ နှစ်ချက်ထိုးသံကြောင့် လသာဆောင်မှာရပ်နေရာမှ သူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။ လသာဆောင်တံခါးကို သော့ပိတ်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မျက်စိတွေက မမှိတ်ချင်သေးပေမယ့် ကြိုးစား၍ အိပ်ရဦးမည်။ မနက်ဖြန် အလုပ်တွေရှိနေတယ်လေ။

မှူးခနဲအိပ်ပျော်သွားစဉ် ညည်းသံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရ၍ အိပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးသွားရ၏။ အိပ်မက်လေလား။ ဂရုစိုက်နားစွင့်တော့ အသံက သူ့ဘေးအခန်းမှဖြစ်နေလေ၏။ ဗုဒ္ဓေါ! ပုံပုံတော့ဖျားပြီထင်ပါရဲ့။ သူ တံခါးကိုအမြန်ဖွင့်၍ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

အိပ်ရာထက်မှာ ကွေးကွေးလေးဖြစ်နေသည့် ကလေးမလေး၏နဖူးကိုစမ်းလိုက်မိတော့ ကိုယ်ကချစ်ချစ်တောက်ပူနေလေ၏။ ဘုရားရေ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီအချိန်ကြီး ဆရာဝန်ဘယ်လိုခေါ်ရပါ။

အောက်ထပ်ကို အမြန်ပြေးဆင်း၍ ဒေါ်လုံးကို မနည်းနိုးယူရသည်။ သူမကို အဝတ်အစားလဲ၊ ရေပတ်တိုက်စေပြီးမှ သူ့ရေပတ်ဝတ် တင်ပေး၏။ ဒေါ်လုံးဖျော်လာပေးသည့်ကော်ဖီကို အေးအောင်မှုတ်၍ ပါရာစီတမောတစ်လုံးကိုတိုက်ရန် သူမကိုအလိုက်သင့်ပွေ့ထူ၍ ဝင်အောင်တိုက်ရလေသည်။ လန့်ပြီးဖျားတာထင်ပါရဲ့။ တညည်းညည်းတညုညုဖြင့်လူးလို့မဲ့၍ သူ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားသည်မို့ သူ့အသာငြိမ်ပေးလိုက်ရသည်။

ချွေးစိုလာသည့်နဖူးထက်မှ ချွေးသီးလေးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အသာတိုသတ်ပေးလိုက်ပြီး သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ချမိ

၏။ ဒေါ်လုံးက တစ်ဖက်ခွဲမှာထိုင်၍ သူမအိပ်ရာကိုခေါင်းတင်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။ ကော်ဖီဓာတ်ဘူးထဲမှကော်ဖီဖြင့် လေးနာရီ ခြားဆေးတိုက်၍ဆေးဝင်သွားသည်မို့ မနက်လေးနာရီမှာ သူမကိုယ် အေးသွားလေပြီ။

တစ်ညလုံးမအိပ်ရသဖြင့် မျက်စိတွေစပ်နေပါသော်လည်း သူ့ငိုက်၍မဖြစ်ပါ။ ကုမ္ပဏီကို ဒီနေ့မလာအားကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြီး မှ မျက်နှာသစ်၍ စိတ်လန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ရသည်။

အောက်ထပ်ကိုဆင်းတော့ ဒေါ်လုံးကို မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွား တာတွေ့လိုက်သဖြင့် သူ့လိုက်ဝင်ခဲ့၏။

“ဒေါ်လုံး... ဒီမနက်ဈေးသွားဦးမှာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုလေး။”

“အိမ်မှာ ဘာမှမရှိဘူးလား။”

“ရှိတော့ရှိပါတယ်... ဘဲဥ၊ ကြက်ဥတို့၊ ငါးရဲ့ခြောက်တို့ ကြာဆံတို့ပဲရှိတယ်။ ဩော်... ဝက်အူချောင်းလည်းရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှိတာပဲဖြစ်အောင်ချက်လိုက်တော့။ ဈေးမသွား နဲ့တော့လေ။ ညကအိပ်ရေးပျက်သွားတဲ့ဟာ ကြက်ဥကြော်နဲ့ကြာဆံ ဟင်းခါးလေးပဲချက်လိုက်။ ပုံပုံဖို့ ဆန်ပြုတ်ကျဲလေးပြုတ်ပေးပါ။ ပြီးရင် ငါးရဲ့ခြောက်လေးမီးဖုတ်ပြီး ဆီနဲ့မွှေလေးဖြစ်အောင်လုပ်

ပေးနော်။ ဈေးကိုမနက်ဖြန်မှပဲသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုလေး... ဒါဆို ဂေါ်ဖီနဲ့ မုန့်လာဥကို ကော်ရည်လေးနဲ့အစိမ်းကြော်၊ ကြော်ပေးမယ်နော်”

“အင်းအင်း... ပုံပုံဖို့အရင်လုပ်ပေးပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

သူ့အပေါ်ပြန်တက်လာတော့ သူမမျက်လုံးလေးတွေကို အသာဖွင့်လိုက်လေ၏။

“နိုးပြီလားပုံပုံ... ခေါင်းထဲမှာကိုက်နေလား၊ ဘယ်လိုဖြစ် နေလဲ”

“အံ့ခဲနေတယ်ဦး”

“အဖျားမပျောက်သေးဘူးထင်တယ်။ ဆန်ပြုတ်ကို ငရုတ် ကောင်းမှုနဲ့နဲ့ပူပူလေးသောက်လိုက်။ ပြီးရင်ဆေးသောက်ဦးနော်။ ဦး၊ ဆရာဝန်ခေါ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... ပုံပုံဆေးမထိုးချင်ဘူးဦးရဲ့။ မခေါ်ပါနဲ့”

“သမီး၊ အဖျားမပြုတ်ဘဲနေမှာပေါ့”

“မခေါ်ပါနဲ့ဦးရယ်။ ဆေးသောက်ဆိုရင် ဘယ်လောက် များများသောက်ပါ့မယ်”

“ကဲ... ဒါဆိုပြီးရော။ ဒီညနေ အဖျားပြန်တက်ရင်တော့

ဆေးကုရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထ... မျက်နှာသစ်ရအောင်။ ခဏနေ... ဒေါ်လုံး၊ ဆန်ပြုတ်ယူလာပေးလိမ့်မယ်။ သောက်ပြီးရင် ဆေးသောက်ဖို့မလျစ်နဲ့”

အိပ်ရာထက်မှအသာဆင်းလိုက်စဉ် ယိုင်ခနဲလဲသွားသဖြင့် သူ့အသာဖမ်းထိန်းလိုက်ရ၏။ ခြေကိုထော့နင်းလျက် ရေချိုးခန်း ရှိရာကိုတွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ပြန်ထိုင်စဉ် သူက မွေးပွ towel ဖြင့် သူ့မမျက်နှာထက်ရှိ ရေစက်တို့ကို အသာအယာသုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

“သမီးက အတော်နုတာပဲ။ ဒီလောက်လေးဖြစ်တာနဲ့ လန့်ဖျားဖျားရောလား။ ကဲ... ခြေထောက်ပြန်တင်ဦး။ ဦးဆေးလူးပေးမယ်”

“နေပါစေဦးရယ်... ပုံပုံငဲ့ကြီးမှာပေါ့”

“မကြီးပါဘူး... ဒီညိုသကျည်းကို ပုံပုံငယ်ငယ်ကတည်းက ဦးဆေးလူးပေးခဲ့တာပဲဟာ အဆန်းလုပ်လို့”

သူ ဆေးဘူးကိုယူ၍ သူ့မလုံချည်ကိုအသာလှုပ်ကာ ရောင်နေသည့်ခြေထောက်ကို ဆေးလူးပေးလေ၏။

“အ... နာတယ်”

“ဥုံဖွ... ဥုံဖွ... ပြီးပါပြီ”

“စက်ဘီးလည်း မသင်ချင်တော့ပါဘူး”

“တတ်တော့မှာပဲသမီးရယ်... နာတာတော့ အောင့်ခံမှပေါ့။ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် သမီးကောင်းကောင်းစီးတတ်သွားမှာပါ။ နောက်ကို သမီးဟာသမီး... ကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဈေးပဲဖြစ်ဖြစ် စက်ဘီးစီးပြီးသွားလို့ရပြီ။ ဟော... ဆောင်းတွင်းဆို သီဟနဲ့အတူတူ စက်ဘီးထွက်စီးဖို့အဆင်ပြေပြီပေါ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲမှာ လက်ဆေးရန်ဝင်ခဲ့စဉ် ဒေါ်လုံး၊ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လင်ပန်း လာချသွားလေ၏။

သူ့နောက်ကျောကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏အဝိပွယ်ကိုကား သူ့သတိမထားမိပါချေ။

သမုဒယဆိုတာ
 နှောင်တွယ်ခြင်းပုံရိပ်
 ရုပ်ထုမထင်
 ဖမ်းဆုပ်မရ
 သရုပ်ပြပုံနိမိတ်တစ်ခုပါ...။
 မျက်စိနဲ့မမြင်ရ
 သက်သေထူမပြနိုင်တဲ့
 အသေးမျှင်ဆုံးသောကြိုး...။
 အိမ်ကြီးဟာ
 ဘာနဲ့မှဖြတ်တောက်မရတဲ့
 သံမဏိပိုးကြိုးမျှင်တစ်ခုပေါ့...။

သေချာပါတယ်...
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြား
 ချည်နှောင်ထားရင်ခွဲတဲ့
 သမုဒယဆိုတဲ့
 သံယောဇဉ်ကြီးဟာ
 ချစ်ခြင်းရဲ့အစဆိုရင်...
 ကောင်မလေးရေ...
 အိမ်ကြီးတစ်စဟာ
 ငါ့နှလုံးသားကို
 လှုပ်မရအောင်တုပ်နှောင်ထားတာအမှန်ပဲ...။

အသန်း (၂၀)

သူမ နောက်ဆုံးဘာသာဖြေဆိုရက်မို့ သူ့ခွင့်ယူ၍ အိမ်မှာ ပင်ရှိနေပါ၏။ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ အသံမြည်သည့်ဖိနပ်လေးဖြင့် လမ်းစမ်းလျှောက်နေသည့်သားချစ်ကိုတွဲ၍ သူ့နှင့်မမကြိုင် လမ်းလျှောက်ဖြစ်သည်။ သားချစ်က သဘောတကျဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ် မောနေလေ၏။ ကလေးညောင်းသွားတော့မှ ခုံတန်းမှာအတူတူ ဆိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“နေလင် . . . ညနေကျရင် သီဟတို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ် သားတာ နင်မေ့မနေနဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမကြိုင်ရဲ့။ မမကြိုင်တို့ကိုရောဖိတ်ထားလား”

“ဖိတ်စရာလားဟဲ့. . . ငါက ကာယကံရှင်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲမမကြိုင်”

“ဟောတော်. . . ခုချိန်ထိ နင်သဘောမပေါက်သေးပါလားနေဇင်ရယ်။ နင့်ဆီမှာ အန်တီမေသက်တို့က သမီးတောင်းမလို့ ပေါ့ဟဲ့တုံးရဲ့။”

“ဗျာ! ”

“အင်းလေ. . . သီဟလည်း ဟောက်စ်ဆင်းတော့မှာဆိုတော့ ပုံပုံကိုဘယ်စိတ်ချပါတော့မလဲ။ ပုံပုံပုံစံလေးကလည်း စိတ်မချချင်စရာလေးကိုး။ လိုချင်သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့လည်း ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ နင်တော့ တော်တော်မျက်နှာပွင့်ဦးမယ်”

သူ့ဝေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သွားပေမယ့် သားချစ်က သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဆော့ကစားနေသည်မို့ သူ့အမူအရာပျက်သွားတာကို မမကြိုင်မရိပ်မိပါချေ။

“သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေဟယ်။ သီဟဘက်ကတော့ အသေအချာပါပဲ။ ငါ့ရှေ့မှာလည်း အမူအရာနဲ့ပြတယ်။ ပုံပုံကတော့ နင့်ကိုကြောက်တာနဲ့ အဖြေပေးချင်မှပေးမှာပေါ့”

“မဆိုင်ပါဘူး. . . ဆယ်တန်းတောင်မှရောက်နေပြီပဲဟ

သူ့ လူကြီးလိုတွေ့တော့တတ်ပါပြီ”

“အေး. . . သီဟဘက်ကလည်း ဘာမှအပြစ်ပြောရောမှ မရှိဘဲ။ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ လောင်းကစား၊ မိန်းမအားလုံးကင်းစင်တဲ့လူလိမ္မာလေးပဲဟာ။ ငါ့စိုးရိမ်တာက နင်ကန့်ကွက်မှာကိုစိုးပြီး ပုံပုံအလန့်တကြားငြင်းဆန်လိုက်မှာကိုပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူးမမကြိုင်။ သူလိုလိုလားလားလက်ခံရင်ပြီးတာပါပဲ”

“နင်, သူ့ကိုနားချပေးပေါ့ဟယ်။ သီဟဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဆိုရင် လက်ထပ်ကြပါစေ။ တောမှာဆရာမပြန်လုပ်တာ သူ့အတွက် ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါကို သူနားလည်အောင်လည်း ပြောပြဦး။ သူ့ဘဝကောင်းစားဖို့စီစဉ်ပေးတာကို လက်မခံဘဲတော့မနေပါဘူး. . . ။ အသက်ငယ်လွန်းသေးတာမို့ စဉ်းစားချိန်ရပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ သူ့ခေါင်းညိတ်ရင်. . . ရွာကသူ့အပေါ်တွေကို နင်သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးတောင်းပန်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စက်ဘီး bell သံပေး၍ ခြံထဲဝင်လာသည့်သူမမျက်နှာလေးက အပြုံးမပျက်။ တိုက်ရှေ့မှာ စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ရှိရာ ဆီအပြေးလာ၍ သားချစ်ကို သူ့လက်ထဲမှယူကာ ချီပွေ့နမ်းရှုပ်

ပိုက်လေ၏။

“ဖြေနိုင်ရဲ့လားပုံပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“D ဘယ်နှလုံးမှန်းလဲ”

“နှစ်လုံး... သင်္ချာနဲ့ဓာတု”

“သမီးက တော်သားပဲ။ ကဲကဲ... အဝတ်အစားလဲလိုက်
ဦး။ အန်တီတို့ပြန်ဦးမယ်။ ညနေကျ... သီဟတို့အိမ်ကိုသွားရင်
အန်တီချုပ်ပေးထားတဲ့ ပိတ်ဖောက်ဇာရင်ဖုံးလေးနဲ့ ချိတ်အနက်
လေး ဝတ်သွားနော်ပုံပုံ”

“ဟင်... ကိုကိုသီဟတို့က ဘာလုပ်လို့ဖိတ်ထားတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ... သမီးစာမေးပွဲပြီးတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ထမင်း
ဖိတ်ကျွေးတာပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟွန်း... တစ်မျိုးကြီးပါပဲ”

မမကြိုင်ပြန်သွားမှ သူ့အိမ်ထဲဝင်ရန် ထရပ်လိုက်ပါ၏။
သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်၍ လိုက်လျှောက်လာ
လေသည်။

“ဦး... နေမကောင်းဘူးလားဟင်။ မျက်နှာလည်း...
မကောင်းဘူး”

“ကောင်းပါတယ်... ဒေါင်းနည်းနည်းနောက်နေလို့ပါ”

“ဒါဆို ညနေကိုမလာဖြစ်ဘူးလို့ ကိုကိုသီဟတို့အိမ်ကို ပုံပုံ
ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ... နော်။ ဦး ဘာဆေးသောက်ထားလဲ”

“ဟင့်အင်း... အလုပ်တွေပင်ပန်းလို့နေမှာပါ။ ရပါတယ်။
ခဏနားလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ။ ညနေမသွားလို့မဖြစ်ဘူး
ပုံပုံရဲ့။”

“ဟင်... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“သွားရင် သိမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲ... ဦးလက်ကိုဖြုတ်ဦး။
သမီးက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုမနေရဘူးလေ”

သူမလက်ကို အသာလေးဖြုတ်ချလိုက်စဉ် ကွက်ခနဲပျက်
ယွင်းနီရဲသွားသည့်မျက်နှာလေးကို သူ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရ၏။ ပုံပုံ
ရယ်... ဝေးကွာဖို့ခရီးက အစပြုနေပြီမို့ ဦးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်
နေလဲဆိုတာတောင် မပြောပြတတ်တော့ပါဘူး။ ဦးအပေါ်မှာထား
ရှိတဲ့ပုံပုံရဲ့သံယောဇဉ်တွေကို ဦးနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ
အားလုံးကို ဦးမေ့ပစ်ရတော့မယ်။ လေးနှစ်တာ ချည်နှောင်ခဲ့တဲ့
ကြိုးတစ်ချောင်းရဲ့ခိုင်မြဲခြင်းတွေကို ဦး လျစ်လျူရှုပစ်ရတော့မှာ
အမှန်ပါ။

ညနေ (၅) နာရီလောက်မှာ သူမနှင့်အတူ တစ်ဖက်ခြံကို

လမ်းလျှောက်၍လာခဲ့ပါ၏။ မြန်မာဆန်ဆန်ကျက်သရေရှိစွာလှပနေသည့်မျက်နှာလေးကိုမကြည့်မိအောင် သူ့သတိထားနေရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် မိသားစုစုံညီစွာ ခရီးဦးကြိုဖြူကြလေ၏။

“လာ. . . သားဇင်”

“သမီးလေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာနော်။ ဘာပဲဝတ်ဝတ် အရမ်းကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

သူမမျက်နှာထက်မှာ ရှက်စနိုးအပြုံးကလေး ပေါ်လာ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့သဖြင့် သူပါလိုက်ခဲ့ရသည်။

“ထိုင်နော်. . . ဧည့်သည်တွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ စားသလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဝအောင်စားရမယ်နော်။ မအုန်းရေ. . . ဟင်းရည်ပြင်တော့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးမေ”

ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ထိုင်လိုက်ပြီးသော် ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းမျိုးစုံကိုတွေ့ရလေ၏။ စားချင်စိတ်မရှိပါဘဲ အခြေအနေအရ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်စားရဦးမှာပါလား။

“ထည့်စားနော်သားဇင်. . . သမီးလည်းစား။ ဒါက ဝက်

သားပေါင်း၊ ဒီမှာ ကြက်သားကြော်နှုပ်၊ ဟောဒီမှာ ငါးဆုပ်ဟင်း၊ ဒါက ငါးကြင်းဆီပြန်၊ ငါးကြော်နှုပ်၊ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်း၊ အစိမ်းကြော်၊ မှိုနဲ့ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ပဲပြားသုပ်၊ ပဲနဲ့ကြာဆံဟင်းချို. . . ကြိုက်ရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး”

“ဘာလိုလဲသား. . . လိုတာရှိရင်ပြောနော်။ အားမနာပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဘာစကားမှမစပေမယ့် သူက ကြိုသိထားနှင့်သူမို့ ထမင်းက မျိုချ၍မရဘဲ နင်နေသလိုပင်။ သူမက သူ့မျက်နှာကို မကြာခဏကြည့်ရင်း အန်တီမေသက် ထည့်ပေးနေသည်တို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုစားနေရှာ၏။

“တော်ပါပြီကြီးကြီး. . . ပုံပုံခိုက်မဆုံတော့လို့ပါ”

“သမီးက တယ်အစားနည်းတာကိုး။ ကဲကဲ. . . ဒါဆိုရင် ဧည့်ခန်းမှာ အချို့ပွဲသစ်သီးစားရင်း ဖျော်ရည်သောက်ရအောင်နော်”

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်တော့ သီဟက သူမလက်ထဲသို့ Album တစ်ထပ်ထည့်ပေးသဖြင့် ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုစိတ်ဝင်

တစားကြည့်နေလေသည်။ ဖျော်ရည်သောက်ပြီးချိန်မှာ အန်တီမေ သက်က ဦးဦးကျော်ဘကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြီး စကားစလေ၏။

“ပြောရမှာတော့အားနာပါတယ် သားဇင်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ မျက်နှာနောက်ထားပြီးတော့ ပြောပါရစေ။ ဒီလိုပါ. . . သားတော် မောင်က သမီးပုံပုံကိုမေတ္တာရှိနေလို့ သားဆီမှာ တောင်းပေးပါလို့ ပူဆာနေလို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော့်ကို မမကြိုင်ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းပြော ထားလို့ သိထားပါတယ်အန်တီ”

“အို. . . ဟုတ်လား. . . ဒါဆိုရင် သားရဲ့သဘောထားကို အန်တီတို့သိပါရစေလားကွယ်”

သူမမျက်နှာမှာအံ့ဩလျက် နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေက ခပ် ဟဟဖြစ်တာ မျက်လုံးလေးတွေက ဝိုင်းစက်နေလေ၏။ သူဘက် ကိုဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် သူက အကြည့်ကို စားပွဲထက် သို့လွဲ၍ စကားကိုအားတင်းလျက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဘာမှတော့ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကလေးချင်းသဘောမျှရင် ပြီးတာပါပဲခင်ဗျ။ ညီလေးသီဟဆိုတာ ကလည်း ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ သားလိမ္မာလေးပဲ ဟာ။ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ တစ်ခုပါပဲ. . . ပုံပုံသဘောတူခဲ့ရင်တော့

သူ့ဇာတိရွာအထိ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပြီး သူ့အုပ်ထိန်းသူတွေကို တောင်းပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားဇင်ရယ်။ ဦးတို့က ပုံပုံအပေါ် ထားတဲ့သားရဲ့သံယောဇဉ်ထုကိုခန့်မှန်းပြီး သားငြင်းလိုက်မှာကို ပဲစိုးရိမ်နေတာ။ သားက ပုံပုံကိုအရမ်းချစ်ရှာတာကိုး”

“ကဲ. . . ဒါဆိုသမီးလေးကရော ဘာပြောချင်လဲကွယ်”

“ဟင့်အင်း”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ. . . သမီးကိုကိုကို လက်ခံလက်မခံ အဖြူအမည်းသဲကွဲအောင်ပြောပြမှပေါ့. . . ဖြေပါသမီးရယ်”

သူမခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေသဖြင့် အားလုံး၏မျက် နှာမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတို့ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ပုံပုံ. . . သမီး. . . သီဟက အဖက်ဖက်က ငြင်းစရာမရှိ တဲ့လူတစ်ယောက်လေ။ ဒါကို သမီးနားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“မသိဘူး. . . ပုံပုံဘာမှမသိချင်ဘူး”

“သမီးရယ်. . . အခုအရွယ် သမီးအသက်အရမ်းငယ် လွန်းမှန်း ဦးတို့သိပါတယ်။ ချက်ချင်းကြီးစီစဉ်ပေးမှာမှမဟုတ်ပဲ။ သမီးတက္ကသိုလ်တက်ဘွဲ့ရပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်မှာလေ. . . ခုဟာ က”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ပုံပုံအိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

“ဟာ... ပုံပုံ... မငိုနဲ့လေ”

သူမမျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာသဖြင့် သီဟ
ဖျာဖျာသလဲဖြစ်သွားသလို သူ့ရင်ထဲ ကျင်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်တ
အဆုံးမဲ့။

“လောလောဆယ် သူ့ရွက်လို့ မဖြေသေးတာပဲ နေမှာပါ
ခင်ဗျာ။ နောက်မှ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးအကြောင်းပြန်
ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီသားရယ်”

ခြံဝအထိ သီဟကို လိုက်ပို့ပေးသော်လည်း သူမက အင်
မရပ်သေးဘဲ သူ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ ပြန်လိုက်ခဲ့လေ၏။ ချော့ပြော
လည်းမရ။ တိတ်ပါပြောလည်းမရပ်။ ကလေးပေါက်စနလေးလို ဝမ်း
ပန်းတနည်းငိုနေတာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သူ့လက်လျှော့လိုက်ရ
တော့သည်။ အိမ်ခန်းထဲပြန်ပို့ပေးပြီး စောင်ခြုံပေးကာ တံခါးစေ
ပြီးမှ လသာဆောင်မှာ တစ်ညလုံးထွက်ရပ်နေမိ၏။

ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသည့်အသိက သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
ကို ဆုပ်ညှစ်ချေမှုသွားသည့်နှယ်။ ဖြစ်သင့်ပါသလား။ ကိုယ်ပျိုးတဲ့
ပန်းကို ကိုယ်ပြန်ချိုးတဲ့ဥယျာဉ်မှူးရယ်လို့ ရှိခဲ့လို့လားလေ။ ဝေး

ကြရပြီပေါ့။ ဒါ အမှန်တရားပါပဲ။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကွာဟလွန်းတဲ့
အသက်။ သစ်လွင်ခြင်းမဟုတ်တော့တဲ့ ဒဏ်ရာရနှလုံးသားတစ်ခုနဲ့
မတန်ပါဘူးကလေးရယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့မေးခေါ်တဲ့ရဲ့ခြင်းကို ကိုယ်မခံပါရစေနဲ့။
အများရဲ့အမြင်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့သာ မြင်ကြ
ကြည့်ကြပါစေတော့။ ကိုယ်တို့ကြားမှာ ကာဆီးထားတဲ့တံတိုင်းကြီး
ကိုမဖြူလဲဘဲ ဒီအတိုင်းပဲရှိနေပါစေတော့လေ။ နောက်ဆုံးတော့
တစ်ခါကွဲခဲ့ဖူးတဲ့အသည်းမှာ ထပ်ဆင့်ဒဏ်ရာရခဲ့ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ
မထူးခြားတော့ပါလားကွယ်။

အခန်း (၂၂)

တံခါးက စေ့ထားသည်မို့ သူ့အသာတွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ သူမ ရှိမနေပါချေ။ အခုမှ ၆ နာရီပဲရှိသေးတာ ဘယ်ရောက်
နေပါသလဲ။ တံခါးပြန်စေ့လိုက်စဉ် အပြာနုရောင်ခေါင်းအုံးထက်မှာ
ဖြူဖြူအခေါက်လေးကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲမို့ သူတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ
ပြန်တွန်း၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းအုံးထက်မှာရှိနေသည်က အဖြူရောင်စာရွက်ခေါက်
လေးတစ်ခု။ သူ့အမြန်ယူ၍ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါ၏။ ဝိုင်းစက်လှပလွန်း
သည့်လက်ရေးလေးတွေက မျဉ်းကြောင်းပြာပေါ်မှာအစီအရီ . . .

“ဦး...”

ဒီစာနဲ့အတူ ဦးကိုပုံပုံကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ဦးအပေါ်မှာ ကာယကံ၊ မနောကံ၊ ဝစီကံတို့နဲ့ပြစ်မှားမိခဲ့တာမျိုးရှိနေခဲ့ရင် ပုံပုံကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။

ဦးရယ်...ပုံပုံအသက် အခုမှငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပါ။ ဒါကို ဦးက သူတစ်ပါးရဲ့လက်ထဲကို အနှမြောမရှိ ထည့်ပေးရက်တယ်နော်။ ပုံပုံသိပ်ဝမ်းနည်းမိတာအမှန်ပါပဲ။ ပုံပုံ့ကိုကိုသိတကို အစ်ကိုတစ်ယောက် လိုပဲသံယောဇဉ်ရှိတာပါ။ ဒီ့လက်မပိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးစိမံပေးတဲ့ကိစ္စကို ပုံပုံလက်မခံချင်လို့ ဦးအရိပ်ကနေ လွတ်ကင်းတဲ့တစ်နေရာကို ထွက်သွားပါပြီ။ ဦးရဲ့စေတနာမေတ္တာတွေကိုအသိအမှတ်မပြုဘဲ ဖော်ကာ ရက်လေခြင်းလို့ မယူဆလိုက်ပါနဲ့နော်။

အခါအခွင့်သင့်တဲ့တစ်နေ့ ဦးရဲ့ကျေးဇူးတွေကို တခြားနည်းနဲ့ ဆပ်ပါရစေလို့...

ဦးရဲ့
(သက်လုံး)

စာအဆုံးမှာ လူက မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်ကိုများထွက်သွားတာလဲပုံပုံရယ်။ သဘောမတူဘူး ဆိုရင်လည်း ဦးကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေပြီလဲ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မိန်းကလေးမို့ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေ တတ်တာကိုမတွေးမိဘူးလား။ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်ကြီးမျိုချထားရ သလို ပူလောင်ပြင်းပြမှုတို့ဖြင့် ဝေဒနာတနင့်တပိုးကြီးကို စူးရှစွာ ခံစားနေရသည်။

ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး နေရာအနှံ့ အရွေးတစ်ယောက် သဖွယ် လှည့်ပတ်ရှာနေမိ၏။ ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်ဆီကိုရောက်နေ ပြီလဲပုံပုံ...။ ဦးရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတာကို မြင်မပေးနိုင်ဘူး လား။

သူတစ်ပါးလက်ထဲကို အနှမြောမရှိထည့်ရက်တာမဟုတ် ရပါဘူးကလေးရယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုဆွဲထုတ်ပြီးပေးလိုက်ရသလို ခံစားနေခဲ့ရတာအမှန်ပါ။ နားမလည်ပေးနိုင်တော့ဘူးလား။ သံ ယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စမြင်သာခဲ့ရတဲ့ အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေရဲ့ အရိပ်တွေကို အမိပွယ်ရှာဖွေပါရစေလားကွယ်။

Hand Phone မှသံစုံမြည်လာသဖြင့် ကားကိုလမ်းနံဘေး

၂၇၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

မှာထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“နေ့ဇင်... မင်းဘယ်မှာလဲ။ အလုပ်ကိုမလာဘူးလား။ အခု ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်ရှိနေပြီနော်။ ၉ နာရီမှာ Meeting ရှိနေတာ မေ့နေပြီလား။”

“Meeting ကိုဖျက်လိုက်ပါ မင်းသူ။ ငါ အဲဒါထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုလုပ်နေလို့ပါ”

“ဟေ... ဘာကိစ္စလဲကွ။ ပြောပါဦး”

“ပုံပုံ အိမ်ကထွက်သွားလို့”

“ဟာ... မင်း သူစိတ်ညစ်အောင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲကွ”

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ မင်းသူ။ ငါ... ငါ... ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေချင်နေတဲ့စိတ်တွေဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အမှားတွေနဲ့ ချောင်မှာပိတ်နေပြီသူငယ်ချင်းရာ”

“နေ့ဇင်... စိတ်ကိုထိန်းနော်။ မင်းအခုဘယ်မှာလဲ”

“ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ”

“အိမ်ပြန်စောင့်နေပါ နေ့ဇင်။ ငါအခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်။ မင်းဘယ်မှဆက်မသွားနဲ့နော်”

“မင်းသူ... ပုံပုံက... ပုံပုံက သီဟကို မချစ်ဘူးတဲ့။ ငါ အတင်းပေးစားလို့ဆိုပြီး ငါ့ကို... ငါ့ကိုစိတ်ခုသွားပြီ။ ငါ့ကိုမုန်းသွားပြီလားမသိပါဘူးကွာ”

“အေးပါ... အေးပါ... စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထား။ ကားကို ဝရုစိုက်ပြီးမောင်း။ ငါဝိုင်းရှာပေးမှာပေါ့။ အိမ်ရောက်မှပြောကွာနော်”

သူ မျက်လုံးအစုံကိုပိတ်ချလိုက်တော့ ပါးပြင်ထက်မှာ ပူနွေးသွားလေ၏။ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်၍ ကားကိုသတိထားမောင်းကာ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်ထိုင်နေမိစဉ် ခဏအကြာမှာ မင်းသူကား ရောက်လာလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ”

သူ ဗလုံးဗထွေး အဆက်အစပ်မရှိပြောသမျှကို မင်းသူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်နားထောင်ပေးပါ၏။ ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို လူက နုံးချို၍ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့မျက်ရည်ကျတော့ မင်းသူက သူ့ကျောကိုပုတ်၍နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

“ငါသိပါတယ် နေ့ဇင်။ မင်းနဲ့ငါက အမြဲတမ်းအနီးကပ်နေနေရတာ။ မင်းစိတ်ကို ငါအဖတ်နိုင်ဆုံးပဲ။ ဟန်နီနဲ့တုန်းက

မင်း... ဘာကိုမှထိထိခိုက်ခိုက်မခံစားတာကို သိပြီးကတည်းက မင်းစိတ်အပြောင်းအလဲကို ငါတို့မြင်နေရပြီ။ မပြောရက်တာနဲ့ပြော မထွက်ခဲ့တာပါ နေဇင်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့မှာကိုရော၊ ဟန်နီ တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲခဲ့တာတွေကို မင်းခေါင်းခါငြင်းဆန်ခဲ့တာတွေ က သူ့ဘက်ကိုယိုင်ကျသွားစေဖို့ တွန်းအားတွေဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ငါက မင်းဒီလိုစိတ်လိုက်မယ်မှန်း ထင်တောင်မထင်ထားဘူး။ မင်းဖွင့် ပြောလိုက်လို့ ကောင်မလေးထွက်သွားတာလို့ထင်လိုက်တာ။ မင်း မှားတာပေါ့ကွာ။ ပုံပုံဟာ အရွယ်ရောက်နေတဲ့နှလုံးသားပိုင်ရှင် လူသားစင်စစ်ဆိုတာကို မင်းမေ့ထားတာတော့ ငါအံ့ဩမိတယ်။ သူ့မှာ လွတ်လပ်စွာရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ချစ်ခွင့်လည်းရှိတယ်။ ဒါကို မင်းသွားပိတ်ပင်လို့မရဘူး ကွ... ”

“ငါသိပါတယ်... ငါသိပါတယ်ကွာ။ ကလေးတော့ ဘယ် မှမသွားတတ်မလာတတ်နဲ့ ဒုက္ခတွေရောက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ခေါင်းကိုအေးအေးထားပြီးစဉ်းစား။ သူ့ဘယ်နေရာတွေ သွားတတ်လာတတ်သလဲဆိုတာပေါ့”

သူ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်၏။ စားပွဲထက်ရှိ သူ

Hand Phone မြည်လာတော့ မင်းသူက ကောက်ကိုင်လိုက်လေ

သည်။

“ဟဲလို... ဟုတ်ပါတယ်... ရှိပါတယ်... ခဏနေော် ရော... ပုံပုံဦးလေးတဲ့”

“ဟင်”

သူ့စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဖုန်းကိုနားထောင်လိုက်ပါ၏။ နယ် မှဆက်သွယ်တာကြောင့် ဖုန်းသံက တိုးသဲ့သဲ့။

“သူဌေးလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရွှေခဲမကြောင့် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်ဆက်သွယ် လိုက်တာပါ။ ရွှေခဲမ၊ ရွာကိုပြန်ရောက်နေတယ်ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဒီမှာဒေါင်းတောက်အောင်ရှာ နေရတာပါအစ်ကို။ တော်ပါသေးရဲ့... မပြောမဆိုနဲ့ထွက်သွား တော့ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ရင်ပူလိုက်တာဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုဆူနေတာပါ။ သူဌေးလေးစိတ် ပူမှာစိုးလို့ ပြန်ပို့မယ်ပြောတော့ ငိုကြီးချက်မနဲ့ ရန်ကုန်မသွားချင်ဘူး တဲ့။ သူ့ကိုအတင်းပြန်ပို့ရင် ရွာထိပ်ချောင်းထဲခုန်ချပြီး သတ်သေ မယ်ပြောလို့ပါ”

“မဆူပါနဲ့အစ်ကို။ ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အိုလေ. . . သူဌေးလေး ပင်ပန်းပါ့မယ်။ ကျွန်တော်လာ ပို့ပေးပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

“မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကို. . . သူ့ ကျွန်တော့်ကိုအမုန်းကြီးမုန်း တဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ ကျွန်တော်မရပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော်ပဲ လာခဲ့ပါ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဒါဖြင့်လည်းပြီးတာပါပဲ။ ကျွန် တော် မြို့ပေါ်ကို ငါးပိလာပို့ရင်း ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။ သူ့ မသိ အောင်ပြောရတာဗျို့။ ဒင်းက စိတ်လက်တစ်ဆစ်ရယ်. . . ဒါပဲ နော် သူဌေးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖုန်းပိတ်၍ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်တော့ မင်းသူက အလန့် တကြားဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရွာ. . . ပုံပုံရွာ. . . ပုံပုံရွာပြန်ရောက်နေတာတဲ့။ တော် ပါသေးရဲ့”

“ဟ. . . မင်း ခုချိန်သွားတော့ လမ်းမှာမိုးချုပ်မှာပေါ့။ ညဘက်ကြီး အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ”

“ရတယ်. . . သွားမှ”

“ဟာ. . . ဒီကောင်တော့ ကဲကဲ. . . ငါပါလိုက်မယ်။ တစ် ယောက်တစ်လှည့်မောင်းကြတာပေါ့။ မင်း သွားပြင်ဆင်နှင့်။ ငါ ကားကိုစစ်ထားနှင့်မယ်”

“အေး”

သူ အပေါ်ထပ်ကိုအပြေးတက်လာခဲ့ပြီး မှတ်ပုံတင်၊ ပိုက် ဆံတစ်ထပ်နှင့် အဝတ်အစားလေးငါးစုံကို ထိုးသိပ်ထည့်ကာ အိတ် ကိုဆွဲ၍ အမြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

ပုံပုံရေး. . . ဦးလိုက်လာပြီ။ တစ်ခုခုတော့ ဦးကိုပြန်ပေး လှည့်ပါ။ အချစ်ဖြစ်စေ၊ အမုန်းဖြစ်စေ၊ အနာတရပဲဖြစ်ပါစေဦး တော့ ပုံပုံပေးသမျှ ဦးခံယူဖို့အသင့်ပါကွယ်။

အခန်း (၂၃)

ရွာလမ်းမကြီးက အရင်လိုပင် ဖုန်တသောသော။ ကလေးတွေရောခွေးတွေပါ ကားနောက်မှအပြေးလိုက်လာကြလေ၏။ ရွာစွန်ရှိခြံဝိုင်းထဲ ကားထိုးရပ်လိုက်တော့ အရင်ဝါးတဲလေးနေရာမှာ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်မည်းမည်းကြီးက ရေနံဝလို့ပါလား။ အစ်ကိုနှင့်အစ်မက အိမ်ဝမှအသင့်ထွက်ကြိုနေလေ၏။

“မောလာပြီထင်ပါရဲ့ သူဌေးလေးရယ်. . . ကြွပါ။ ထိုင်ပါရဲ့။ အဖန်ရည်လေး သုံးဆောင်ပါဦး။ ဒီမှာ လက်ဖက်သုပ်စားပြီး အမောဖြေပါလေ”

“စားတာက နောက်မှာထားပါ အစ်မရယ်။ ပုံပုံ... အင်း... ရွှေခဲမ ဘာပြောထားသေးလဲသိချင်ပါတယ်”

“ပြောတာတော့အများကြီးပဲ သူ့ဌေးလေးရဲ့။ ငိုယိုပြီးပြောတာမို့ မနည်းနားထောင်ရတယ်။ သူ့ဌေးလေးက သူ့ကိုအရင်လို မချစ်တော့ဘူးဆိုတာရော၊ သူ့များကိုအတင်းထိုးပေးလို့ဆိုတာရော စုံနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ကလည်း သူ့လက်ခံနိုင်မယ် ထင်ပြီး စီစဉ်ပေးမိလိုက်တာပါ”

“ကျွန်မတို့လည်းပြောပါတယ်။ သူ့ဌေးလေးက ကောင်းဖို့ စီစဉ်ပေးတာပဲဟာ၊ လက်ခံဖို့လည်းပြောရော နှီးဖျာတဲ့ဓားနဲ့ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေမယ်လုပ်လို့ မနည်းတားရတာရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့... သူ့သဘောမတူတာကို ကျွန်တော်အတင်း မစီစဉ်တော့ပါဘူး”

“သူ့ဌေးလေးရယ်... သူ့ဘဝကောင်းစားဖို့ စီစဉ်ပေးတာပဲ သူက ငြင်းရတယ်လို့... အံ့ပါရှင်။ ကျွန်မတို့ကယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သူ့ဌေးလေးလက်ထဲ အပ်ပေးလိုက်တာပါ။ ဒီပြန်ရောက်တော့လည်း တမိုက်မိုက်တတွေတွေနဲ့ ပျော်ပုံမရပါဘူး။ သူ့ဌေးလေးအပေါ်မှာတော့ သူတော်တော်သံယောဇဉ်ရှိတာပါ။ သူ့ဌေးလေးကို သူ

အပြစ်မပြောရှာပါဘူး”

ကဲ... ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ပြောရမှာလဲ။ ကျေးဇူးတွေပုံပြီး တင်နေတာမှ သူ့ပြောချလိုက်ရင် ဒေါသတွေထွက်ပြီး တော်ကြာဓားနဲ့ထခုတ်နေမှအခက်ပဲ။

“အဲဒီလူအတွက် ကျွန်မတို့ဆီမှာ သူ့ဌေးလေး လာတောင်းပေးမှာကို သူ့ရင်နာလို့မဆုံးဘူးလို့ ပြောပြောငိုရှာတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက တကယ်ပဲ အစ်မတို့ဆီမှာ သမီးလာတောင်းတာပါပဲ”

“မင်းသူ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့တောင်းတာ တခြားလူအတွက်တော့မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ သူ့အတွက်သူ့တောင်းတာပါ။ အစ်မတို့ကိုမျက်နှာပူပြီး ဒီကောင်က ပြောမထွက်ဘူး”

“ဟောတော်”

“ဟောဗျာ”

“အဲဒါ အစ်မတို့သဘောထားကိုသိပါရစေလား”

သူ့မျက်နှာကြီးရဲလျက် ခေါင်းကိုငုံကာ မျက်နှာကိုငှက်ထားမိသည်။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ မင်းသူကလည်း ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားက ဇွတ်ကိုတင်နေတော့တာပါလား။

“ကျွန်မတို့ဘက်က ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူးရှင်။ ကိုယ့် တူမတစ်သက်လုံးကောင်းစားမယ့်ကိစ္စပဲဟာ။ သူခေါင်းညိတ်လက် ခံရင်ပြီးတာပါပဲ သူ့ငွေလေးရယ်”

“ကျေးဇူး... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ... အစ်မရယ်။ သူ သဘောမတူရင် ကျွန်တော်ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်ပြီးပြန်မှာပါ။ အခု သူဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ”

“ချောင်းစပ်မှာ ဘဲကျောင်းထွက်တယ်လေ သူ့ငွေလေးရဲ့။ ဟဲ့... စာကလေး။ နင့်ဦးလေးကို ရွှေခဲမရှိတဲ့နေရာကိုလိုက်ပို့ပေး လိုက်။ သွား...”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ”

ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့်ကလေးနောက်မှ သူ့အသာထ၍လိုက် လာခဲ့သည်။ ပုံပုံ... ဦးကိုဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ကြိုမှာလဲကွယ်။ ချာတိတ်ကလေးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာဆီလှမ်းကြည့်စဉ် ခပ်ဝေးဝေး မှာ ပျယမြင်ရသည့်အရိပ်လေးရှိရာသို့ သူ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဆံနွယ်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်းကျစ်၍ ဆံထုံး ပြန်ထုံးထား၏။ လုံချည်က ခပ်တိုတို၊ ဖိနပ်ဝတ်မထားသဖြင့် ခြေ ထောက်အစုံမှာ ရွှံ့တွေလူးနေပါသော်လည်း ဖြူဝင်းသည့်အသား ရောင်က အရောင်မပျက်။ လက်ထဲမှာ တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်

ထားရင်း ဘဲအုပ်စုရေကူးနေတာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်က အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို ချောင်းစပ်မှာလာချထားသည့်နှယ်။ နောက် ကျောမှာရပ်လိုက်သည်အထိ သူ့မက ငေးမိငေးရာငေးနေဆဲ။

“ပုံပုံ”

“ရှင်... ဟင်... ဦး”

“ဦးတောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင့်အင်း”

“ပုံပုံမကြိုက်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ဦးမလုပ်တော့ပါဘူးလို့ကတိ ပေးပါတယ်။ ပုံပုံကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဦးထားမှာပါ။ ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

“မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့။ တောသူဆိုတာ ရွံ့ထဲမှာပဲပျော် ပါတယ်ဦးရယ်။ ဒီတော့ ရွှေခဲမ ကိုယ့်ရွာမှာပဲနေပြီး ရွာက၊ကလေး တွေကို စာသင်ပေးတော့မယ်။ ဒီဘဝသာလျှင် ရွှေခဲမနဲ့အအပ်စပ် ဆုံးနေရာတစ်ခုပါလေ”

“ပုံပုံပင်ပန်းမှာကို ဦးမကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဦးပြောတာကို လက်ခံပါကွယ်”

“တော်ပါပြီဦးရယ်... ရွှေခဲမကြောင့် လေးလံတဲ့ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးကို ဦးအိမ်ထားခဲ့ရတာကြာပါပြီ။ ရွှေခဲမကြောင့်ပဲ ဦးရဲ့

အိမ်ထောင်ရေးအချစ်ရေးတွေ တမောက်ကမဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒါတွေကို ရွှေခဲမ၊မမေ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဦးရဲ့ကျေးဇူးတွေကိုလည်း အမြဲအမှတ်ရနေမှာအမှန်ပါ။”

“ဒါ... ပုံပုံရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“မပြင်တော့ဘူးလားကွယ်။”

“ရွှေခဲမကိုခွင့်လွှတ်ပါရှင်။”

“အင်းပေါ့လေ... ပုံပုံဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဦးပြန်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပုံပုံသိထားဖို့က ဦးက ပင်မြင့်စံပန်းတွေ ထက် ရွှေထဲကပေါက်တဲ့ပဒုမ္မာကြာကိုမှ မြတ်နိုးယုယချင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း... လူကြီးတွေကိုမျက်နှာပူပူနဲ့လာဖွင့်ပြောရတာ ပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ဦးက... ဦးက... ပုံပုံရှေ့မှာ တင် အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတော့။”

သူ့စကားသံ အလိုလိုတိမ်ဝင်သွားပါ၏။ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည့်သူမထံမှ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်သည်။ နင့်ခနဲခဲစားလိုက်ရသည့်ခဲစားမှုက အနှိုင်းအဆမဲ့။ သူ့အသည်း အခုမှတကယ်ကွဲတာပါလား။

“ပုံပုံဒီမှာပျော်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးကျေနပ်ပါတယ်။ ဦး...”

ဦးသွားတော့မယ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်လျှောက်သွားသည့် ဦးနောက်ကျောကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ ရွှေထဲမှာပေါက်တဲ့ ပဒုမ္မာရွှေကြာပန်းကိုမှ မြတ်နိုးယုယချင်တာတဲ့လား။ ပုံပုံဒီမှာပျော်နေတယ်လို့များ ဦးထင်ထားသလားကွယ်။ ပုံပုံရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေလဲဆိုတာကို ဦးမမြင်ဘူးလား။ ဦးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဦးဘေးနားမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရှိမနေစေချင်တဲ့ ပုံပုံရဲ့မစ္ဆရီယနဲ့ အဇ္ဈတ္တတွေကို ဦးသတိမထားခဲ့မိဘူးပေါ့လေ။

ပုံပုံဒီမှာမနေချင်ပါဘူး။ ပုံပုံပျော်ရမယ့်နေရာဟာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ တစ်ခုတည်းသာရှိပါတယ်။ ပင်လယ်ကြီးက ကျယ်တယ်။ သမုဒ္ဒရာက နက်ရှိုင်းတယ်တဲ့။ ဦးရဲ့ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေခိုအောင်းရာရင်ခွင်မှာ တစ်သက်တာနားနေချင်တာ ပုံပုံရဲ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပါလေ။

ပါးပြင်ထက်မှမျက်ရည်တို့ကို ပွတ်သုတ်လိုက်၏။ တရွှေရွှေသွားနေသည့်ဦးနောက်မှ အပြေးလိုက်လာခဲ့ရင်း ဦးနောက်ကျောကို လက်အစုံဖြင့် တင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်မိတော့သည်။

အို... မရှက်တော့ပါဘူး။ အချစ်ဟာ အရှက်ကိုပယ်ဖျက်စေနိုင်တဲ့အရာတစ်ခုပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဦး... ပုံပုံ, ဦးကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ပုံပုံ... ပုံပုံရယ်”

ဦးပြန်ပွေ့လိုက်သည့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာခိုဝင်လျက် တဖြိမ်ဖြိမ်တိုးဆောင်ခုန်နေသည့်ရင်ခုန်သံတို့ကို အတိုင်းအဆမဲ့ ပြန်ကြားနေရ၏။ ဦးက သူမမေးစေလေးကို ဆွဲယူမော့စေလျက် ပုံပုံပါးပြင်ထက်သို့ အနမ်းတစ်ပွင့်ကို မြတ်နိုးစွာချွေချလိုက်လေသည်။

“ဟာ... မြို့ကဦးဦးက အစ်မရွှေခဲမကို အာဝါးပေးလိုက်တယ်ဟေ့”

မောင်လေးတစ်အုပ်အော်၍ပြေးသွားတော့ သူ့ရောသူမပါ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ သူမမျက်နှာကို အရှက်ပြေဝှက်ထားလိုက်မိပါတော့သည်။

လေးစားလျက်...

မမ ဒီဒီဟောင်
23rd March 2008
Am 2:50